திருக்கோயில்

ஜூலை 1981 ரூ. 1-25

பண்பொழி அருள்மிகு திருமலைக் குமாரசுவாமி மகளிர் மேல்நிலைப் பள்ளியின் புதிய விஞ்ஞான ஆய்வுக்கூடக் கட்டிடத்தை, ஆணையர் திரு யு. சுப்பிரமணியன், ஐ.ஏ.எஸ். அவர்கள் தலைமையில் மாண்புமிகு அமைச்சர் இராம. வீரப்பன் அவர்கள் திறந்துவைத்து உரையாற்றுதல்.

திருமயிலை அருள்மிகு கோலவிழியம்மன் திருக்கோயில் திருக்குட நீராட்டுவிழா நிகழ்ச்சியில், அறநிலைய ஆணையர் திரு. யு. சுப்ரமணியன், ஐ.ஏ.எஸ். அவர்களும் மற்றும் பெருமக்கள் பலர் கலந்து கொள்ளுதல். *(3.7.81)*

மதுரை அருள்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயிலில்; வேளாண்மைத்துறை அமைச்சர் மாண்புமிகு கா. காளிமுத்து, எம்.ஏ. அவர்கள், ஏழைகளுக்கு இலவச மதிய உணவு வழங்கும் திட்டத்தைத் தொடங்கி வைத்தல். மதுரை மேயர் திரு. எஸ். கே. பாலகிருஷ்ணன், திரு. எஸ். பாண்டியன், திரு. வி. என். சிதம்பரம், திரு. சௌகான், துணை ஆணையர் திரு. ஆர். தண்டபாணி, நிர்வாக அதிகாரி திரு. ஆர். அரங்கசாமி ஆகியோர் உடன் உள்ளனர்.

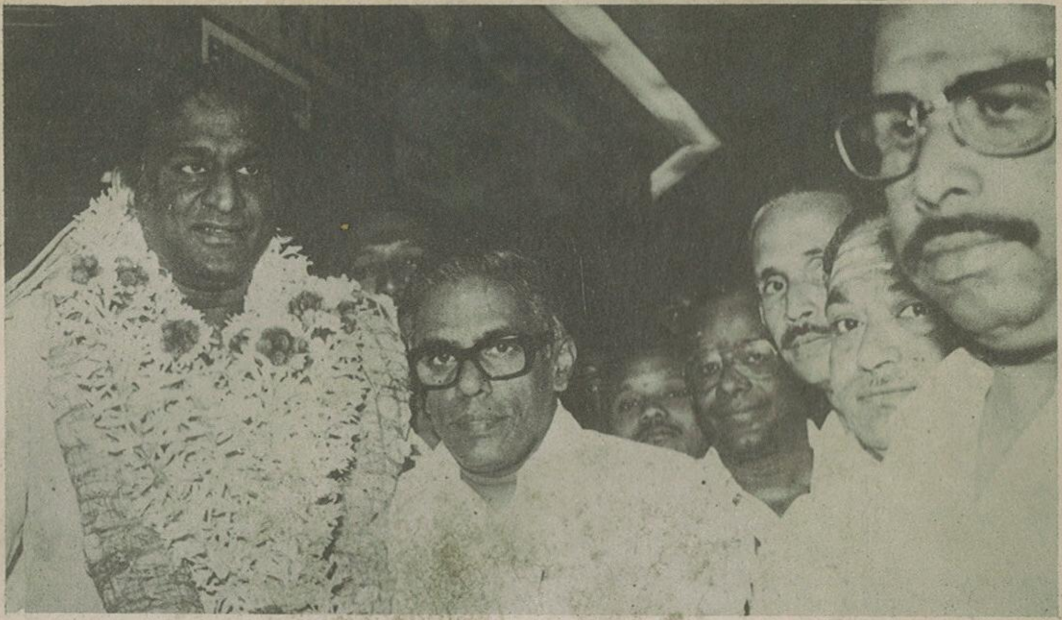

மதுரை அருள்மிகு மீனாட்சிசுந்தரேசுவரர் திருக்கோயிலின் அறங்காவலர் குழுத்தலைவர் திரு. வி. என். சிதம்பரம் அவர்கள், அமெரிக்காவுக்குப் பயணம் சென்றபோது, அறநிலைய அமைச்சர் மாண்புமிகு இராம. வீரப்பன் அவர்கள், பொன்னாடை போர்த்தி, மாலை சூட்டி வழியனுப்பி வைத்தல் (26.7.1981).

மதுரை அருள்மிகு மீனாட்சிசுந்தரேசுவரர் திருக்கோவிலுக்குத் தமிழக ஆளுநர் மேதகு சாதிக்அலி அவர்களின் துணைவியார் திருமதி சாந்தி சாதிக்அலி அவர்கள் வருகைதந்தபோது, அறங்காவலர் குழுத் தலைவர் திரு. வி. என். சிதம்பரம் அவர்களும், மதுரைத் துணை ஆணையர் திரு. ஆர். தண்டபாணி, பி.எஸ்சி., பி.எல். அவர்களும், வரவேற்றுச் சிறப்புச் செய்தல்.

வெளியிடுபவர் : ஆணையர், தமிழ்நாடு அரசு இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித் துறை, சென்னை-600 034.
ஆசிரியர் : ந. ரா. முருகவேள், எம்.ஏ.,எம்.ஓ,எல்.
அச்சிடுவோர் : தமிழரசு அச்சகம், அரசினர் தோட்டம், சென்னை-600 002.

முகப்பு

அருள்மிகு அகிலாண்ட நாயகி
உடனுறை சம்புகேசுவரர்
திருக்கோயில், திருவானைக்கா.

திருக்கோ[illegible]

ஆசிரியர்: ந. ரா. முரு[illegible]

த தொண்டு புரி
வுநிலையுடைமை,
டைமை, பொறு
ணர்வின்மை, பய
ல புரியாமை, சமு
தன் கடமைகளை
ர்வு என்னும் இவை
ம் மேலாக. அன்பு
R. RAJU,
Commissioner H.Qrs.
HR&CE Administration Dept.

மாலை : 23	திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2012, துன்மதி ஆண்டு — ஆடி [சூலை 1981]	மணி : 10

சந்தாதாரர்களுக்கு வேண்டுகோள்!

திருக்கோயில் திங்கள் இதழின் சந்தாதாரர் களாகச் சேர விருப்பமுள்ளவர்கள்,

ஆணையர் அவர்கள்,
அறநிலைய ஆட்சித்துறை,
சென்னை — 600 034

என்ற முகவரிக்கு மணியார்டர் மூலம் பணம் அனுப் பிச் சந்தாதாரராகச் சேர்ந்து கொள்ளலாம்.

ஜனவரி முதல் டிசம்பர் வரை உள்ள காலம், சந்தா ஆண்டு எனக் கணக்கிடப்படும். இடைப் பட்ட காலத்தில் சந்தாதாரராக விரும்புவோர், முழு ஆண்டிற்குரிய சந்தாத் தொகை ரூ. 15—00 உடன், இடைப்பட்ட காலத்தில் உள்ள மாதங் களுக்கு, ஒரு இதழ் ரூ. 1—25 வீதம் சேர்த்துப் பணம் அனுப்பிச் ''சந்தாதாரர்'' ஆகலாம்.

தனிப்பட்ட 'சந்தாதாரர்கள்' ஒவ்வொரு வரும் நேரடியாக, ஆணையர் அலுவலகத்திற்கே மணியார்டர் மூலம் பணம் அனுப்புமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறது.

பழைய சந்தாதாரர்கள், கடிதம் எழுதும் பொழுதும், பணம் அனுப்பும்பொழுதும், தங்கள் சந்தா எண்ணையும் தவறாமல் தெரிவித்து உதவினால்தான், உடனுக்குடன் ஆவன செய்ய வசதியாக இருக்கும். புதிய சந்தாதாரர்கள் பணம் அனுப்பும்பொழுது, மணியார்டர் கூப்பனில், புதிய சந்தா என்பதைக் குறிப்பிடுமாறும், சரியான முழு முகவரியைப் பின்கோட் (Pin Code) எண்ணுடன் தெரிவிக்குமாறும் கேட்டுக்கொள்ளப் படுகிறது.

வெளிநாட்டுச் சந்தாதாரர்களின் முகவரிகள் அனைத்தும் செவ்வனே பதிவு செய்து வரிசைப் படுத்தப் பெற்று அவர்கள் எல்லோருக்கும் முறை யாக இதழ்கள் அனுப்பப்படுகின்றன. தற் பொழுது வெளிநாட்டுச் சந்தாதாரர் ஒவ்வொரு வருக்கும் ஆண்டு ஒன்றுக்கு அஞ்சல் செலவு மட்டுமே ரூ. 9—60 ஆகின்றது. ஆதலால் வெளி நாட்டுச் சந்தா, ரூ. 20—00-ல் இருந்து ரூ.25—00 ஆக ஜனவரி 1978 முதல் மாற்றி அமைக்கப் பட்டது. வெளிநாட்டுச் சந்தாதாரர்கள் அவ்வப் போது தங்கள் சந்தாவைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளக் கேட்டுக் கொள்ளப்படுகின்றனர்.

பொருளடக்கம்

தலைமைச் சிறப்புரை
—தலைமை நீதிபதி
திரு பு.ரா.கோகுல கிருஷ்ணன், பி.ஏ.,பி.எல்.

நாம சங்கீர்த்தன நங்கை
—திரு வேணுகோபால் நாயகர், பி.ஏ.,பி.எல்.

பரகால நாயகியார்
—திரு எ.வ. இராசகோபால இராமாநுசதாசர்

மாதவாசாரியரும் சைவசித்தாந்தமும்
—பேராசிரியர் திரு பெ. திருஞானசம்பந்தம்,
எம்.ஏ., எல்.டி.

வள்ளுவத்தில் மனிதனும் பிற உயிர்களும்
—டாக்டர் திரு கு. மோகனராசு,
பி.எஸ்சி., எம்.ஏ., பிஎச்.டி.

தமிழகத்தில் சைவம்
—டாக்டர் டி.பி. சித்தலிங்கம், எம்.ஏ.,பிஎச்.டி.

''பைந்தமிழ் நவின்ற செந்நாப் புலவன்''
—ந.ரா. முருகவேள், எம்.ஏ.,எம்.ஓ.எல்.

மதுரகவியும், மணிமொழியும்
—திரு என். எஸ். தாத்தாச்சாரியார்.

சிவயோகம்
—டாக்டர் திரு இராம. கோபாலகிருஷ்ணன்,
எம்.ஏ., பிஎச்.டி.

கம்பரின் சொல்வளம்
—திரு ரெ. இராமசாமி,

கூரேசரும் குருகேசரும்
—திரு தி. அ. அனந்தாழ்வான்

அருட்பாசுரங்கள் வெளிவந்த வரலாறுகள்
—திரு மு. அருணாசலம்

தமிழால் வென்ற வீரர்
—திரு. க. அப்புலிங்கம்

சிவ வழிபாடு
—டாக்டர் திருமதி இராதா தியாகராசன்,
எம்.ஏ., பிஎச்.டி.

தலைமைச் சிறப்புரை*

மாண்புமிகு பு. ரா. கோகுலகிருஷ்ணன், B.A.,B.L. அவர்கள்
தலைமை நீதிபதி, உயர்நீதிமன்றம், சென்னை.

தவத்திரு ஸ்ரீ சந்திரசுவாமிஜி மகராஜ் அவர்களுக்குவரவேற்பு அளிப்பதன் பொருட்டுக் கூடியிருக்கின்ற, சிறப்புமிக்க இந்தக் கூட்டத்திற்குத் தலைமைதாங்கும் பேற்றை எனக்கு வழங்கியமைக்காக, யான் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். தவத்திரு சுவாமிகள், புது டெல்லியில் **சர்வதர்ம சம்பவ கேந்திரம்** என்னும் அமைப்பினை நிறுவியிருக்கின்றார். தம்முடைய ஆழ்ந்த தியானத்தின் வலிமையினாலும், அறிவாற்றலினாலும், தவத்திரு சுவாமிஜி அவர்கள், இந்து மதத்தைச் சார்ந்த ஒருபெருஞ் சான்றோராக உலகப்புகழ்பெற்று விளங்குகின்றார். தம்முடைய ஆளுமைத்திறத்தினால், இவர் நம்முடைய நாட்டின் இந்து சமய மக்களை மட்டுமின்றி, இசுலாமியம் கிறித்தவம் முதலிய பல்வேறு சமயங்களைச் சார்ந்த அயல்நாட்டு மக்களையும்கூடப் பெரிதும் கவர்ந்துள்ளார்.

சமுதாயத்தில், அதிகாரம் அல்லது ஆற்றல் வாய்ந்த ஒருவன், மக்கள் பலரையும் கவர்கின்ற நடுநாயகப் பொருளாக விளங்குகின்றான் என்பது யாவரும் அறிந்தது. அதுபற்றி விரிவாகச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. அதிலும், ஆன்மீக ஆற்றல்கைவரப்பெற்றஒருவர், மேலும் சிறப்புமிக்கவராக, சமுதாயத்தில் பெரிதும் மதித்துப் போற்றப்படுகின்றார். ஆன்மிக சக்தி அல்லாத, வேறு எந்தப் பிற சடசக்திகளும், ஓரளவு மட்டும்தான் மனித சமுதாயத்தை வழிநடத்தவும், சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலைகளை உருவாக்கி வளர்க்கவும் இயலும். சுருக்கமாகக் கூறுதல் வேண்டுமாயின், அத்தகைய சக்திகள் வெறும் உலகாயத மகிழ்ச்சியையும் செழிப்பினையுமே வளர்க்க முடியும். ஆனால் அதற்கு மாறாக, தன்னிடத்தில் ஆன்மீக சக்தி வாய்க்கப்பெற்ற ஒருவன், மக்கட் குலத்தினரை வெளிப்புறத்தே மகிழும்படி செய்வது மட்டுமல்லாமல், உள்ளத்திலேயும்கூட, அவர்களைப் பலவகைகளில் மலர்வித்துச் சிறப்படையச் செய்கின்றான். வெளிப்புற ஆடம்பரங்களும் பகட்டுகளும், மனித குலத்திற்குத் தேவைப்படுகின்ற மன அமைதியினை, அளிக்க வல்லன அல்ல. இஃது அனைவராலும் ஒருமுகமாக உடன்பட்டு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட உண்மையாகும். உள்ளத்தின் உள்ளே உதிக்கின்ற ஆன்மீக விழிப்புணர்ச்சிதான், ஒரு மனிதனை உலகிலேயே மிகப்பெரிதும் மகிழ்ச்சி மிக்கவனாக இருக்கச் செய்ய இயலும். தருமத்தின் மூலமாகத்தான், அத்தகைய ஆன்மீக விழிப்புணர்ச்சியினைப் பெறுதல் கூடும்.

இந்தத் தருமம் என்பது, தமிழில் உள்ள அறம் என்னும்சொல்லோடு ஒப்புமையுடையது. அறம் அல்லது தருமம் என்பது, அறிவு அனுபவங்களின் மூலமாகவே விரிவடைகின்றது. வாழ்க்கையநுபவம் ஒன்றுமட்டுமே, உள்ளத் தெளிவை உண்டாக்குதல் இயலாது; வாழ்க்கையில் அனுபவமும் அறிவும் ஒன்று சேர்ந்து இணைந்தாலொழிய, உள்ளத்தெளிவு ஏற்படுதல் முடியாது. அநுபவமும் அறிவும் நிறைந்த மனிதன் மட்டும்தான், அறம் அல்லது தருமத்தின் அரிய பல நலங்களைத் தன்னிடம் வளர்த்துக் கொள்ளுகின்றான். அறநெறியானது, இறைவனை அடைவதற்குரிய அரும்பெறல் நெறியாகும். அத்தகைய அறநெறியைத் தழுவி உள்ளவாறு ஒழுகி வாழ்வதற்கு, ஒரு குரு அல்லது ஞானாசிரியரின் அருளுபதேசம் இன்றியமையாதது. ஞானாசிரியராகிய குருவின் அருளுபதேசத்தினால்தான், நாம் அறநெறியில் ஒழுகவும், இறையருள் நெறியினைச் சாரவும் இயலும். அதனாலேயே, 'உண்மையான அன்புள்ள நல்ல மனைவியையும், கடமை உணர்ச்சிமிக்க சிறந்த புதல்வனையும், மெய்யுணர்வு கைவரப்பெற்ற ஓர் அருட்பெருங் குருவினையும் கிடைக்கப்பெற்றவன்தான், உண்

---

* டெல்லி 'சர்வதர்ம கேந்திரம்' நிறுவனர், புனிதத்திரு. சந்திரசுவாமிஜி மகராஜ் அவர்களுக்கு, சென்னை ஆழ்வார்பேட்டை வீனஸ் காலனி ஆஸ்திக சமாஜம் நைமிசாரண்ய மண்டபத்தில், வழங்கப்பெற்ற பொதுவரவேற்புக் கூட்டத்திற்குத் தலைமைஏற்று, நிகழ்த்திய சிறப்புரை (20-8-81)

மையிலேயே உயர்ந்த நற்பேறு வாய்க்கப்பெற்றவன்' என்று, பெரியோர்கள் அடிக்கடி கூறுகின்றனர்.

தெய்விக நிலையை அடையப்பெற்றவர்களே, மனித உயிரை மேல்நிலைக்குக் கொண்டு சென்று, உய்வித்தல் இயலும். இங்கு எழுந்தருளியுள்ள நம்முடைய சுவாமிஜி அவர்கள், ஒரு புனிதமான மகான், ஓர் உண்மையான ஞானாசிரியர். தவத்திரு சுவாமிஜி அவர்கள், ஆயிரக்கணக்கான மக்களை உயர்ந்த குறிக்கோள் நிலைக்கு வழிநடத்திச் செல்லுகின்றார்கள்! இவருடைய தலைமையின்கீழ் மக்கட் சமுதாயம் எதிர்காலத்தில் ஒளிமிக்கதாக விளங்கும்; உலகமக்கள் தம்முடைய வாழ்க்கையில் உண்மையான இன்பத்தைக் காண்பார்கள் என்று, யான் திண்ணமாக எண்ணுகின்றேன.

தன்னுடைய போக்கில் விடாப் பிடியும், வெறியுணர்வும் கொண்டு, எவ்வளவுக் கெவ்வளவு இயலுமோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு மிகுதியான மக்களைத் தன்னுடைய கிடைப்பட்டி (Fold)யில், ஈர்த்துச் சேர்த்துக் கொள்வதில்மட்டும் அக்கரை காட்டுகின்ற, எந்தவொரு மதத்தையும் உண்மையானது என்றோ, உயர்ந்தது என்றோ ஏற்றுக் கொள்ள என்னால் இயலவில்லை. இவ்வுலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு மதமும், நம்முடைய மிகச் சிறந்த முன்னோர்களால் வகுக்கப்பெற்றது; அவைகள் ஒவ்வொன்றும் முறையான உறுதியான ஒழுக்கமான நேர்மையான நெறிகளால், தெய்விகத்தன்மை அடையப்பெறுதலைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளது. ஆனால் நம்முடைய தீயூழினால், ஒருசில குறிப்பிட்ட சமயத்தைச் சார்ந்த மக்கள், உண்மையான பொருள்களை அடைவதற்குப்பதிலாகப் பயனற்ற வீண் சடங்குகளிலும், வெறும் சம்பிரதாயங்களிலுமே மூழ்கிக் கிடக்கின்றனர்.

தன்னுடைய உள்ளத்தில் அன்பில்லாத, நடத்தையில் பண்பாடு இல்லாத ஒருவனை, மனிதன் என்று இவ்வுலகம் எவ்வாறு கருத முடியும்? நம்முடைய சிறந்த திருக்குறள், ஐயத்திற்கு இடமில்லாத வகையில், மிகவும் தெளிவாக, 'அன்புள்ள மனிதன்தான் தெய்விக நிலையை அடையமுடியும்' என்றும்; 'அன்பு சிறிதும் இல்லாமல், சமய உணர்வுடையவராகத் தம்மை வாயளவில் மட்டும் சொல்லிக்கொள்கின்ற மனிதர்கள் எவரும் தெய்விக நிலையை அடையமுடியாது' என்றும் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றது. ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தைச் சார்ந்தவன் என்று தன்னைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகின்ற ஒவ்வொரு மனிதனும், சமயக் கொள்கைகளின்மூலம் மனித குலத்திற்குத் தெரிந்த, உலகனைத்திற்கும் உரியதாய்ப்பொதுவான, ஓர் அடிப்படை ஒழுக்கத்தை வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். ஒரு சமயத்தில் நம்பிக்கை உடையவர்கள், அந்தக் குறிப்பிட்ட சமயத்தின் அடிப்படை ஒழுக்க நெறிகளைக் கடைப்பிடிக்கும் பண்பில்லாத ஒருவனைப் புறக்கணித்து ஒதுக்குதல் நலம்.

அன்புடைமை, பிறர்க்குத் தொண்டு புரிதல், நன்றிமறவாமை, நடுவுநிலையுடைமை, புலனடக்கம், நல்லொழுக்கமுடைமை, பொறுமையுடைமை, பொறாமையுணர்வின்மை, பயனிலசொல்லாமை, தீச்செயல் புரியாமை, சமுதாயத்திற்குச் செய்தற்குரிய தன் கடமைகளை உணர்ந்திருத்தல், அறவுணர்வு என்னும் இவைகளும், இவைகளுக்கெல்லாம் மேலாக அன்பு நிறைந்த உள்ளமுடைமையும் ஆகியவைகள் தாம், எந்தவொரு சமயத்திற்கும் உரிய அடிப்படைப் பண்புகளாகும். இத்தகைய உலகப் பொதுமை நலத்திற்குரிய ஒழுக்கப் பண்புகளின் மூலமாகத்தான், ஒரு மனிதன் தெய்விக நிலைக் குறிக்கோளினை அடைய முயற்சி செய்தல் வேண்டும். போலியான வெறும் செயற்கை நடத்தைகளின் மூலம், ஒருவன் தன் வாழ்க்கையில் தெய்விக நிலைக் குறிக்கோளினை அடைதல் என்பது, சிறிதும் இயலாது.

இங்கே நான் 'அன்பு' என்று சொல்லும் போது, ஒவ்வொரு மனிதனும் பெற்றிருக்க வேண்டிய அன்பைப் பற்றிச் சொல்கின்றேன். ஒருவனுடைய சமயநெறி எதுவாக இருப்பினும், அந்த 'அன்பு' என்பதனை நான் தெளிவாக 'ஆசை' என்பதனின்று வேறு பிரித்து நீக்கியே கூறுகின்றேன். 'இறைவனிடமும்கூட ஒருவன் ஆசை கொள்ளுதல் கூடாது. ஆசையினை அறவே அகற்றிவிட வேண்டும்' என்று, தமிழிலக்கியம் கூறுகின்றது.

''ஆசை அறுமின்! ஆசை அறுமின்!
ஈசனோடு ஆயினும் ஆசை அறுமின்!''

என்று, திருமூலர் தம் திருமந்திரத்தில் அருளிச் செய்திருக்கின்றார். உள்ளத்திலிருந்து ஆசையை அகற்றிவிட்டால், தேன்போன்ற இனிய அன்புணர்வானது, எத்தகைய முயற்சியும் இன்றி, நம் இருதயத்தை நிறைவிக்கும். உலக நலத்திற்காகத் தொண்டாற்றி வாழ்ந்த பெருமக்களால், தம் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்துக் காட்டப்பெற்ற, அத்தகைய சிறந்த அன்பானது, நம்முடைய மனித உள்ளங்களில் நிறைந்தால், அனைத்துலக நாடுகளின் தரத்தில் நிகழ்கின்ற குழப்பங்களுக்கும் கொந்தளிப்புகளுக்கும் கூடக் காரணமாகவுள்ள, சிறுசிறு செய்திகளுக்காக நிகழும் சச்சரவுகள், குறுகிய மனப்பான்மைகள், சமயவெறியுணர்வுகள், அளவு கடந்த பேராசைகள் முதலிய தீமைகள், யாவும் அறவே அகன்றொழிந்து மறைந்துவிடும்.

'ஒரே உலகம்' என்னும் கொள்கை தோன்றிப் பரப்பப்படுவதற்கு மிக நெடுங் காலத்திற்கு முன்னரேயே, நம் தமிழ்நாட்டு ஞானிகளும் அருளாளர்களும், 'ஒன்றேகுலம் ஒருவனே தேவன்' என்ற சிறந்த இனிய முழக்கத்தினை, ஒரே குரலில் ஒருமித்து எழுப்பினார்கள். மனித குலமானது, கடவுளைத் தேடி எவ்வாறு இருளில் அலைந்து தடவிக்கொண்டிருக்கின்றது என்பதுபற்றி, அருளாளர் ஒருவர், தம்முடைய செய்யுளொன்றில் மிக அழகாக ஒரு சொல்லோவியம் வரைந்து காட்டியிருக்கின்றார். திருடன் ஒருவன் ''திருடனைப் பிடி

யுங்கள்; திருடனைப் பிடியுங்கள்'' என்று குரல் எழுப்பிக் கொண்டே ஓடுகின்றான். அதுகேட்ட ஒவ்வொருவரும், திருடனைத் தேடி ஓடுகின்றனர். அவர்களுக்கு நடுவிலேயே திருடனும் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றான். இந்தத் தேட்டமும் ஓட்டமும் பயனற்றவை என்று சொல்லத் தேவையில்லை. ஏனெனில், தேடுபவர்களுடன் சேர்ந்து திருடனும் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றான். இதுபோலவே, மக்களாகிய நாமும், கடவுள் நம் உள்ளத்திற்குள்ளேயே இருந்து கொண்டிருக்கின்றார் என்பதை உணராமல், உலகம் முழுவதிலும் அவரைத் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றோம்; அதுமட்டுமின்றி, ஒருகால் அவர் வானுலகத்தில் இருக்கக்கூடுமோ? என்றும், ஆராய்ச்சிகள் செய்ய முனைகின்றோம்.

''உள்ளத் தொருவனை உள்ளுறு சோதியை,
உள்ளம்விட்டு ஓர்அடி நீங்கா ஒருவனை,
உள்ளமும் தானும் உடனே இருக்கினும்,
உள்ளம் அவனை உருஅறி யாதே''

என்று திருமூலர் தம் திருமந்திர நூலிற் கூறுவது போல, நம் உள்ளத்துள்ளேயே இறைவன் உறைந்திருக்கின்றானாயினும், நாம் இறைவனை உணர்ந்துகொள்ளாமலேயே இருந்து வருகின்றோம்.

இறைவன் நம் உள்ளத்திலேயே உறைந்து கொண்டிருக்கின்றான் என்பதை நாம்உணர்ந்துவிட்டால், நாம் அமைதியும் இன்பமும் அருட்பேறும் அடையப்பெற்றவர்கள் ஆகிவிடுவோம்.

உலகத்திற்கே நம்முடைய தமிழ்நாடு வழங்கி உதவியுள்ள, நம்முடைய சிறந்த பெருஞானியும் சித்தரும் ஆகிய திருமூலர், ''அன்பிற்கும் கடவுளுக்கும் இடையே வேறுபாடு எதுவுமில்லை. அன்பும் கடவுளும் ஒன்றே. அன்புவேறு, கடவுள்வேறு அல்ல'' என்பதனை, நம் உள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதியும்படியும், அழகாகவும் அருளிச் செய்திருக்கின்றார்.

அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருப்பாரே

இந்தச் சிறந்த உண்மையைத் தெளிவுற உணர்ந்துகொண்டால், மக்கள் தம் உள்ளத்தில் அன்பு நிறைந்திருப்பார்கள்; வீணான சமயச் சண்டைகளில் ஈடுபட்டுப் போராடிக் காலத்தை வீணாக்கமாட்டார்கள்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னுடைய செயலில் மட்டுமல்லாமல், தன்னுடைய சொற்களில் மட்டுமல்லாமல், உள்ளத்தின் எண்ணங்களிலும் தூய்மை உடையவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். சில சமயங்களில் தூய்மையற்ற எண்ணங்களின் தூண்டுதலினாலும், ஏதோ சில நல்ல விளைவுகள் ஏற்படக்கூடும். அங்ஙனம் ஏற்பட்ட போதிலும், அவைகள் சமுதாய நலனுக்கு ஏற்றவையாக இருக்க முடியாது. ஒருவேளை அவைகள் நீர்க்குமிழியைப் போன்று ஒரு நொடிப் பொழுதளவில், நிலையற்ற மகிழ்ச்சியைத் தரக்கூடும். ஆனால் நாளடைவில், அவைகள் மக்கட் சமுதாயத்திற்குப் பெருந் தீங்கினையே விளைவிக்கும். நிலையானசிறந்த இன்பத்தை அடைய, எண்ணங்களின் பிறப்பிடம் தூய்மையாக விளங்குதல் வேண்டும். அப்போதுதான் எண்ணங்கள் தூய்மையுடையனவாகத் திகழும். தூய உள்ளத்திலும், தூய நினைவுகளிலும் இருந்து உதிக்கின்ற சொற்களும், செயல்களுமே, விரிந்து பரந்துள்ள மக்கட் குலத்திற்கு உண்மையான நன்மைகளை, நிலையாக விளைவிக்க வல்லனவாக அமையும். தமிழகம் உலகத்திற்கே தகவுற வழங்கிய, தனிப்பெரு ஞானச்சான்றோர் ஆகிய திருவள்ளுவர், இந்த மனத்தூய்மை பற்றி,

''மனத்துக்கண் மாசிலன்ஆதல், அனைத்துஅறன்
ஆகுல நீர பிற''

என்று மிகவும் அழுத்தம் திருத்தமாக வலியுறுத்திக்கூறி அறிவுறுத்துகின்றார்.

தவத்திரு ஸ்ரீ சந்திரசுவாமிஜி மகராஜ் அவர்களால் நடத்தப்பெறும் உலக நலப் பொதுப்பணி இயக்கமானது, இத்தகையமனத் தூய்மையோடு கூடிய, பலநல்ல திருந்திய சிந்தனையாளர்களைத் தோற்றுவித்து, அவர்களை இவ்வுலக நலத்திற்காகப் பாடுபடும் தொண்டர்களாக வழங்கும் என்று, நான் உறுதியாக நம்புகின்றேன். தூய மனமும் திருந்திய சிந்தனையும் உடைய சிறந்த அந்தத் தொண்டர்கள்தான், இவ்வுலகநலத்திற்காகப் பாடுபட்டுப் பணியாற்றப் போகின்றார்கள்; பணியாற்ற முடியும். உலகாயதப் பொருளியல் நோக்கம்கொண்டவர்கள், வேறு பிறர் எவரும் இவ்வுலக நலனுக்குப் பணியாற்றப் போவதில்லை. ஆன்மீக உணர்வானது, திருத்தமான சிறந்தமுறையில் வளர்க்கப்படுதல் வேண்டும். அதற்கு நம்முடைய இந்துசமயத்தில் போதிய அளவு ஏராளமான நூல்களும் கருத்துக்களும் ஞானஅனுபவங்களும் நிறைந்திருக்கின்றன. அவைகள்தான், இன்று இங்கு நம்மிடையே எழுந்தருளியுள்ள நமது தவத்திரு சுவாமிகள் அவர்களை உருவாக்கியிருக்கின்றன. பல லட்சக்கணக்கான மக்களை அறநெறியில் நடக்கச்செய்வதற்கு ஏற்ற, ஆற்றல்மிக்க நல்ல ஞானப்பேரொளியினைச் சுவாமிகள் பெற்றிருக்கின்றார்கள். சுவாமிகள்மேற்கொண்டுள்ள இந்த இறையருட்பணி இயக்கமானது, இந்துக்களுக்கு மட்டுமோ, முசுலீம்களுக்கு மட்டுமோ, கிறித்தவர்களுக்கு மட்டுமோ, அல்லது வேறுபிற எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட சிறுகுழுவினருக்கு மட்டுமோ அல்லாமல், உலகம் முழுவதற்கும், உலகிலுள்ள மனித குலம் அனைத்திற்குமே, ஒருங்கே யுரியதாகும். நாம் இன்று நம்மிடையே அத்தகைய ஒரு சிறந்த அருட் பெருந்தகையாளரைப் பெற்றிருக்கின்றோம். இது நம்முடைய பெறலரிய ஒரு சிறந்த பெருந் தவப்பேறு ஆகும். இந்த இறையருட்பணி இயக்கமானது, இந்நாட்டு மக்களுக்கு, எல்லா இன்பத்தினையும், செழிப்பினையும், இனிதே கொணர்வதாக!

—தமிழாக்கம்:

ந. ரா. முருகவேள்.

நாம சங்கீர்த்தன நங்கை

திரு. நா. வேணுகோபால்நாயகர், B.A.,B.L., வழக்கறிஞர்,

செயலாளர்: ஸ்ரீவைஷ்ணவ மகாசங்கம் மகாசங்கம், சென்னை.

இறைவனுடைய திருவருளைப் பெறுவதற்கு மிக மிகச் சுலபமானவழி நாம சங்கீர்த்தனமே! அதாவது அவனுடைய திருப்பெயர்களை ஓதுவதுதான்! இதற்குக் காரணம் என்ன? அவனுடைய திருப்பெயர்கள், அவனுடைய கல்யாண குணங்களை வெளியிடுகின்றன, விளக்குகின்றன. பெயரை உடைய இறைவனைக் காட்டிலும், அவனுடைய பெயரே சிறப்புடையது! (வாச்சியம்: பெயரை உடையவன், வாசகம்: அவனுடைய திருப்பெயர், நாமம்).

''வாச்சியப் பிரபாவம் போலன்று;
வாசகப் பிரபாவம்''.

—முமுட்சுப்படி

ஏன்? இது அவனுடைய திருநாமம்.

''அவன் தூரஸ்தனானாலும்
இது கிட்டிநின்று உதவும்!''

—முமுட்சுப்படி

இப்படி நடந்தது உண்டா?

''திரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடவை
சுரந்தது திருநாம மிறே!''

—முமுட்சுப்படி

சங்கு சக்ர கதா பாணே!
துவரகா நிலய! அச்சுதா!
கோவிந்தா! புண்டரீகாட்சா!
ரட்சமாம் சரணாகதம்!

என்று திரௌபதி, அத்தினபுரத்திலே கௌரவர் சபை நடுவிலே, ஆடை குலைவுற்று நின்ற போதும், ஆ! என்று அழுது துடித்தபோதும், கண்ணன் துவாரகையில் இருப்பினும், கிட்டி நின்று புடவை சுரந்து உதவியது அவனுடைய திருநாமமே!

அணிபுதுவைப் பைங்கமலத் தண்தெரியற் பட்டர்பிரான் கோதையான ஆண்டாளும், தான் சொன்ன சங்கத் தமிழ் மாலையாம் முப்பது பாடல்களாலான திருப்பாவையைச் சாதித்தருளும் முகத்தாலே, இறைவனின் திருநாமசங்கீர்த்தனத்தில் ஈடுபடுகின்றாள்! இழிகின்றாள்! ஆழங்கால்படுகின்றாள்!

இதனால்தான் மூன்றாவது பாசுரத்திலே (3) ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன் பேர்பாடி, பாவை நோன்பிற்குச் சாற்றி நீராடுகின்றாள்! ஐந்தாவது பாசுரத்திலே (5) மாயனை! மன்னு வடமதுரை மைந்தனை! தூயபெருநீர் யமுனைத் துறைவனை! ஆயர்குலத்தினில் தோன்றும் அணிவிளக்கை! தாயைக் குடல்விளக்கம் செய்த தாமோதரனை! வாயினால் பாடுகின்றாள்! மனத்தினால் சிந்திக்கின்றாள்! ஆறாம் பாசுரத்தில், வெள்ளத்து அரவில் துயில் அமர்ந்த வித்தின் 'அரி' என்ற பேர் அரவம் உள்ளம் புகவும் குளிர்கின்றாள்!

எட்டாவது பாசுரத்திலே, மாவாய் பிளந்தானை! மல்லரை மாட்டிய தேவாதி தேவனைப் பாடி, பறைகொண்டு சென்று சேவிக்கின்றாள்! ஒன்பதாம் பாசுரத்திலே, மாமாயன் மாதவன்! வைகுந்தன் என்று நாமம் பலவும் நவில்கின்றாள்! பதினோராம் பாசுரத்திலே, முற்றம் தோறும் புகுந்து முகில் வண்ணன் பேர் பாடுகின்றாள்! பன்னிரண்டாம் பாசுரத்திலே, நற்செல்வன் தங்கையைச் சினத்தினால் தென் இலங்கைக் கோமானைச் செற்ற மனத்துக்கு இனியானைப் பாடவும் நீ வாய்திறவாய் என வேண்டுகிறாள். பதின்மூன்றாம் பாடலிலே, புள்ளின்வாய் கீண்டானின், பொல்லா அரக்கனைக் கிள்ளிக் களைந்தானின் கீர்த்திமை பாடுகின்றாள்!

பதினான்காம் பாசுரத்திலே, சங்கொடு சக்கரம் ஏந்தும் தடக்கையன் பங்கயக் கண்

ணானைப் பாடுகின்றாள்! பதினைந்தாம் பாசுரத்திலே, வல்லானை கொன்றானை, மாற்றாரை மாற்றழிக்க வல்லானை, மாயனைப் பாடிக்கொண்டே, கண்ணன் எழுந்தருளியுள்ள நந்தகோபனுடைய கோயிலை அடைகின்றாள்! பகவானுடைய பல திருநாமங்கள், அவனுடைய குணங்களையும், அக்குணங்களை வெளிப்படுத்தும் அவதாரங்களையும் விளக்குகின்றது. (மந்திரங்கள்: திருநாமங்கள்). பகவத் மந்திரங்கள் தான் அனேகங்கள்-முமுட்சுப்படி(8). எல்லாப் பொருள்களிலும் நிறைந்துள்ள பகவானை விளக்கமாகத் தெரிவிப்பவை வியாபக மந்திரங்கள் எனப்படும். மற்றையவைகள், அவ்வியாபக மந்திரங்கள். அவைதான் வியாபகங்கள் என்றும், அவ்வியாபகங்கள் என்றும் இரண்டு வர்க்கம்.-முமுட்சுப்படி-9.

வியாபக மந்திரங்கள் மூன்று. இவை மூன்றும் அவ்வியாபக மந்திரத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவை. அவ்வியாபகங்களில், வியாபகங்கள் மூன்றும் சிரேஷ்டங்கள். இந்த வியாபக மந்திரங்களே (1) நாராயணன் (2) வாசுதேவன் (3) விஷ்ணு என்பனவாம். இவை மூன்றிலும் உயர்ந்தது நாராயணபதம். இதுவே பெரிய திருமந்திரம் எனப்படும். எனவே வேத வாய்த் தொழிலார்கள்வாழ், வில்லிபுத்தூர் மன் விட்டுசித்தன் கோதையான ஆண்டாளும் பாதகங்கள் தீர்க்கும் பரமன் அடிகாட்டும் வேதம் அனைத்துக்கும் வித்தாகும் திருப்பாவையைத் தொடங்கும்போதே அதன் சிகரமான முதல் பாசுரத்திலேயே:

மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால்
நீராடப் போதுவீர்! போதுமினோ நேரிழையீர்!
சீர்மல்கும் ஆய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள்
கூர்வேற் கொடுந்தொழிலன் நந்தகோபன்குமரன்
ஏரார்ந்த கண்ணி யசோதை இளஞ்சிங்கம்!
கார்மேனிச் செங்கண் கதிர்மதியம் போல்
முகத்தான்
நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்.

என்று பாரோர் புகழப் பெரிய திருமந்திர நாம சங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டே, ஆரம்பித்தருள்கின்றாள்! முக்கியமானதையும், உயரியதையும் ஒன்றுக்கு மூன்று முறை சொல்வதும் சேவிப்பதும் மரபு.

எனவே, வேதம் அனைத்துக்கும் வித்தாகும் திருப்பாவையிலே பெரிய திருமந்திரமான நாராயண நாம சங்கீர்த்தனத்தை மும்முறை ஓதுகின்றாள், பண்ணுறுநான்மறையோர் புதுவை மன்னன் பட்டர்பிரான் கோதையான ஆண்டாளும்! நாராயணனே நமக்கே பறைதருவானா என்ற ஐயத்தை அடுத்தபடிப் போக்கி, நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான் என ஆண்டாள் உறுதிப்படுத்தும் அழகைப்பார்க்கலாம்!

நாராயண ஒலி இரண்டாம் முறையாக ஏழாவது கீசுகீசு என்று எங்கும் பாசுரத்திலே அமைந்துள்ளது. முதல் பாசுரமான மார்கழித் திங்களில் குறிப்பிட்ட வெறும் நாராயணனை இங்கு நாராயணன் மூர்த்தி என மங்களாசாசனம் செய்தருள்கிறாள். போகத்தில் வழுவாத புதுவையர்கோன் கோதை. நாராயணன்(தான்) மூர்த்தி என்பதால், அவனுடைய ஒப்பற்ற உயர்ந்த நிலைமையை (பரத்துவத்தை) சர்வ வல்லமையை வெளியிடுகின்றாள். இதனைத் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஆனைச்சாத்தன் பறவையினமும்கூட ஒரே குரலில் கலந்து அவைகளின் மொழியில் கீசுகீசு என்று பேசிப் பேர் அரவம் செய்கின்றனவாம்! அது மட்டுமா? வாச நறுங்குழல் ஆய்ச்சியர், மத்தினால் ஓசைப்படுத்தும் தயிர் அரவமும், நாராயணனே மூர்த்தி என்று எதிர் ஒலிக்கின்றதே! எனவே அஃறிணை ஆனைச்சாத்தன் பட்சிகளும், உயர்திணை ஆயர் மக்களும், நாராயணன்தான் மூர்த்தி என்று பேசும் அரவம் கேட்டிலையோ பேய்ப் பெண்ணே! என இதை உணராதவர்களை இடித்துரைக்கின்றாள் ஆண்டாள்! இதோ அந்த உபதேசப் பாசுரம்!

கீசுகீசென் றெங்கும் ஆனைச்சாத்தன் கலந்து
பேசின பேச்சரவம் கேட்டிலையோ பேய்ப்
பெண்ணே!
காசும் பிறப்பும் கலகலப்பக் கைபேர்த்து,
வாச நறுங்குழ லாய்ச்சியர், மத்தினால்
ஓசை படுத்த தயிரரவம் கேட்டிலையோ?
நாயகப் பெண்பிள்ளாய்! நாராயணன் மூர்த்தி
கேசவனைப் பாடவும்நீ கேட்டே கிடத்தியோ?
தேசமுடையாய்! திறவேலோர் எம்பாவாய்!

பாவமே செய்து பாவியான நமக்கும் நாராயண மூர்த்தியும் பறைதருவதற்கு இசைந்தருள்வானா? என்ற ஐயத்தை அடுத்தபடியாகப் போக்குகின்றாள். நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகும் பாசுரத்திலே, சீவாத்துமாவான பாஞ்சசன்னியத்தைப் பற்பநாபனோடும் வாய்ந்த பெருஞ் சுற்றமாக்கிய வண்புதுவை, ஏய்ந்த புகழ்ப் பட்டர்பிரான் கோதையாம் ஆண்டாளும்!

மார்கழித் திங்கள் பாசுர நாராயணனை, கீசு கீசு பாசுர நாராயண மூர்த்தியை, இந்த நோற்றுச் சுவர்க்கப் பாசுரத்திலே நாராயணன் என்றும், முடிநாராயணன் என்றும், துழாய்முடி நாராயணன் என்றும், நாற்றத்துழாய் முடி நாராயணன் என்றும் அலங்கரித்து மகிழ்கின்றாள், நம் சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி! நாராயணன் நாற்றத் துழாய் முடியான சேவை சாதித்தருள்வது எதற்காக? வில்லிபுத்தூர் நந்தவனக் கைங்கரியப் பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையான ஆண்டாளின் திருவுள்ளத்தை, திருவரங்க நந்தவன கைங்கரியச் செல்வரான தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார், திருமாலையில் 39-வது பாசுரத்தில் விளக்கியருள்கிறாள்!

மிகக் கடைப்பட்ட பிறப்புடையவர்களா யினும், திருமாலின் மெய்கழற்கு அன்புசெய் யும் அடியார்களானால், அவர்களையும் உகந்து ஆட்கொள்ளச் சித்தமாக இருப்பதைத் தெரி விக்கவே முடியினில் திருத்துழாயுடன்-நற்றத் துழாய்முடி நாராயணனாகக் காட்சி அளிக்கின் றானாம். நாராயண மந்திரத்தை மூன்றாம் முறையாக ஒலிக்கும் பாசுரம்,

நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய்!
மாற்றமும் தராரோ! வாசல் திறவாதார்!
நாற்றத் துழாய்முடி நாராயணன் நம்மால்
போற்றப் பறைதரும் புண்ணியனால் பண்டொரு நாள்
கூற்றத்தின் வாய்வீழ்ந்த கும்ப கருணனும்
தோற்று முனக்கே பெருந்துயில்தான் தந்தானோ?
ஆற்ற அனந்த லுடையாய்! அருங்கலமே!
தேற்றமாய் வந்து திறவேலோ ரெம்பாவாய்!

ஸ்ரீவைணவ சமயத்தின் தலையாய கொள்கை தத்துவத்திரயம், அதாவது பிரபஞ் சத்திலுள்ள அனைத்தும் அசித் (உயிரற்றவை) சித் (உயிருள்ளவை) ஆத்மா ஈஸ்வரன் (ரட் சிக்கும் இறைவன்) என்ற மூன்று பிரிவுகளுள் அடங்கியது. பெரிய திருமந்திரமான நாராயண மந்திரத்தை மும்முறை வேதம் அனைத்துக்கும் வித்தான திருப்பாவையில் ஓதும்வகையால், ஆண்டாள் இந்த தத்துவத் திரய ஞானத்தை உபதேசித்தருள்கிறாள்.

சீவாத்துமாவின் சிறந்த குணங்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால், அவை சீவாத்துமா விற்கே அனுபவிக்க இயல்வதான ஞானமும், சுத்த ஞானத்தால் ஏற்படும் ஆனந்தமும் என்பது பெறப்படும். எனினும் ஞானமும் ஆனந்தமும் சீவாத்துமாவின் வெளியழகுகள்தான். அவ்வித மாயின் சீவாத்துமாவின் உண்மைத்தத்துவம் உள்ளழகு, அகஅழகு என்ன? சீவாத்துமாவின் உண்மைத் தோற்றம் இறைவனுக்கு ஆட்பட்டி ருத்தலே! அதாவது ஆண்டவனுக்கு அடிமைத் தொழில்பூண்டிருத்தலே. அடிமைத்தொழில் தாஸ்யம் எனவும், சேஷத்துவம் எனவும், வைணவ ஆச்சாரியர்களால் பேசப்படுகிறது.

கீசுகீசு பாசுரத்தில் சித் அல்லது சீவாத்தும தத்துவத்தை விளக்கியருள்கிறாள், நம் ஆண் டாள். இப்பாசுரமே சீவாத்துமாவின் பிரதி நிதியை நோக்கி அருளப்பட்டுள்ளது. மிகு ஞானம் அடைந்த பிறகு, மற்றவர்களைவிட உயர்ந்த நிலை ஏற்படுகிறது. மற்றவர்களுக்கு வழிகாட்டி அவர்களை நடத்திச் செல்லும் நாயகத்தன்மை ஏற்படுகிறது. எனவே ஞானத் தைக்குறிப்பது: நாயக! அடுத்தபடியாக சீவாத் துமா பெறும் சிறந்த குணம் ஆனந்தம். ஞானத் தாலே பெறுவது, பரமாத்மா சீவாத்துமாவுக் கும் இடையே உள்ள நாயக-நாயகிபாவ இன் பம். அவன் தலைவன். சித் அல்லது சீவாத்மா தலைவி. இங்கே நாயகி நாயக உறவாலே ஏற் படும் இன்பத்தைக் குறிப்பது பெண். வெளித் தோற்றக் குணங்களான ஞானம் ஆனந்தத் தினும், சீவாத்துமா உணர்ந்து கடைப்பிடிக்க வேண்டிய தலையாய குணம் இறைவனுக்கு அடிமைப்பட்டு இருத்தலே. இறைவனிட்ட வழக்காகவும், அவனைத் தவிர வேறு கதி யில்லை என்றும் உணர்ந்து ஒழுகும் அடிமைத் தன்மையைக் குறிப்பது பிள்ளாய்! எனவே கீசுகீசு பாசுரத்திலே நாயகப் பெண் பிள்ளாய்! என்னும் விளியாலே, சீவாத்துமாவின் (சித்தின்) புற-அகக் குணங்களை வெளியிட்டருளினாள்.

நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுவது ஈசுவர அடைவதற்கே! எனவே, நோற்றுச் சுவர் புகும் என்று தொடங்கும் பாசுரத்தில், ஈ லட்சணத்தை வெளியிடுகிறது பர காட்டும் திருப்பாவை. ஈஸ்வரன் ீரத்து கட்டுக்கு அடங்காதவன். சீவாத்லா கணக்கற்ற குற்றங்களைக் கை அவர்களைத் தண்டிக்க முற்படுகைய சேதனர்களான சீவாத்துமாக்கள்பால் ழும்பெரு கொண்டு பரிந்துரைக்கின்றாள். இதனால் ஈஸ் வரனுடைய காவலற்ற தன்மையும் குலைவ தால், ஈஸ்வரனிடம் நான்கு சிறந்த குணங்கள் வெளிப்படுகின்றன. இந்த நான்கு குணங்க ளையே நாராயண பதம் விவரிக்கின்றது. இறைவனிடம் இவ்விதமாகத் தலைஎடுக்கும் சிறந்த குணங்கள் நான்காம். இந்நான்கு உய ரிய குணங்களையே, நம் ஆண்டாள் நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற பாசுரத்திலே நாற்றத் துழாய் முடி நாராயணன் என மங்களாசாசனம் செய்தருள்கின்றாள்.

(1) நாராயணன்:

R. RAJU,
Dy Commissioner H.Qrs.
(Retired)
HR&CE Administration Dept

வாத்சல்ய குணத்தைக் காட்டுவது இப் பதம். அதாவது மிக்க அன்புடன் எல்லா(அசித்-சித்) நாரங்களிலும் எழுந்தருளி, அவைகளை இயக்குகின்றான். இந்த நாரங்கள் தன்னை வந்து அடையும்படியாகவும் எழுந்தருளியுள் ளான்(வாத்சல்யம்-பரிவு, அன்பு).

(2) முடிநாராயணன்:

சுவாமித்துவம் வெளிப்படுகிறது. இப் பதத்தால், எல்லாப் பொருள்களையும் உடைய வன் தானே என்பதைத் திருமுடிதரித்து விளக்குகிறான். சுவாமித்துவம்: அசித் - சித் எல்லாம் தன் உடைமைகளே; அவைகளை ஆட்கொள்பவன் நானே எனக்காட்டல்.

(3) துழாய் முடி நாராயணன்:

உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவனோடு சஜாதீய னாகக் கலக்கும் சௌசீல்ய குணத்தைத் துழாய்

என்ற பதம் காட்டுகிறது. திருத்துழாயை எடுத்து, பக்தன் உரிமையோடு பகவானின் முடிமுதல் அடிவரையில் அணியும்படியாகத் தன்னைத் தந்தருளும் சமத்துவம்.

(4) நாற்றத் துழாய் முநாராயணன்:

திருத்துழாய் கமழும் குணத்தாலே வசீகரிக்கின்றது. அதுபோலவே இறைவனும் நம்மை அவன் பக்கம் தன் குணநலன்களால் வசீகரிக்கும் எளிமையை உடையவன். (சௌலப்பியம்-ஈர்க்கும் எளிமை)

இவ்விதமாக ஆண்டாள் பரமன் அடிகாட்டும் திருப்பாவையிலே இறைவனின் நாம சங்கீர்த்தனத்தில் திளைத்துப் பெரிய திருமந்திமான நாராயண பதத்தாலே, நம் வைணவ சமயத்தின் முக்கிய முதன்மையான தத்துவத்திரயத்தை வெளியிட்டருளினாள். வேதம் அனைத்திற்கும் வித்தான திருப்பாவையைச் சேவித்து நாமும் உய்வோமாக!

வர்

நூல்கள் அறிமுகம்

மூன்றும்

லும் உயர்ந் ஞா இருதயம்: சைவ சம பகங்கள் ந்தியா முழுவதிலும் பெரிதும் பரவி பக ம ப்பாதிலும், தமிழ்நாட்டில் சைவசித்தாந்தம் எனவும், கன்னடநாட்டில் இலிங்காயதம் (வீரசைவம்) எனவும், காசுமீரநாட்டில் பிரத்யபிஜ்ஞை (திரிகம்) எனவும், வெவ்வேறு பெயர்களால் வழங்கப்பெற்று நிலவி வருகின்றது. இவற்றில், காசுமீரத்தில் நிலவிவரும் 'பிரத்யபிஜ்ஞை' என்னும் சைவத்தின் கோட்பாடுகளை, இந்நூல் விரிவாகவும் தெளிவாகவும் மூலத்தோடும் சிறப்புறவிளக்குகின்றது. கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரும், அபிநவகுப்தரின் மாணாக்கருமாகிய **க்ஷேமராஜர்** என்பவர், வடமொழியில் இயற்றிய 'பிரத்யபிஜ்ஞா இருதயம்' என்ற நூலின் தமிழாக்கமும் விளக்கமும் ஆக அமைந்து, இந்நூல் சிறந்து விளங்குகின்றது. இதனை இயற்றியவர் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் வடமொழித் துறையின் தலைவராகப் பல்லாண்டுகள் பணியாற்றியவரும், பின்னர்ச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் பதிவாளராக விளங்கியிருந்தவருமாகிய 'மும்கொழிக் கொண்டல்' பேராசிரியர் **திரு. பெ. திருஞானசம்பந்தம்பிள்ளை, M.A.L.T.,** அவர்கள் ஆவர். சமயநூல்களில் ஈடுபாடும், சமய ஆராய்ச்சிப் புலமை பெறுதலில் ஆர்வமும் உடைய அனைவருக்கும், இந்நூல் ஒரு சிறந்த அறிவுப்பெரும்புதையல் எனலாம். ஆசிரியரின் அளப்பரிய பெரும் கல்வித் திறனையும், அருமை பெருமைகளையும் விளக்கும் சான்றாக, இந்நூல் இனிதமைந்து திகழ்கின்றது. விலை ரூபா எட்டு. கிடைக்குமிடம்: ''டாக்டர் எஸ். இராதாகிருஷ்ணன் மெய்யுணர்வு மேல்நிலைக் கல்வி நிறுவனம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை-600 005''.

—ஆசிரியர்

சைவசமயத் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்: இந்நூல், சைவசமயத்தின் வளர்ச்சியை இலக்கியங்களின் துணைகொண்டும், சமயநூல்களின் அடிப்படையிலும் அழகுறவும் தெளிவாகவும் விளக்குகின்றது. மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக் கழகத்தில் அஞ்சல்வழிக் கல்வித்துறை நெறியாளராக உள்ள, பேராசிரியர் திரு. டாக்டர் டி. பி. சித்தலிங்கம், M.A.Ph.D., அவர்கள், காசிப் பல்கலைக் கழகத்தின் பி.எச்.டி. பட்டத்திற்காக எழுதிய, ஆய்வுக் கட்டுரையின ஒரு பகுதியாக, இந்நூல் வெளிவந்துள்ளது. இந்நூலாசிரியர், கல்கத்தாவில் இந்திய அரசின் மானிட இயல்துறையிலும், புதுடெல்லியில் அனைத்திந்திய வானொலியிலும், காசி இந்துப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்த்துறையிலும், யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷனிலும், பணியாற்றிய அறிவாற்றல் அனுபவங்கள் வாய்ந்தவர். சைவசமயத்தோற்றம், தமிழ்நாட்டில் சிவ வழிபாடு, பக்தி இலக்கியம், தேவாரத்தில் சித்தாந்தத் துளிகள், மெய்கண்ட நூல்கள், மெய்கண்டார் தந்த முதல் நூல், அருள்நந்தியின் விளக்கம், உமாபதியின் கைவண்ணம் ஆகிய கட்டுரைகளும், பிறவும் இதன்கண் இடம்பெற்றுள்ளன. ஆசிரியரின் அரிய பெரிய உழைப்பும், ஆராய்ச்சித் திறனும், சமயநூலுணர்வின் புலமைச் சிறப்பும், இந்நூலில் இனிது விளங்குகின்றன. மிகவும் சிறந்த பயனுள்ள நல்லநூல். சமய ஆர்வலர்கள் கற்றுப் பயனடைதற்கு உரியது. விலை ரூபா எட்டு. கிடைக்குமிடம்: ''சோமு நூலகம், சாஸ்திரி நகர், அஞ்சல்நிலையக் கட்டிடம், அடையாறு, சென்னை-600 020.''

—ஆசிரியர்.

செய்திச் சுருக்கம்

சமய இலக்கியங்கள்: சென்னை மயிலாப்பூர்த் தெற்கு மாடவீதியிலுள்ள கற்பகம் விடுதியில், **தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்** அவர்கள் எழுதிய இந்நூலின் வெளியீட்டுவிழா 7.9.81 திங்கட்கிழமை மாலை சிறப்புற நிகழ்ந்தது. மாண்புமிகு சட்டமன்ற மேலவைத்தலைவர் சிலம்புச்செல்வர் **டாக்டர் ம. பொ. சிவஞானம்** அவர்கள் தலைமை தாங்கினார்கள். மாண்புமிகு செய்தி-அறநிலைய அமைச்சர் **திரு. இராம. வீரப்பன்** அவர்கள் நூலை வெளியிட்டார்கள். தமிழ்நாடு காவல்துறைத் தலைவர் திரு.பொன். பரமகுரு, ஐ.பி.எஸ். அவர்கள், முதல் பிரதியைப் பெற்றார்கள். அறநிலைய ஆறைணயர் திரு.யூ.சுப்ரமணியன், ஐ.ஏ. எஸ். அவர்களும், டாக்டர் திரு.வை. இரத்தின சபாபதி அவர்களும் சிறப்புரை வழங்கினார்கள். இந்தியா புக் அவுஸ் நிறுவன உரிமையாளர் திரு. மாணிக்கம் அவர்கள் வரவேற்புரையும் நன்றியுரையும் வழங்கினார்கள்.

—ஆசிரியர்

பரகால நாயகியார்

திரு. எ. வ. இராசகோபால இராமாநுசதாசர்,

எருமைவெட்டி, செய்யாறு

திருமங்கையாழ்வார்க்குக் கலியன் கலிகன்றி பரகாலன் திருமங்கைமன்னன் என்கின்ற திருநாமங்களும் வழங்குவனவாகும். திருமணங்கொல்லை என்னும் இடத்தே எம்பெருமானை வழிகட்டிப் பறித்து வாள்வலி காட்டிப் பெருமாளிடம் திருமந்திரம் பெற்றதனால், ''வாள்வலியால் மந்திரங்கொள் மங்கையர் கோன்'' எனப்பட்டார். எம்பெருமானிடம் திருமந்திரம் பெற்றதனால் ஞானம் கைவரப் பெற்று, அவனுடைய திவ்விய மங்கள விக்கிரகத்தைப் பரிபூரணமாக அனுபவித்து, அவ் ஆனந்த அதிசயத்தை வெளியிடுமாறு, ஆசுகவி, மதுரகவி, சித்திரகவி, வித்தாரகவி என்னும் நால்வகைக் கவிகளையும் பாடவல்ல பாண்டித்தியம் உடையவரானார். ''மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்குமங்கையர்கோன் ஆறங்கம்கூற'' என்ற உபதேச ரத்தினமாலைப் பாசுரப்படி, பெரிய திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருவெழுகூற்றிருக்கை. சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம் ஆகிய இவ் வாறும் இவ்வாழ்வாருடைய திவ்வியப்பிரபந்தங்களாகும்.

இவர் முதலில் ''வாடினேன் வாடி வருந்தினேன் மனத்தால் ''என்று தொடங்கித் திருமந்திரத்தின் பெருமைகளை எல்லாம் உலகோர் உய்யும்வண்ணம் உபகரித்தார். அத் திருமந்திரம் விளைந்த இடமான பதரிகாச்சிரமம் முதலாகப் பல திருப்பதிகளை அனுபவித்துச் செல்லும் இவர், திருக்கண்ணமங்கை எம்பெருமான் பக்தவச்சலன்பால் ஈடுபட்டுப் பின்னர்த் திருக்கண்ணபுரத்துச் சௌரிப்பெருமாள் திவ்வியமங்கள சௌந்தரியத்தைக் கண்ணாரக் கண்டும் சேவித்தும் பரவசரானார். தம்மில் உண்டான பக்தியில் ஆழங்கால்பட்டு, இருகரையும் அற்ற வியாமோகத்தை எல்லாம் ஒருமடைப்படுத்தி, ஆரா அன்பினால் ஒரு பிராட்டித் தன்மை அடைந்து, பரகால நாயகியார் ஆனார்.

ஆண் பெண்ணாகக் கூடுமோ என்னில் கூடும். எவ்விதம் என்னில், ''கண்ணிற் காண் பரேல் ஆடவர் பெண்மையை அவாவுந்தோளினாய்'' என்பதாலும், ''வாராக வாமனனே! அரங்கா! வட்டநேமி வலவா! ராகவா! உன் வடிவு கண்டால் மன்மதனும் மடவரலாக ஆதரஞ்செய்வன்'' என்பதனாலேயுங் கூடுமென்க. திருக்கண்ணபுரத்து எம்மானைப் பிரிந்த பரகால நாயகியின் நிலையை, திருத்தாயார் சொல்கிறபடியாம் இவை:

சிலை இலங்கு பொன்ஆழி திண்படைதண்டு
ஒண்சங்கம் என்கின் றாளால்,
மலைஇலங்கு தோள்நான்கே மற்றவனுக்கு
எற்றேகாண் என்கின் றாளால்,
முலைஇலங்கு பூம்பயலை முன்போட
அன்போடி இருக்கின் றாளால்,
கலைஇலங்கும் மொழியாளர் கண்ணபுரத்து
அம்மானைக் கண்டாள் கொல்லோ

எனது பெண்பிள்ளையானவள், எம்பெருமானுடைய சாரங்க வில் என்கின்றாள். விளங்குகின்றதும் விரும்பத்தக்கதுமான திருவாழி என்கின்றாள். வலிமை பொருந்திய வாட்படை என்கின்றாள். அழகிய சங்கு என்றுஞ் சொல்லா நின்றாள். இஃது என்னோ! இன்னமும் அப் பெருமானுக்கு மலைபோல் விளங்குகின்ற நான்கு திருத்தோள்களும் எப்படி அழகாய் இருக்கின்றன பார் என்றுஞ் சொல்லுகிறாள். மார்பில் விளங்குகின்ற பசலை நிறமானது முன்னே சென்று வழிகாட்ட, அன்பு முன் செல்லப் பெற்றிருக்கின்றாள். சாத்திரப் பயிற்சி யுடையவர்கள் வாழ்கின்ற திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியுள்ள சௌரிப் பெருமாளைச் சேவிக்கப்பெற்றாளோ! இல்லையாகில் இப்படிப்பட்ட நிலைமை இப்பரகால நாயகிக்கு எப்படியுண்டாகும்? என்கின்றார் திருத்தாயார்.

மேலும் இவள், முன்னம்போர் வீரர்களைச் சீக்கிரமாகத் தொலைத்த சாரங்க வில்லன்றோ, திருக்கையிலுள்ளது என்கின்றாள். மற்றொரு திருக்கரத்திலே முன்னொருகால் சிறகுகளோடு கூடிப் போர்செய்த மலைகளை யுத்தத்திலே பங்கம் அடைவித்த அழகிய திருச்சக்கரம் உள்ளது என்கிறாள். நின் ஒப்பாரில்லா திருக்கப்பெற்ற என் நாயகனே என்றும் சொல்கிறாள். ஆதலாலே இவர், அஞ்சனமலைபோல் நிற்பவனான கண்ணபுரத்து அம்மானைக் கண்டாள் கொலோ என்றும், அடுத்து நெருங்கியிருக்கின்ற சிறந்த இரத்தினங்கள் இழைக்கப்பட்ட கிரீடத்தின்மீது திருத்துழாய் மாலை விளங்குகின்றதே என்றும் சொல்லுகின்றாள். மின்னிடுகின்ற சிறந்த மணிகளழுத்தின மரக் குழைகள் ஒளி வீசுகின்றதே என்றும் சொல்லுகின்றாள். மேலும் பொன்னாலே செய்யப்பட்டதும், இரத்தினங்கள் அழுத்தப்பட்டதுமான ஆரமானது அழகிய திருமார்பிலே விளங்குகின்றதே என்றுஞ் சொல்லுகிறாள்.

இப்பரகால நாயகியானவள், அழிவில்லாத பெரிய மதில்களாலே நாற்புறமும் சூழப்பட்ட திருக்கண்ண புரத்து எம்பெருமானைக் கண்டாள் கொலோ! இத் திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியுள்ள பெருமான், குளிர்ச்சியான திருத்துழாய் மாலையிலுள்ள வண்டுகள் தேனும் சுண்ணமுங் கொண்டு சேறு செய்யப்பட்ட திருமார்பை உடையவன் என்கின்றாள். போர் செய்யாநின்ற கம்சனது குவலயாபீடம் என்னும் யானையினுடைய தந்தங்களை முறித்தொழித்த கருடவாகனன் எனக்குச் சுவாமி என்கின்றாள். யாராகிலும் பாருங்கள் அப்பெருமானுடைய திருவதரமானது அழகிய பவளம் போல் சிவந்தது என்கின்றாள். கருத்த மேகமானது நிலைநின்று முழங்கப் பெற்ற கண்ணபுரத்து அம்மான் தன்னைக் கண்டாளோ இவள்.

மேலும் இவள், எம்பெருமானுடைய திருவடிகளும் தாமரைப்பூவே, அழகிய திருக்கைகளும் தாமரைப்பூவே என்கிறாள். அப்பெருமானுடைய கிரீடமும் அழகிய திருவாபரணங்களும் என் மனத்தைவிட்டுப் பிரியா என்கிறாள். கூர்மைபொருந்திய பெரிய கண்களையுடையனான பங்கயச் செல்வியாம் பெரிய பிராட்டியாரோ மலைபோன்ற திருமார்பிலேயிருக்கின்றாள் என்றும் சொல்லுகின்றாள். ஆதலாலே பரிமளமுள்ள தாமரைப்பூக்கள் தேனைப் பொழிகின்ற திருக்கண்ணபுரத்து எம்பெருமானை இவள் கண்டாள் என்கிறார் திருத்தாயார்.

ஆயிரந் திருநாமங்களையுடைய மகானுபாவன் என்று பலகாலுஞ் சொல்லுகின்றாள். அழகு பொருந்திய கனகத்தினால் செய்யப்பட்ட மகரக்குழைகளை உடையவன், எட்டுத்தோள்களையுடையவன் என்கின்றாள். நீர் நிறைந்த கார் காலத்து மேகத்தையும் பெரிய மலையையும் ஒத்திருப்பவன் என்கின்றாள். ஆகவே, கருமை மிக்க கழனிகள் சூழ்ந்திருக்கப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத்து எம்பெருமானைக் கண்டாளோ?

சிவந்ததாய்ச் சிறந்ததாய் உடுக்கப்பட்ட பீதாம்பரம் என்றும், அப் பீதாம்பரத்தின் மேல் ஒப்பற்ற சிவிளிகைக் கச்சு சாத்தப்பட்டிருகிறதென்றும், சிறந்த உபய பாதங்களும், அழகிய திருக்கைகளும் தாமரைப்பூவே என்கின்றாள். நீலநிறத்தை மிகுதியாகத் தோற்றுவிக்கின்ற நீலமணி போன்ற திருமேனி, மரகத மணியோ! அன்றிக் காளமேகமோ! என்று சொல்லுகின்றாள். ஆதலால், தமது கைகளாலே ஓம்பப்படுகின்ற அக்கினியை உடையரான அந்தணர்கள் வாழ்கின்ற திருக்கண்ணபுரத்து அம்மானைக் கண்டாளோ!

வெற்றி பொருந்திய ஒரு கருடப்பறவையை மேற்கொண்டு திருவீதியிலே எழுந்தருளுகின்றான் என்கிறாள். ஜயசீலமான யுத்தத்திலே மகேந்திரனை ஒத்திருப்பவன் என்று சொல்லுகிறான். அப்பெருமானுடைய திருமார்பைப் பெற்றால் பெண்ணாய்ப் பிறந்த நாம் வாழ்ந்து போகமாட்டோமோ என்கிறாள் இவள். முறையே கற்கப்பட்ட சாத்திரங்களையுடையரான வைதிகர்கள் வாழ்கின்ற கண்ணபுரத்து அம்மானைக் கண்டாள் கொலோ!

வண்டுகள் படிந்த திருத்துழாய் மாலை, பெருமானுடைய இரத்தின கிரீடத்தின் மீது பரிமளம் கமழ நிற்கிறது. எனக்கு இவரிடத்திலே அன்புஉண்டு என்று சொல்லி, அவ் அன்பரை ஒரு நொடிப்பொழுதும் பிரிந்திருக்க முடியவில்லையே என்கிறாள். இப்பெருமானை இதற்கு முன்னம் நாம் பார்த்திருப்பது எந்த ஊரில் என்றே பலகாலும் உருப்போடுகின்றாள். சேவித்தவர்களெல்லோரும் தங்கள் மனத்தை அர்ப்பணம் செய்துவிடும்படியான கண்ணபுரத்து அம்மானைக் கண்டாளோ? எனத் திருத்தாயார், பரகால நாயகியின் பரிபவத்தையெல்லாம் கூறித் தலைகட்டி நின்றாள்.

''மாவளரும் மென்நோக்கி மாதராள்
மாயவனைக் கண்டாள் என்று,
காவளரும் கடிபொழில்சூழ் கண்ணபுரத்து
அம்மானைக் கலியன் சொன்ன,
பாவளரும் தமிழ்மாலை பன்னியநூல்
இவைஐந்தும் ஐந்தும் வல்லார்,
பூவளரும் கற்பகம்சேர் பொன்னுலகில்
மன்னவராய்ப் புகழ்தக் கோரே''

'உணர்வின் மூர்த்தி'

யாவையும் யவரும் தானாய், அவரவர் சமயந் தோறும்
தோய்விலன்; புலன் ஐந்துக்கும் சொலப்படான்; உணர்வின் மூர்த்தி;
ஆவிசேர் உயிரின் உள்ளால், ஆதுமோர் பற்று இலாத
பாவனை அதனைக் கூடில், அவனையும் கூடலாமே!

—*திருவாய்மொழி*, நம்மாழ்வார்

மாதவாசாரியரும் சைவசித்தாந்தமும்

'மும்மொழிக் கொண்டல்'

பேராசிரியர் திரு. பெ. திருஞானசம்பந்தம், M.A.,L.T.

மாதவாசாரியர்:

பதினான்காம் நூற்றாண்டில் மாயணர் என்பவருக்கும், திருமதி என்ற அம்மையாருக்கும், சாயணகுலத் தோன்றலாக அவதரித்தவர் மாதவாசாரியர் என்பவர். இவர் துங்கபத்திரை நதிக் கரையில், பம்பாசரசின் அருகில் அமைந்துள்ள விஜயநகரத்தில் வசித்து வந்தார். புக்கவீரர் எனும் ஆந்திர வேந்தரிடமும், அவர் புதல்வரான ஹரிஹரர் என்பவரிடமும், அமைச்சராகச் சிறப்புறப் பணியாற்றிய பெருமை உடையவர். ஆந்திரநாட்டுச் சேக்கிழார் என இவரை அழைப்பது பொருந்தும். வேத சாத்திரங்களை விரிவாகப் பயின்ற இவர் முதுமைப் பருவத்தில் துறவு பூண்டு வித்தியாரண்யர் என்ற பெயருடன், ஆதிசங்கரரால் நிறுவப்பட்ட சிருங்கேரி பீடத்தில் அமர்ந்து, அருட் செங்கோல் நடத்திய அத்வைத வாதி.

சைவதரிசனம்:

மாதவாசரியர் இயற்றிய சம்ஸ்கிருத நூல்கள் பல. அவற்றுள் 'சர்வதரிசன சங்கிரகம்' என்பது ஒன்று. அதில் சார்வாகம், பௌத்தம், ஜைனம், விசிட்டாத்வைதம், துவைதம், பாசுபதம், சைவம், காஷ்மீர சைவம், ரசேசுவரம், வைசேடிகம், நியாயம், மீமாம்சம், வியாகரணம், சாங்கியம், யோகம், அத்வைதம் ஆகிய சமயங்களின் தத்துவங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ள சைவம் தமிழ் நாட்டில் வழங்கும் சைவசித்தாந்தமே என்பது, இந்நூலை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ள இ.பி. காவெல் என்பாரின் கருத்து. இந்நூலைப் பயின்றவர் ஒப்ப முடிந்த கூற்று இது. ஆகமங்களின் அடிப்படையில் இச்சமயத்தின் உண்மைகளை மாதவாசாரியர் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்திருக்கிறார். ''சைவதர்சனம்'' என்ற பிரிவில் சமயச் சான்றோரான மாதவாசாரியர், எங்ஙனம் சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறுகிறார் என்பதை விளக்க எழுந்தது இக் கட்டுரை.

பதியியல்:

பதி, பாசு, பாசம் என்ற முப்பொருள் உண்மை, இச்சமயத்தின் அடிப்படை. சமய நூல் வித்யை (ஞானம்), கிரியை யோகம், சரியை என்ற நான்கு பாதங்களை உடையது. முப்பொருள் உண்மையை அறிவதற்கு ஞானம் இன்றியமையாதது. பலவிதமான தீட்சைமுறைகளைக் கூறுவது கிரியை. தீட்சை பெறுவதற்குரிய தகுதிகளைக் கொடுப்பது ஜபம், தியானம் முதலான யோகநெறிகள். விதித்தலைச் செய்தலும் விலக்கியதை ஒழித்தலும் சரியை. இவை அனைத்தும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவை. 'பதி' என்ற சொல் சிவனைக் குறிக்கும்முக்தியடைந்த வித்யேசுரர்கள் சிவமாம்தன்மையைப் பெற்ற போதிலும், சிவனைப்போன்று முழுமுதற்றன்மை பெற்றவரல்லர். சிவனே முழுமுதல், அவன் முதற்றே உலகு என்பதற்குச் சான்று யாதெனில், ஒரே படித்தான ஒழுங்கு முறையோடு உலகம் இயற்றப்பட்டிருப்பதேயாம் எனக் கொள்க. குடம் செய்யப்படுவதற்குக் காரணனானக் குயவன் காணப்படுவது போல உடல், கரணங்கள், உலகு ஆகிற காரியப் பொருளுக்குக் காரணனாக இறைவன் உளன் என்னும் உண்மை அனுமானத்தால் அறியப்படுவது. உலகில் ஒரு சிலர் இன்பத்தையும், ஒரு சிலர் துன்பத்தையும் ஒரொருகால் நுகர்வதால் இறைவன் நடுநிலை பிறழ்ந்தவனோ எனின், அன்று. உயிர்கள் ஒவ்வொன்றின் வினைக்கேற்ப இறைவன் இன்பதுன்பங்களை ஊட்டுகிறான். வினையின் விளைவால் இறைவனின் முழுமுதற்றன்மையோ அவனது நடு நிலைமையோ பழுதுபடுவதில்லை. இக்கருத்து சித்தகுரு, பிருகற்பதி போன்றோரின் வாக்கியங்களிலிருந்துஅறியப்படுகின்றது. எல்லாவற்றையும் ஆக்குவோன் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனாகவும் இருத்தல் வேண்டும். இதை மிருகேந்திராகமம் கூறுகின்றது. 'கருவி, செயல், பயன் அனைத்தும் அறிந்தவனே கருத்தாவாக இருத்தற்கியலும்'.

இறைவன் கருத்தாவெனில் குயவனைப் போல உறுப்புக்களின்றி உலகத்தை எங்ஙனம் உற்பத்தி செய்யமுடியும் என்ற வினா எழலாம்? நமது உடல் தொழிற்படுவதற்கு உருவமற்ற உயிர் காரணம் என்பதை நாம் ஒப்புக் கொள்கிறோம். அப்படியே உருவமற்ற இறைவன் படைத்தல் தொழிலைச் செய்ய வல்லவன் என்பதில் ஐயம் எழுவதற்கில்லை. கருத்தாவுக்கு உருவம் இன்றியமையாதது என்பதை ஒப்புக்கொண்டு பேசினாலும், நமது உடல்போல் கன்மவசத்தால் ஏற்பட்ட உடலன்று, அனாதி முக்தனான இறைவனது உடல். அது ஈசானம் முதலான மந்திர சக்தி உருவில் அமைந்துள்ளது. ஈசானம் தலை, தத்புருஷம் முகம், அகோரம் இதயம், வாமதேவம் மறைவிடம், சத்யோசாதம் பாதம். பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்வதற்கு இறைவன் தானே நியமித்துக்கொண்ட அங்கங்கள் இவை. இது மிருகேந்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஐந்து முகங்கள், பதினைந்து கண்கள் என்று

R. RAJU, Dy. Commissioner (i/c) Retired, HR&CE Administration Dept

ஆகமங்கள் கூறுவதெல்லாம் அருவ வழிபாட்டின்அருமை கருதிச் சாதகர்கள் தியானம் செய்வதற்கு உதவும் முறையில் அமைந்ததே எனப் பௌஷ்கரம் கூறுகிறது. சுத்தாத்வாவில் பஞ்ச கிருத்தியங்களைச் செய்பவன் சிவன். மிச்சிராத்வாவில் அனந்தன் முதலான மகேசுவரர்கள் வாயிலாக இவை செய்யப்படுகின்றன என்று கூறுகிறது காரணாகமம். சிவசம்பந்தம் உடையவர்கள் மந்திரங்கள் எனப்படும் சீவராசிகள், மந்திரேசுவரர்கள், முக்தாத்மாக்கள் ஆகியோர்.

விஞ்ஞானகலர்:

'பசு' என்பது சீவாத்மா. அது வியாபகமானது. நித்தியமானது. அவ்வாத்மா பல. ஆகவே பிற மதங்களில் கூறப்படும் ஆத்ம சொரூபத்தினின்றும் மாறுபட்டது. இவ்வாத்மா மூன்று வகைப்படும். அவை விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்பனவாகும். பரமேசுவர சொரூபத்தைப் பற்றிய அறிவு விஞ்ஞானம். யோகம் என்பதில் ஜபம், தியானம் ஆகியவை அடங்கும். சந்நியாசம் என்பது துறவு. போகம் என்பது சுகதுக்கானுபவம். இவை அனைத்தும் சேர்ந்தவிடத்து வினை தேயும். மாயாகாரியம் நீங்கும். மலம் மட்டுமே எஞ்சி நிற்கும். அந்நிலையில் உள்ளவரே விஞ்ஞானகலர். விஞ்ஞானகலரில் இரு பிரிவினர் உண்டு. ஒரு சாரார் மலபரிபாகத்தினால் மலம் முற்றிலும் களையப்பட்டவர். அவர்கள் சிவனருளால் வித்தியேசுவரர் பதத்தைப் பெறுவர். அவர்கள் எண்மர்: அனந்தர், சூக்குமர், சிவோத்தமர், ஏகநேத்திரர், ஏகருத்திரர், திரிமூர்த்திகர், சீகண்டர், சிகண்டி, என்பவராவர். இரண்டாவது பிரிவினர் ஏழுகோடி சீவராசிகள். அவற்றை 'மந்திரங்கள்' என்ற பெயரால் தத்துவப்பிரகாசம் என்ற நூல் குறிக்கின்றது. இவை சரீரம், வினை ஆகிய தளைகளினின்றும் விடுபட்டுக் கேவல மலத்தோடு நிற்பவை.

பிரளயாகலர்:

மலமும் கன்மமும் எஞ்சி நிற்கும் ஆத்மா பிரளயாகலர் எனப்படுவர். இவர்களிலும் இருவகையினர் உண்டு. முதல் வகையினர் ஆணவம் கன்மம் என்ற இருவகைப் பாசங்கள் உடையவராயினும் அவை செயலிழந்து காணப்படுவதால் முக்தி பெறுதற்குரியவராகின்றனர். இரண்டாவது வகையினர் எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் உட்பட்டவராய்ப் பல யோனிகளில் பிறந்துழல்வர். இதுபற்றிய விரிவு தத்துவப் பிரகாசத்திலும், அகோரசிவாச்சாரியார் விவரணத்திலும், தத்துவசங்கிரகத்திலும், காலோத்திரத்திலும் காணப்படுகின்றது. 'புரியஷ்டகம்' என்ற சொல் காலோத்திரத்தின்படி சப்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், புத்தி, மனம், அகங்காரம், என்பவற்றைக் குறிக்கும் எனவும், ராமகண்டரின் கூற்றின்படியே முப்பது தத்துவங்களையும் உடையதே அச்சொல் எனவும் மாதவாசாரியார் சுட்டுகிறார். பின்னையதைப் பின்பற்றுவார்போல, தத்துவங்கள் அனைத்தும் எட்டு பிரிவுகளில் அடக்கிக் காட்டுகிறார் ஆசிரியர். அவையாவன (1) ஐம்பூதங்கள் (2) ஐந்து தன்மாத்திரைகள் (3) ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள் (4) ஐந்து கன்மேந்திரியங்கள், (5) மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் எனும் நான்கு மனோ நிலைகள் (6) முக்குணச் சேர்க்கை (7) பிரகிருதி (8) கலை, காலம், நியதி, வித்யை, அராகம் என்ற நான்கு தத்துவங்களின் தொகுதி.

சகலர்:

மலம், மாயை, கன்மம் என்ற மூன்றுடன் கூடிநிற்கும் ஆத்மா சகலர் எனப்படுவர். இவருள்ளும் இருவகையினர் உண்டு. ஒருசாரார் மலபரிபாகம் உற்றவர், மற்றொரு சாரார் உறாதவர். முதல் வகையினரின் மலபரிபாக முதிர்ச்சிக்கேற்பப் பரமேசுவரன் சக்திநிபாதம் அருளிநூற்றுப்பதினெட்டு மந்திரேசுவரர் நிலையில் அவர்களை அமர்த்துகிறார். இவர்களுள் மண்டலிகர் எண்மர். குலோதாதியர் எண்மர். வீரேசர், சீகண்டர் இருவர். உருத்திரர் நூற்றுவர். பரிபாகத்தின் தரத்திற்கேற்பக் குருவாயிலாகத் தீக்கை செய்வித்துப் பரமேசுவரன் முக்தி அருளுகின்றான். இது மிருகேந்திரத்திலும் நாராயணகண்டரின் உரையிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மலபரிபாகம் எய்தப் பெறாதவர் வினைப்பயன் நுகர்தற்கேற்ற போகங்களை இறைவன் ஊட்டுகின்றான்.

பாசஇயல்:

நால்வகைப்படும். அவை மலம், கன்மம், மாயை, திரோதாயி என்பனவாம். சைவாகமங்களில் பாசம் ஐவகைப்படும் என்று கூறப்படுதலின், நான்கு வகையாவது எங்ஙனம் எனின் கூறுவாம். சிவதத்துவம் என்றும் விந்து என்றும் கூறப்படுகின்ற ஐந்தாவது பாசம் வித்தியேசுவரபதம் என்ற அபர முத்திநிலையை அடைவிக்கும் பாசமே ஆதலின் அதை விடுத்தோம் என்கிறார் ஆசிரியர். ஆகவேதான் தத்துவப் பிரகாசமும், மிருகேந்திரமும் பாசம் நான்கெனப் பகர்கின்றன. முதலாவது 'பிரகிருதி' எனப்படுவது, 'சூழ்ந்து மறைப்பது' என்பது அதன் பொருள். அதுவே ஆணவமாகும். அரிசியைச் சூழ்ந்து மறைக்கும் உமிபோல்வது, செம்பைச் சூழ்ந்து மறைக்கும் களிம்பு போல்வது. இரண்டாவது 'மலம்'. இதுவே திரோதான சக்தி எனப்படுவது. மூன்றாவது 'கர்மம்'. இது வித்தும் முளையும்போல் அனாதி பிரவாகமாய் வருவது. நான்காவது 'மாயை'. இது மூலப் பிரகிருதியை உணர்த்தும். எந்த ஒன்றில் உலகம் பிரளயத்தில் ஒடுங்குகிறதோ (மாதி). எந்த ஒன்றினின்று சிருட்டியில் தோன்றுகிறதோ (ஆயாதி). அதுவே (மா-யா) 'மாயா' என வழங்குகிறது. இக்கருத்து சௌரபேயத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

முடிவுரை:

முப்பொருள் உண்மையே பொதுவாகக் கூறப்படுகின்ற போதிலும், பதி, ஞானம், அவித்யை, பசு, பாசம், பாசநீக்கம் என்ற ஆறு பிரிவுகளில் சைவ தர்சனம் இங்கே சுருங்கிய முறையில் கூறப்பட்டுள்ளது எனக் கூறி முடிக்கின்றார் மாதவாசாரியார்.

**

வள்ளுவத்தில் மனிதனும் பிற உயிர்களும்

திரு. டாக்டர். கு. மோகனராசு, B.Sc , M.A., Ph.D.,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்

மனிதனும் இயற்கையும்

இயற்கை என்பது மனிதனால் உருவாக்கப் படாமல் தானே அமைந்து எங்கும் நிறைந்து விளங்குவது. தனக்கே உரிய இயல்பான இயக்கங்களைக் கொண்டது. இயற்கையும் மனிதனும் ஒரு கூறே. இயற்கையுள் ஒரு கூறாகிய மனிதன், சில வேளைகளில் தன்னை மட்டும் இயற்கையிலிருந்து தனியே பிரித்துக்கொள்ள முனைகின்றான்; இயற்கையை அறிய முற்படுகின்றான். சில வேளைகளில் தன்னையும் உட்படுத்திய நிலையில் இயற்கையை நோக்கவும் முற்படுகின்றான்.

மனிதன் அறிந்தோ அறியாமலோ, அவனுக்கும் இயற்கைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. எவ்வளவுதான் செயற்கைக்குள் தன்னை அவன் மறைத்துக் கொள்ள நினைத்தாலும், இயற்கையின் அரவணைப்பில் இருந்து அவனால் தப்பவே முடியாது; இயற்கையின் ஆட்டங்களுக்கு ஏற்பவே அவன் ஆடுகின்றான்; சில நேரங்களில்தான் இயற்கையை வெல்வதாக எண்ணி மயங்குகிறான்; அது ஒரு மனத் தோற்றமே. மயக்கம் ஒரு பக்கம் என்றாலும், இயற்கையை வெல்ல வேண்டும் என்னும் வேட்கை, பல வேளைகளில் அவன் உள்ளத்தில் பெருக்கெடுக்கின்றது. வெல்லமுடியாது என்பதை உணரும்போது தன் சிறுமையை எண்ணி வெட்கி இயற்கைக்குப் பணிந்து விடுகின்றான். இயற்கையில் காணும் ஒழுங்கு நியதியைக் கண்டு வியக்கின்றான். ஏதோ ஒரு பெரும் ஆற்றல் இருக்கவேண்டும்; அந்த ஆற்றல்தான் இவ்வொழுங்கு நியதிக்குக் காரணமாக இருத்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகின்றான். அந்த நினைவில் தன்னை உணர முற்படுகிறான்.

மனிதர்கள் பலதிறத்தினர்

இயற்கையை நுகர்வோர் பல திறத்தினர். ஒரு திறத்தார் வணிக நோக்கினர். இயற்கையில் காணும் வியத்தகு நிலைகளையும் காட்சிகளையும் வெளிப்படுத்தி, அதன்வழியே பணம் பெற விழைபவர்கள். இயற்கையைப் புகைப்படம் எடுப்போர், திரைப்படம் ஆக்குவோர், இயற்கையை ஓவியமாக்கி விற்பனை செய்வோர் முதலியோர் இவ்வகையுள் அடங்குவர். வணிக நோக்கின்றி ஒரு சிறிது நேரம் தம்மை மறந்து நிற்பவர்கள் இரண்டாவது வகையினர். இயற்கையில் தாம் பெற்ற அனுபவங்களை முடிந்த அளவிற்குப் பிறர்க்கு வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்னும் வேட்கை நிறைந்தவர்கள். வணிக நோக்கற்ற கலைஞர்கள், கவிஞர்கள் ஆகியோர் இவ்வகையுள் அடங்குவர். மூன்றாவது வகையினர் இயற்கையின் குழந்தைகள்; இயற்கையோடு இயற்கையாய் ஒன்றி வாழ்பவர்கள். துறவியர்களுள் பலர் இவ்வகையுள் அடங்குவர்.

முதல் வகையினர், உயிரினங்கள் ஒன்றோடு ஒன்று சண்டையிடுங்கால், அல்லது ஒன்றைக் கொன்று மற்றொன்று தின்னுங்கால், அல்லது உயிரினங்கள் துன்பத்தால் துடிக்குங்கால், அக்காட்சிகளைத் தமக்குக் கிடைத்த அரிய காட்சிகளாகக் கருதி அவற்றைப் பெரிதும் விரும்புவர். இரண்டாவது வகையினர் மேற்சுட்டிய நிகழ்ச்சிகள் ஏற்படின், அவற்றுக்காக வருந்தி, அவற்றைக் கலையாகவோ கவிதையாகவோ வடித்து வெளிப்படுத்துவர். மூன்றாவது வகையினர் இயற்கையில் ஓர் உயிரும் துன்புறுவதைப் பொறார். எந்த உயிருக்கும் கனவிலும் தீங்கு கருதா நீர்மையர். மனத் தூய்மையும் தெளிவும் ஆற்றலும் வாய்க்கப் பெற்றவர்கள். உலக உயிர்களின் துன்பை நீக்குபவர்கள்; எல்லா உயிரும் தொழத்தகு சீர்மையர்.

எவ்வுயிரும் தொழவாழ்

மேற்சுட்டிய மூன்றாவது வகையினருக்கும் பிற உயிரினங்களுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பைத்தான், அருள் உணர்வைத்தான், உலக நலங்கருதித் துறவு மேற்கொள்ளும் சான்றோர்களிடம் வள்ளுவர் எதிர்பார்க்கின்றார். எல்லா உயிரினங்களும் தொழும் நிலையை ஒவ்வொரு மனிதரும் எய்தவேண்டும் என்பது வள்ளுவம். இந்த எதிரொலியை, குறளின் குரலைக்

கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிரும் தொழும் (குறள். 260)

என்னும் குறளில் காண்கிறோம். எல்லா உயிரினங்களும் தொழும் நிலையை ஒருவன் எய்த வேண்டுமானால், அவனுக்கு அடிப்படையாக வேண்டப்படுவது செம்மை சான்ற சீரிய ளுணர்வு. பிற எல்லா உயிர்களிடத்தும் செல்லும் அருளுணர்வு செம்மையுற வேண்டப்படுவனவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கவை, புலால் உண்ணாமையும் கொல்லாமையும்.

புலாலும் அருளும்

உடல் வளர்ச்சியா உள்ள வளர்ச்சியா? இவ்விரண்டில் எது வேண்டப்படுவது எனின், இரண்டுமே என்பதே கிடைக்கும் விடை, வலிமை வாய்ந்த உடல் அமைந்தால்தான், அவ்வுடலில் வலிமை வாய்ந்த ஆற்றல் வாய்ந்த உள்ளம் இலங்க முடியும். உடல்வலிமை அற்றவர்கள் உலகில் எந்த ஒரு வினையையும் செவ்வனே செய்ய இயலாது. சுவரை வைத்துத் தானே ஓவியம் வரையமுடியும்? ஆகவே, உடல் வளர்ச்சி என்பது வேண்டத் தக்கதே. தனி மனித அறம் செவ்வனே சிறக்க வேண்டுமாயின், மனமே அடிப்படையான காரணம். மனத் தூய்மை இல்லையாயின், எவ்வித அறத்தையும் செவ்வனே செய்ய இயலாது. அது நோக்கியே வள்ளுவரும், ''மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்'' என்கிறார். உடல் வளர்ச்சி உள்ள வளர்ச்சி ஆகிய இரண்டும் ஒருவனுக்குத் தேவையென்றாலும், உடல் வளர்ச்சி என்பது உள்ளவளர்ச்சிக்கு உதவும் வகையில் அமையவேண்டும் என்பதுதான், புலால் மறுத்தல் என்னும் அதிகாரத்தில் மணியிடை நூலாக விளங்கும் வள்ளுவ உட்கிடை எனலாம்.

மன வளர்ச்சியில் ஒரு படிநிலையாக- அதே நேரத்தில் உயர்நிலைக்குள் ஒன்றாக விளங்குவது அருளுணர்வு. அதாவது, யார்மாட்டும் எவ்வுயிர்மாட்டும் பற்றற்றுச் செல்லும் மன இரக்க நிலை. அவ்வருளுணர்வு செம்மையுற வேண்டுமாயின், உடல் வளர்ச்சியையே நோக்காகக் கொண்டு, பிற உயிர்களின் புலால் உண்ணுன் செயலினைவிடவேண்டும். ஏனெனில் புலால் அருளுணர்வைக் கெடுக்கும். அருளாகிய ஆட்சியைக் குலைத்துவிடும் என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி. இதனை, ''தன்னூல் பெருக்கற்குத் தான்பிறி தூனுண்பான், எங்ஙனம் ஆளும் அருள்''; ''அருளாட்சி ஆங்கில்லை ஊன்தின் பவர்க்கு'' என்னும் வள்ளுவர் வாக்குகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

அருளாட்சி:

அப்படியானால், ஊன்தின்பவர்கள் அருளாளராக விளங்கமுடியாதா என்ற வினா எழுகின்றது. அருளுணர்வால் முல்லைக்குத் தேர் ஈந்தான் பாரி; பேகன் மனத்திலிருந்த அருளுணர்வே, அவனை மயிலுக்குப் போர்வை ஈயுமாறு செய்தது. இச்சிற்றரசர்கள் ஊன் உண்ணாதவர்களா? உயிர்க்கொலை செய்யாதவர்களா? அதுபோலவே, ஒரு சிலர் ஊன் உண்ணும் நிலையிலும் அருளுணர்வு உடையவர்களாக விளங்குவதையும் நாம் வாழ்க்கையில் ஒருசில நேரங்களில் காணுகின்றோம். அப்படியானால், வள்ளுவரின் கூற்று எந்த அளவிற்குப் பொருந்தும்.

ஊன் உண்பவர்களிடம் அருளுணர்வு என்பது எந்த அளவில் அமைந்துள்ளது? ஒரு சில நேரங்களில் தோன்றுகின்றது; பின்னர் மறைந்து விடுகின்றது. சூழ்நிலைகள் வாய்க்கும் ஏதோ ஒரு சில நேரங்களில்தான், இவர்களிடம் அருளுணர்வு தோன்றுகின்றது. மற்ற நோரங்களில் மறைந்து கிடக்கின்றது. எப்பொழுதும் குழல்விளக்குகள் (Tube-lights) எரிந்துகொண்டிருக்கும் ஒரு மாளிகை; அந்த மாளிகையில் வாழ்பவர்கள் கார்த்திகைத் தீபம் போன்ற நாட்களில் அகல் விளக்குகள் ஏற்றுகின்றனர். இங்கு அந்த வீட்டை ஏதோ ஒரு சூழலில் அலங்கரிக்கவே அகல் விளக்கு ஏற்றப்படுகிறது; மதிக்கவும் படுகின்றது. ஆனால், அந்த வீட்டை ஆட்சிசெய்யும்ஒளிஎது? குழல்விளக்குத்தானே. ஒரு நாள் ஏற்றப்படுவதால், அகல் விளக்கின் ஒளி ஆண்டு முழுவதுமே அந்த வீட்டில் ஒளி பரப்பி நிற்கின்றது என்று சொல்ல முடியுமா? அதுபோன்றதுதான், ஊன் தின்பவர்களிடம் எழுகின்ற அருளுணர்வும். அதற்காகவே அவர்களை அருளாளர் என்று கருத முடியுமா என்றால் முடியாது. இத்தகையோரிடம் அருளுணர்வு என்பது ஒரு சிறப்பு நிகழ்ச்சி; இயல்பானது அன்று. ஆகவேதான் அவர்தம் அருளுணர்வைக் கண்டு வியக்கின்றோம், பாராட்டுகின்றோம்.

ஊன் உண்ணாமை:

ஆனால், ஊன் உண்ணாதவர்களிடம் அருள் உணர்வு என்றுமே ஆட்சி செய்து நிற்கும். அது இயல்பாகவே அவர்கள்பால் என்றும் தோன்றுவது. ஆகவே, வள்ளுவர் இங்குக் கருதுவது என்றைக்கோ ஒரு வேளையில் தோன்றி மறையும் அருள் உணர்வையன்று, அருள் ஆட்சியை, என்றுமே இயல்பாக விளங்க வேண்டிய அருளின் ஆளுமையை. வள்ளுவர் வாழ்ந்த காலத்திற்கு முன்னரே வடபுலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள், தமிழரோடு உறவு கொள்ள முற்பட்டனர். இரண்டு பண்பாடுகளும் ஒன்றோடு ஒன்று கலக்கவும் முற்பட்டன; கலந்தன. வேதங்கள் கூறிய யாகங்களைத் தமிழர்களும் மேற்கொண்டு செய்ய முற்பட்டனர். ''பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி'' என்னும் பெயரே அதற்கு ஒரு சான்றாகவும் அமையும். குதிரை யானை முதலிய உயிரினங்களைக் கொன்றும் யாகங்கள் இயற்றப்பட்டன. அவ்வகை யாகங்கள் 'புனிதம்' எனவும் கருதப்பட்டன. கடவுளர் அவற்றை விரும்பி ஏற்பதாகவும், அவற்றால் மகிழ்ந்து வேண்டுவன தருவதாகவும் கருதப்பட்டன. உயிர்க்கொலைகள் செய்யாமல் நெய் முதலியன சொரிந்தும் யாகங்கள் இயற்றப்பட்டன. அதன்வழி, தமக்கு வேண்டுவனவும் இறைவனிடம் வேண்டப்பட்டன. உயிர்க்கொலையே செய்யாமல் செய்யும் வேள்வியைக் கூட வள்ளுவர் உயர்வாகக் கருதவில்லை. இவ்வேள்வியிலும் உயர்ந்ததாக, ஓர் உயிரைக் கொன்று அதனை உண்ணாமையையே கருதுகின்றார். அதையே அறவினையாகக் கொள்கின்றார்.

வேள்விகள் செய்து வேண்டுவன அடைவதைவிட, அவற்றால் பெறத்தக்க இன்பத்தைவிட, ஓர் உயிரைக் கொன்று அதன் ஊன் உண்ணாமையால் தோன்றும் அருள் உணர்வே உயர்ந்தது என்று கருதுகின்றார். ''அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன் உயிர் செகுத் துண்ணாமை நன்று'' என்பது வள்ளுவம். தானே ஓர் உயிரைக் கொன்று, அதன் ஊனை உண்ணுவதுதானே அறிவினைஅன்று; வள்ளுவரும் ஒன்றன் உயிர்செருத்து உண்ணாமை நன்று என்றுதானே கூறியுள்ளார். முன்னரே பிறனொருவனால் கொல்லப்பட்ட ஓர் உயிரின் ஊனை உண்பது எவ்வாறு அறவினை அன்றாகும் என்ற கேள்வி எழக்கூடும்.

ஊன் உணவும், உயிர்க்கொலையும்:

செல்வந்தர் ஒருவர் தமக்குப் பகையாக விளங்கும் மற்றொருவரைக் கொல்ல, அடியாள் ஒருவனை ஏவுகின்றார். அடியாளும், செல்வந்தரின் பகைவரைக் கொன்றுவிடுகின்றான். பின்பு, செல்வந்தரும் அவருடைய அடியாளும் நீதியின்முன் நிறுத்தப்படுகின்றனர். இவ்விருவரில் யார் கொலையாள்? என்ற வினா எழுகின்றது. செல்வந்தரோ தாம் தம் கையால் யாரையுமே கொல்லவில்லை. ஆகவே, தாம் கொலையாளி அல்லர் என்று மறுக்கின்றார். நீதிபதியோ, செல்வந்தர் கொலையாளி அல்லர் -ஓர் உயிரைக் கொன்றவர் அல்லர் எனினும், அவ்வுயிரைக் கொல்வதற்குத் தூண்டியவர்; ஆகவே குற்றவாளியே எனத் தீர்ப்பு வழங்குகின்றார்.

அதுபோன்றதே ஊன் உண்பவர், ஊன் விற்க ஒருயிரைக் கொல்பவர், ஆகியோர் நிலையும். ஊன் உண்பவர் மறைமுகமாக, ஊன் விற்பவர் ஓர் உயிரைக் கொல்லுமாறு தூண்டுகின்றார். ஆகவே, கொலை செய்யவில்லையாயினும், கொலை செய்யத் தூண்டும் குற்றம் உடையவரே ஊன் உண்பவர் என்பது வள்ளுவரின் தீர்ப்பு. ஊன் உண்பவர் இல்லை என்றால், ஊன் விற்பவர் ஓர் உயிரைக் கொன்றிருப்பாரா? என்று கேட்கின்றார். இங்கு ஓர் உயிர்க் கொலைக்கு இருவருமே காரணமாகின்றார்கள். ஆகவே புலால் உண்பதும், ஓர் உயிரைக் கொல்வதற்கு நிகரான செயலே என முடிவு செய்கின்றார். ''தினற்பொருட்டாற் கொல்லாது உலகெனின், யாரும் விலைப் பொருட்டால் ஊன்தருவார் இல்'' என்பது வள்ளுவம்.

கொலை தவிர்:

உயிர்க்கு உறுகண் செய்வதன் உயர்நிலையாக விளங்குவது அவ்வுயிர்களைக் கொல்வது. துறவற நெறியில் செல்வார், பிற உயிர்களைக் கொல்வாராயின் அவரிடம் அருளுணர்வே சிறிதும் தோன்றாது; துறவற நெறிக்குரிய அறங்கள் எவையும் நடைபெறா. ஒரு நெறியில் நிற்பவர், அந்நெறிக்குரிய செயல்களைச் செய்யாமையும் அறமற்றதே ஆதலின், அதனாலாகிய விளைவுகள்-பாவங்கள் அவரைச் சாரும்; மேலும், கொல்லுதலாகிய செயல் ஒன்றே அறமல்லாத பிற எல்லா வினைகளுக்கும் காரணமாகவும் அமையும் என்பது வள்ளுவர் கருத்து. ஓர் உயிரைக் கொல்வது என்பது, பிற அறமற்ற செயல்களை ஒருங்கு செய்வதால் உண்டாகும் பாவங்களிலும் பெரிய பாவமாகும் என்பதால், கொல்லாமையாகிய செயலையே, 'அறவினை' என அறுதியிட்டு, ''அறவினை யாதெனில் கொல்லாமை'' என்றே உரைக்கின்றார். இஃது எந்த அளவிற்கு வள்ளுவர் கொல்லாமையைத் துறவற நெறிக்குரிய உயர்நிலையாக-உயிர் நிலையாகக் கருதுகின்றார் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றது. மேலும், அவரே கொல்லாமை மேற்கொண்டு, பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர் தொகுத்தவற்றுளெல்லாம் தலைமையான அறம் என்றும், பிற எல்லா அறங்களிலும் ஈடு இணையற்றது என்றும், அதுவே நல்லாறு என்றும்வலியுறுத்துகின்றார். ஆகவே வள்ளுவரைப் பொறுத்தவரை, துறவறம் என்பது கொல்லாமையாகிய அற உணர்வை அடிப்படையாகக் கொண்ட அருள் உணர்வே, என்பது வெளிப்படை. இதுவே அவரது குறிக்கோள்.

கொல்லாமை என்பதற்கு ஏதேனும் எல்லை வரையறை உண்டா? பிற உயிர்களைக் கொல்லவரும் கொடிய உயிரினங்களைக் கொல்லாது விடுவதா? ஓர் உயிரைக் கொல்வதன் வழியே, பல உயிர்களைக் காப்பாற்ற முடியுமானால், அந்த ஓர் உயிரைக் கொல்வது பாவமாகுமா? தம்மை ஓர் விலங்கு கொல்ல வருகின்றது என்பதனால், அதனிடமிருந்து தம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள அவ்வுயிரைக் கொல்வது தகாதா? என்பன போன்ற பல்வேறு வினாக்கள் எழுகின்றன. இவ்வினாக்களுக்கும் ஓரளவுக்கு விடையிறுக்க முனைகின்றார் வள்ளுவர். கொலை என்பது, எந்தச் சூழலில் செய்யப்பட்டாலும் கொலையே. அது என்றுமே அறமான செயலாக மாறுவதில்லை. கொடிய புலி ஒன்று பல உயிரினங்களைக் கொன்றுவிட்டது. கொலை வெறிகொண்ட அதனைக் கொல்வதுதான் அறம் என்றால், அது அறமாகாது. அதைவிடப் பிற உயிரினங்களைப் பாதுகாப்பாக வைக்க முனையலாம் அல்லவா? ஆகவே, அறிவின் திறத்தால் எப்படியும் கொலை செய்வதைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்பதுதான் வள்ளுவர் குறிக்கோள். பலருக்கோ, பல உயிர்களுக்கோ நன்மை பயப்பது என்ற நிலைவரினும், ஓர் உயிரைக் கொல்வது என்பது அறக்கடையே, என்பது, ''நன்றாகும் ஆக்கம் பெரிதெனினும் சான்றோர்க்குக் கொன்றாகும் ஆக்கம் கடை'' என்னும் குறள்வழி நுட்பமாக வெளிப்படுத்துகின்றார்.

தன்னுயிர் நீப்பினும் செய்யற்க :

அப்படியாயின் தம் கண் எதிரேயே ஒரு புலி மானொன்றைக் கொல்லுவதற்குப் பாய்ந்து வருகின்றது, அல்லது தம்மையே கொல்லப் பாய்ந்து வருகின்றது என்றால், இந்நிலையில் என்ன செய்வது? புலியைக் கொல்லலாமா? என்ற வினாவும் எழுகின்றது. இரு நிலைகளிலும் சூழல்களிலுமே புலியைக் கொல்லக்கூடாது என்பதுதான் வள்ளுவர் குறிக்கோள். அப்படியானால், மான் கொல்லப்பட வேண்டியது

தானா? இயற்கையின் படைப்பு அப்படிப்பட்டதுதான்; ஒருயிரைக் கொன்று ஒருயிர் வாழ்வதுதான் இயற்கையின் நியதி என்று வாளா விருந்துவிடுவதா? என்றால், இல்லை. புலியையும் கொல்லாது, மானையும் காப்பாற்றுவதற்கான வழியைக் காண வேண்டும். மானைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை என்றால், தம்முயிரைக் கொடுத்தேனும் கொலையைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்று வள்ளுவர் எதிர்பார்க்கின்றார். இதனை, ''தன்னுயிர் நீப்பினும் செய்யற்க, தான்பிறிது இன்னுயிர் நீக்கும் வினை'' என்னும் குறளின் துடிப்பு நிலையிற் காண முடிகின்றது. இக்குறிக்கோள் நிலை தம்முயிர் தாமறப் பெற்றார்க்கே வாய்க்கும்.

பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்பல்:

பிற உயிரினங்களைக் கொல்லா நெறியாளர்க்கு இயல்பாகவே அமையத்தக்கதொரு அறவுணர்வு தம்பால் உள்ளவற்றைத் தன்னோடு தொடர்பற்ற எவ்வுயிராயினும் அவ்வுயிர்களுக்கெல்லாம் பகுத்து வழங்குவது. தம் உயிரே தமது அன்று என்ற நிலையுடையார் தம்பொருள்களையா தமதாகக் கருதப் போகின்றார்? பகுத்துக் கொடுப்பது பல நேரங்களில் எளிது; ஆனால், எந்தவித எதிர்நோக்கும் இல்லாமல் பகுத்து வழங்கவேண்டும்; அந்த நிறைவில் தாமும் உண்டு மகிழ வேண்டும் என்பதைத்தான் 'பகுத்து உண்' என்பதன்வழி வள்ளுவர் வெளிப்படுத்துகின்றார். இங்கு 'உண்' என்பது உள்ள நிறைவு நிலையையும் உள்ளடக்கியதாகக் கொள்ளலாம்.

அதோடு தம் உயிர் தமது அன்று; எல்லா உயிர்களும் ஒப்பனவே; எல்லா உயிர்களும் தம் உயிரே என நினைந்து, பிற உயிரினங்களுக்கு ஏதேனும் சிறிய துன்பம் வரினும் அதனைத் தமக்குவந்த பெரிய துன்பமாகக் கருதி, அத்துன்பத்தை நீக்க முற்படவேண்டும். அப்படி ஒருவர் கருதவில்லையாயின், அவர் எவ்வளவு தான் அறிவினைப் பெற்றிருந்தபோதும் அவ்வறிவினான் ஆவது ஒன்றும் இல்லை என்பதை, ''அறிவினான் ஆகுவ துண்டோ பிறிதின்நோய் தந்நோய்போல் போற்றாக்கடை'' என்னும் குறள்வழி வள்ளுவர் தெளிவுபடுத்துகின்றார். 'மன்னுயிர் ஓம்பி அருளாள்க' என்றும் வற்புறுத்துகின்றார்.

முடிவுரை :

இயற்கையின் ஒரு கூறாகிய மனிதன் இயற்கையோடு ஒன்றி, அதனைத் தெளிவாக அறிய முற்படும்போது, எல்லா உயிர்களும் தன்னுயிராகக் கருதும் ஓர் உயர்ந்த நிலை உருவாகின்றது. அந்த உயர்ந்த நிலையை, பற்றற்ற பெரு நிலையை அடைய வழிவகுப்பது 'அருளென்னும் அன்பீன் குழவி'. அருளுணர்வை முழுமையாகப் பெற்று மேம்பட்டு, எல்லா உயிரினங்களும் கண்டு தொழும் உயரிய நிலையை, மனிதன் அடைய வேண்டும் என்பதுதான் வள்ளுவர் குறிக்கோள். அந்த உயரிய நிலையை மனிதன் அடையவேண்டுமாயின், ஊன் உண்ணாமை உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமை, கொல்லாமை, பகுத்துண்ணல், மன்னுயிர் ஓம்பல், தன்உயிர் தானறப் பெறல் ஆகிய பண்புகளை அவன் பெற்றிருக்க வேண்டும் என வகுத்து உரைக்கின்றார். இவற்றுள் முதல் மூன்றும் தவிர்க்க வேண்டுவன; இறுதி மூன்றும் மேற்கொள்ளவேண்டுவன.

திருவாசகச் சிறப்பு

தண்டமிழ் மொழியிற் சீர்த்தி சான்றுயர் நூல்க ளாக,
எண்தரத் தக்க வற்றுள், எழில்திரு வாச கம்தான்,
திண்டிறல் திருக்கு றள்போல், சிறந்ததொல் காப்பி யம்போல்,
விண்தொட நிவந்து நிற்கும்; அதன்சீர்யார் விளம்ப வல்லார்? (1)

திருக்குறள்போல் நீதிநூல்; சிறந்துயர்தொல் காப்பியம்போல்
திருத்தமிகும் இலக்கணநூல்; சிவஞான போதம்போற்
சுருக்கமிகும் மெய்ப்பொருள்நூல்; தூயதிரு வாசகம்போல்,
உருக்கமிகும் பக்திநூல், உலகினில்வே றெங்கும்உண்டோ? (2)

இரும்புதரு மனத்தினையும் ஈர்த்துருக்கி, எழிற்பொன்னாய் இனிது மாற்றிக்,
கரும்புதரு சுவைபெருக்கிக் கனிவுவளம் திருவாச கம்தான் காட்டும்;
இரும்பெருஞ்சீர் அமைந்தொளிரும் அத்திருவா சகநூலின் அருமைப் பாட்டை,
விரும்பிமிக இராமலிங்கர் முதற்சான்றோர், மிகப்புகழ்ந்து வியந்து நின்றார்! (3)

—ந.ரா. முருகவேள்

தமிழகத்தில் சைவம்

திரு. டாக்டர் டி. பி. சித்தலிங்கம், M.A., Ph.D.,
மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக் கழகம்

''''சைவம் சிவனுடன் சம்பந்தமாவது'' என்று திருமூலர் சைவத்துக்கு இலக்கணம் கூறுகிறார். சிவனுடன் ஒன்றியிருப்பதாகிய ஒரு நிலையை எடுத்துக் கூடும் சமய நெறியையே 'சைவம்' என்று அவர் குறிப்பிடுகின்றார். சிவ வழிபாடு மிகப் பழைய தமிழ் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்திற்கும் முற்பட்டது எனலாம்.

'மண வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு மக்களைப் பெற்று இன்ப வாழ்வு வாழ்ந்ததும், தலைவனும் தலைவியும் கடவுளைப் பற்றி எண்ண முற்பட வேண்டும். அதுவே வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகும்' என்று தொல்காப்பியர் நூற்பா கூறுகின்றது. முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்ற நானிலத்திற்கும் உரிய தெய்வங்கள் இவையென மற்றொரு நூற்பா கூறுகின்றது. இவற்றிலிருந்து பழந்தமிழர்கள் கடவுட்கொள்கை உடையவர்கள் என்பதும், எல்லாவற்றையும் கடந்து நின்ற முழுமுதற் கடவுள் ஒருவனைப் பற்றிய கோட்பாட்டினை உடையவர்கள் என்பதும், பெறப்படும்..

''வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன் கண்டது முதல்நூலாகும்'' என்பது மற்றொரு நூற்பா. வினையின் நீங்கிய முனைவன் என்பதாலேயே, அவன் என்றுமே வினையினால் கட்டப்படாதவன் என்பது பெறப்படுகிறது. பழந்தமிழர்கள் முழுமுதற் கடவுளையே தம் கருத்தில் கொண்டிருந்தனர் எனலாம். இன்றும் பேச்சு வழக்கில் தெய்வத்தைக் குறிப்பதாக உள்ள கடவுள் என்னும் சொல் எல்லாவற்றையும் 'கடந்து நிற்பது' என்னும் பொருளைக் காட்டி நிற்கிறது. தொல்காப்பியர் இச்சொல்லை ஆள்கிறார். திருவள்ளுவர் ஆண்ட, இறை என்னும் சொல், இருத்தலையும், எல்லா இடத்திலும் நிறைந்திருத்தலையும் குறிக்கும். இவற்றிலிருந்து எங் எங்கும் நிறைந்தும் எல்லாவற்றையும் கடந்தும் உள்ள கடவுளைப் பற்றிய கோட்பாடு தமிழர்களிடையே நிலவி வந்தது எனலாம். தொல்காப்பியத்தில் வரும் கந்தழி என்னும் சொல்லும் தெய்வத்தையே குறிக்கும். இறைவன், முழுமுதற் கடவுள் சுதந்திரமுடையவன், கடந்து நிற்பவன் என்னும் பொருள்களை இச்சொல் குறிக்கும் என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுகின்றார்.

கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்டதாகிய திருக்குறள் தனது முதல் அதிகாரத்தில் இறைவனுடைய இயல்புகளை எடுத்துக் கூறுகிறது. உலகில் நிறைந்தும் அதனைக்கடந்தும் அதனோடு உடனாயும் இருப்பவன், இறைவன் தூய அறிவினன், நினைவார் நெஞ்சின்கண் சேர்பவன், விருப்பு வெறுப்பு அற்றவன், நல்வினை தீவினைகள் சென்று பற்றாதவன், அருள் மிகுந்தவன், அற வடிவினன், உயர் குணங்களை உடையவன், எங்கும் நிறைந்திருப்பவன் என்று கூறுகின்றது. மற்றோர் இடத்தில் வினையை வகுப்பவன் என்றும் கூறுகின்றது. இவற்றிலிருந்து சைவ சித்தாந்தத்தின் கருப்பொருளை உய்த்து உணரலாம்.

பழந்தமிழர் நாகரிகம் பொதுநிலையதாகத் தோன்றினும் ஒரு வகையில் சமயச் சார்பு உடையதாகவே தோன்றுகிறது. கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட சங்ககாலத் தொகை நூல்களுள் சிவன், திருமால் முதலிய கடவுளரைப் பற்றிய குறிப்புக்களைக் காண்கிறோம். காவிரிப்பூம் பட்டினம், மதுரை, வஞ்சி முதலிய பெருநகரங்களில் இக்கடவுளர்க்குரியகோயில்கள் இருந்தன. எட்டுத்தொகை நூல்களுள் அகநானூறு, புறநானூறு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, கலித்தொகை ஆகிய ஐந்து நூல்களின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்கள் சிவனைப் பற்றியே அமைந்துள்ளன. ஆயின் இப்பாடல்கள் பிற்காலத்தைச் சார்ந்தவை. சங்க நூல்களில் சிவனைப் பற்றிய குறிப்புகள் விரிவாக வந்துள்ளன. சடைமுடி உடையவன், முக்கண்ணன் நீலமணிமிடற்றன், முழு முதற்கடவுள், மாதொருபாதியன், கங்கை அணிந்தவன், அழித்தற் கடவுள், ஆலமரத்தின் நிழலில் அமைந்தவன், வாள் ஏந்தியவன் என்றெல்லாம் இந்நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இந்தக் கூற்றுக்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. காத்தல் கடவுளாகிய சிவபெருமானே எல்லாவற்றையும் அழிக்கிறான். அழித்தபிறகு கொடு கொட்டி என்னும் கூத்தினை ஆடுகிறான் என்ற இந்தக் குறிப்புக்கள் - குறிப்பாக, காத்தலும் அழித்தலும் சிவபெருமானாலேயே நடைபெறுகின்றன. என்னும் கருத்து-சிவபெருமான் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்தொழில்களைச் செய்கிறான் என்ற சைவசித்தாந்தக் கருத்தைக் குறிப்பால் உணர்த்தும்.

கிறிஸ்துவுக்குப் பின் தோன்றிய சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னும் இரண்டு காப்பியங்களும், சங்க இலக்கியமாகிய பத்துப் பாட்டுள் ஒன்றான மதுரைக்காஞ்சியும் பல் வேறு தெய்வங்களுக்கிடையில் சிவபெருமானுக்கே முதலிடத்தை வழங்குகின்றன. ''பிறவா யாக்கைப் பெரியோன்'' என்று சிலம்பும், ''நுதல்விழி நாட்டத்து இறைவன்'' என்று மணிமேகலையும் கூறுகின்றன. மதுரைக் காஞ்சி சிவபெருமானுக்கு முதன்மை தந்து அவனே ஐந்து பூதங்களைத் தோற்றியவன் என்று கூறுகிறது. நான்கு பிரிவுகளையும் ஆறு அங்கங்களையும் கொண்ட வேதங்கள் சடை முடியானாகிய தனிமுதற் கடவுளின் வாயிலிருந்து தொடர்ந்து வெளிவருகின்றன என்று ஆலூர் மூலங்கிழார் குறிப்பிடுகிறார். இதிலிருந்து, பழந் தமிழர்களுக்கு நான்கு வேதங்களைப் பற்றியும், ஆறு அங்கங்களைப் பற்றியும் தெரியும் என்றும், அவை சிவபெருமானின்வாயிலிருந்து வெளிவந்தவை என்று அவர்கள் கருதினார்கள் என்றும் நாம் அறிகிறோம்.

ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தைப் பற்றி முதன் முதலில் குறிப்பிடும் தமிழ்நூல் சிலப்பதிகாரம் ஆகும். இவ்வைந்தெழுத்து, மந்திரம் என்றும், அது வேதத்தில் வருவதாகவும் சிலம்பு கூறுகிறது. செங்குட்டுவன் ''செஞ்சடை வானவன் அருளின் விளங்க வஞ்சித் தோன்றிய வானவன்' என்றும், அவன் சிவனடியைப் போற்றினான் என்றும் அது குறிப்பிடுகிறது. செங்குட்டுவன் அவையில், சாக்கையன் ஒருவன் இறைவன் ஆடிய கொடுகொட்டி என்னும் கூத்தினைஆடிக் காண்பித்தான். திரிபுரங்களை எரித்த பின்பு இறைவன் ஆடிய ஆடலே கொடுகொட்டி எனப் பட்டது.

சங்க இலக்கியத்தில் சிவன் என்னும் பெயரை எங்கும் காண்பதற்கில்லை. சிவனுடைய உருவ அமைப்பையும், இயல்பையும், தன்மையையும் குறிக்கும் வகையில் முதுமுதல்வன், இறைவன் (எங்கும் நிறைந்திருப்பவன்), இமையவன், ஆலமர்கடவுள் போன்ற விளக்கங்களையே காண்கின்றோம்.

சிவன் என்னும் சொல் ''எளிதில் நலம் தருபவன்'' என்று பொருள்படும். இதுசெம்மை என்னும் பகுதியிலிருந்து பிறந்தது. செம்மை, செந்நிறம், நேர்மை, நீதி, ஒழுங்கு, முழுமை, நன்மை முதலிய பல பொருள்களைக் குறிக்கும் ஒரு சொல்லாகும். பிற்காலத்தில் சிவபெருமான் மகனாகிய முருகனையும் இச்சொல் குறித்தது. முழுமுதற் கடவுளைச் 'சிறந்தது' என்னும் சொல்லால் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டதை முன்பே கண்டோம். 'சிவ' என்பது சிவப்பு நிறத்தைக் குறிக்கும் உரிச்சொல்லாகும். ஆகவே சிவன் சிவந்த நிறமுடையவன். அவனுடைய சடைமுடியும் சிவப்பு நிறத்தை உடையது.

ஆகவே தமிழ்ச் சொல்லாகிய சிவம் வேதத்தில் இடம்பெற்றது என்னலாம். இருக்கு வேதத்தில் உருத்திரன் சிவன் என்றே அழைக்கப்படுகிறான். வேதநூல் வழக்கு ஏற்பட்ட பிறகு சிவன் என்னும் பெயர் அடைமொழியாக அன்றி, ஒரு பெயராகவே நிலைத்துவிட்டது. மணிமேகலையின் காலத்துக்குள் சிவன் என்னும் சொல்லும் அதனோடு தொடர்புடைய சைவம், சைவவாதி (27 அடி 37) முதலிய சொற்களும் நடைமுறையில் நன்கு பயின்றிருந்தன.

இறைவன் எட்டு வடிவங்களை உடையவன். கதிரும் நிலவும் ஐந்து பூதங்களும் உயிரும் சிவனுடைய வடிவங்கள். பல்வகை அறிவு அவனுடைய உடலாக அமைந்துள்ளது. உலகத்தைப் படைப்பதும், அழிப்பதும் அவனுக்கு விளையாட்டு. பிறப்பு இறப்புக்களினால் உயிர்கள் அடையும் இளைப்பை அவன் மாற்றுகிறான். அவனினும் உயர்ந்தவர் யாரும் இல்லை. அவன் பெயர் ஈசானன் என்பதாகும்.

திருமந்திரத்தின் ஆசிரியராகிய திருமூலர், பல்லவர் காலத்தின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்திருந்தார் என்று கொள்ளலாம். திருமந்திரத்தினைப் பற்றி விரிவாகப் பக்தி இலக்கியம் என்னும் தலைப்பில் பின்னர்க்காணலாம். சித்தாந்தம் என்னும் சொல்லையும், சித்தாந்த தத்துவங்களின் கருத்துக்களையும் விரிவாக முதன்முதலில் எடுத்துக் கூறியவர் திருமூலர் ஆவார். மேலும், திருமந்திரத்தின் ஐந்தாம் தந்திரத்தில் அவர் சைவப் பிரிவுகள் பலவற்றையும் குறிப்பிடுகிறார். அசுத்தசைவம், கடுஞ்சுத்த சைவம், மார்க்கசைவம், சுத்த சைவம் என்று அவற்றை வகைப்படுத்தித் தருகின்றார். இவற்றிலிருந்து பல்லவர் ஆட்சியின் தொடக்க காலத்திலேயே சிவவழிபாடு இருந்ததென்பதும், வகைகளை ஒட்டி அவ்வழிபாடுகள் பல்வேறு பெயர்களைப்பெற்றன என்பதும் பெறப்படுகின்றன. பிற்காலத்தில் சைவசித்தாந்த சாத்திரம் வளர்வதற்குத் திருமந்திரம் ஓர் ஊற்றுக்கண்ணாக அமைந்தது. தமிழகத்தின் வரலாற்றில் இருண்ட காலமாகக் கருதப்படுகின்ற நான்கு, ஐந்து, ஆறு ஆகிய நூற்றாண்டுகளில் சைவத்தின் வளர்ச்சியைத் திருமந்திரத்தைக் கொண்டே அறிய முடிகிறது. இதனை அடுத்துப் பிற்காலப் பல்லவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்தார்கள். அவர்களுடைய ஆட்சி, முதலாம் மகேந்திரவர்மன் (கி.பி. 600-630) கால முதல், அபராஜிதவர்மன்(கி.பி. 875-883) காலம் வரை நீடித்தது. அவர்கள் சிவனுடைய வாகனமாகிய நந்தியை அரச இலச்சினையாக ஏற்றுக் கொண்டார்கள். பிற்காலப் பல்லவர்களில் சிலர் வைணவ சமயத்தைச் சேர்ந்தாலும் பல்லவர் ஆட்சிமுடியும்வரை நந்தி முத்திரையே அரச இலச்சினையாக இருந்து வந்தது. எனவே சைவமே பல்லவர் காலத்து அரசாங்கச் சமயமாக இருந்து வந்தது எனலாம்.

பல்லவ மன்னனாகிய மகேந்திரவர்மன் முதலில் சமணனாக இருந்து பின்னர்ச் சைவனாக மாறியவன். சைவ சமயாசாரியர்கள் நால்வருள் ஒருவராகிய திருநாவுக்கரசரே அவனைச் சைவத்துக்கு மாற்றியவர். அவ்வரசன் சமய மாற்றத்திற்குப் பிறகு பல கோயில்களை எழுப்பினான். அவனேசைவத்தை அரசாங்கச் சமயமாக மாற்றியவன். அவ

னுடைய கொள்ளுப் பேரனாகிய பரமேசுவரன் (கி.பி. 660-680), கூரம் என்னும் ஊரில் ஒரு சிவன் கோயிலை உருவாக்கினான். மாமல்ல புரத்தில் கணேசர் கோயிலிலுள்ள அவனது கல்வெட்டு, ''சிவன் தனக்கு மேலாக எவரும் இல்லாதவன்; அவன் பிறப்பிலி; ஸ்ரீநிதி சிவனை உள்ளன்புடன் வழிபடுபவன். உருத் திரனை வணங்காத நெஞ்சினர் ஆறுமுறை சபிக்கப்பட்டவராவர்'' என்று கூறுகிறது.

அவனுடைய மகனாகிய இராஜசிம்மனே (கி.பி. 680-700) காஞ்சிபுரத்தில், புகழ்பெற்ற கயிலாசநாதர் கோயிலைக் கட்டியவன். அக் கோவிலில் கல்வெட்டுக்களும், புராணக் கதை களை விளக்கும் சிற்பக் காட்சிகளும் நிறைந் துள்ளன. அதிலுள்ள கல்வெட்டுக்களில் ஒன்று அவனைப் பற்றிச் ''சிவசூடாமணி'' சங்கர பக்தன், ஆகமப் பிரியன், சிவபெருமானைத் தனக்குப் புகலிடம் கொண்டவன்; சைவ சித்தாந்த நெறியில் நிற்பவன்; அதையே தனக்குத் துணை யாகக் கொண்டவன்; சிவ பெருமானைத் தலையில் சூடியவன் என்று குறிப்பிடுகிறது. இராசசிம்மனை அடுத்து வந்த வேறு பல்லவ மன்னர்களும் வேறு சில கோயில் களை எழுப்பி வந்தனர். இந்த உண்மையைக் கல்வெட்டுக்களிலிருந்து அறிகிறோம்.

பல்லவர் காலத்தில் சிவநெறியே அர சாங்கச் சமயமாக இருந்தது. அவர்கள் சிவன் கோயில்களைக் கட்டினார்கள். அதன் மூலம் சைவசமயத்தைப் பரப்பினார்கள். முதன் முறையாகப் பல்லவர்களது கல்வெட்டில் சைவ சித்தாந்தம் என்னும் தொடரைக்காண்கிறோம். சிவனடியார்களாகிய நாயன்மார்களுள் பெரும் பாலோர் பிற்காலப் பல்லவர் காலத்திலேயே வாழ்ந்தனர். எனவே அந்தக் காலத்தில் சிவ வழிபாடு பரவியிருந்தது என்றும், மக்க ளிடையே சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் பரவி யிருந்தன என்றும் கொள்ளலாம். பிற்காலத்தில் 13-ஆம் நூற்றாண்டில் மெய்கண்டாரால் வகுத் தளிக்கப்பட்ட சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக் களின் விதை பல்லவர் காலத்தில் தூவப்பட்டது எனலாம்.

இது காறும், கிறிஸ்துவுக்கு முன்பே தமிழ் நாட்டில் சிவவழிபாடு இருந்தது என்றும், சிவ பெருமானை முழுமுதற் கடவுளாகவும் ஆடல் வல்லவனாகவும் தமிழர்கள் கொண்டனர் என்றும், இறைவனுடைய புகழைப் பாடிப் பரவும் அடியார் இருந்தனர் என்றும், பிற சமய நெறிகளோடு சைவ சமய நெறியும் தழைத்திருந்தது என்றும், பல்லவர்கள் கற் கோயில்களை எழுப்பினார்கள் என்றும், அவர் களுக்கு முன்பே திருமூலர் தமது நூலில் சைவ சித்தாந்தத்தை ஒரு தத்துவ நெறியாகக் காட்டி யிருந்தார் என்றும், அது இராசசிம்ம பல்லவன் கல்வெட்டு ஒன்றில் இடம் பெற்றது என்றும் கண்டோம்.

பிற்காலப் பல்வர்கள் காலத்தில் வாழ்ந்த பெரும்பாலான நாயன்மார்கள் சிவபெருமா னிடம் தாம் கொண்டிருந்த அன்பையும் சிவ வழிபாட்டில் மேற்கொள்ள வேண்டிய நெறி முறைகளையும் தம் பாடல்களில் காட்டி யிருந்தனர். இந்தப் பாடல்கள் திருமுறை களாகப் பின்னர்த் தொகுக்கப்பட்டன. சைவ சித்தாந்தத்தை முடிந்த முடிபாக எடுத்துக் காட்டி நிலைநிறுத்திய மெய்கண்டார் காலம் வரை சைவ சமயம் எப்படியிருந்தது என்பதை இந்தத் திருமுறைகள் தாம் காட்டுகின்றன.

நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்த வெளியீட்டு விழா

திருவேங்கடமுடையான் திருவருளாலும், ஆழ்வார்கள்-ஆசாரியர்கள்-திருவரங்கம் பெரி யாச்சிரமம் திருக்குடந்தை ஆண்டவன் ஆகி யோர் அருளாசியினாலும், சென்னை ஆழ்வார் பேட்டை, வீனஸ் காலனி, ஆத்திக சமாசத் தில், திருவேங்கடத்தான் திருமன்ற நிறுவனர், அமரர் திரு. சந்தானம் ரெட்டியார் அவர்களின் ஒப்பற்ற வள்ளன்மைப் பெருநோக்கத்தினால், 'திருமால்நெறிச்செல்வர்' பூதூர் மகாவித்து வான் திரு. கி. வேங்கடசாமி ரெட்டியார் அவர்கள், மிகவும் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து அரிதின் உழைத் துப் பதிப்பித்த, நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம், இரண்டாம் பதிப்பின் வெளியீட்டு விழா, 10-9-81 வியாழக்கிழமை யன்று மாலை, மாண்புமிகு உயர்நீதிமன்ற முன்னாள் நீதிபதி திரு. என். கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் அவர்களின் சீரியதலைமையில், மிகவும் சிறப்பாகநிகழ்ந்தது.

'இருமொழிப் பேரறிஞர்' கோவை. திரு. நா. வரதராஜுலு நாயுடு அவர்கள், நூலை வெளியிட்டார்கள். உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவன இயக்குநர், டாக்டர் திரு. ச. வே. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் முதல் பிரதியைப் பெற்றார்கள். அதுபோது மாண்புமிகு உயர்நீதி மன்ற நீதிபதி செங்கோட்டுவேலன், டாக்டர் ந. சுப்பு ரெட்டியார், 'கல்விக்கடல்' கம்பராமன் திரு. எஸ். கே. இராமராசன், பேராசிரியர் திரு. தே. ஞானசுந்தரம் ஆகியோர் பாராட்டுரை வழங்கிச் சிறப்பித்தனர். திருமலை-திருப்பதித் தேவத்தான ஆத்தான வித்துவான் 'திவ்விய கானப் பிரவீணா'-சங்கீத சூடாமணி - திருமதி. மணிகிருஷ்ணசுவாமி அவர்கள், திவ்வியப் பிரபந்த இசையினை அழகுற இனிது வழங்கினார்கள்.

பாகவத உத்தமர்களும், ஆத்திகப் பெரு மக்களும் இப்பெருவிழாவுக்கு எழுந்தருளிச் சிறப்பித்தனர். திவ்வியப்பிரபந்தப் பதிப்பின் மேன்மையினையும்: மகாவித்துவான் பூதூர் கி. வேங்கடசாமி ரெட்டியார் அவர்களின் அரும் பெரும் புலமை மாட்சியினையும், அரிய பெரிய உழைப்பின் திறனையும்; திருவேங்கடத்தான் திருமன்றம் நிறுவிய சொர்ணாவூர் அமரர் திரு. கே. சந்தானம் ரெட்டியார் அவர்களின் வள்ளன்மைப் பண்பினையும்; அவர்தம் குடும் பத்தாரின் பக்தியுணர்வொழுக்கப் பண்பாடு களையும்; விழாவிற்கு வந்திருந்தோர் அனை வரும் உளமுவந்து, மிகவும் வியந்து புகழ்ந்து போற்றிப் பாராட்டி வாழ்த்தி மகிழ்ந்தனர்.

—ஆசிரியர்

"பைந்தமிழ் நவின்ற செந்நாப் புலவன்"

ந. ரா. முருகவேள், M.A.,M.O.L.

மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக் கழகத்தின் சார்பில், 'கலைத் தந்தை' கரு. முத்து. தியாகராசச் செட்டியார் அவர்களின் நினைவு நாளில், 'சித்தாந்தக் கலைச் செல்வர்' திரு. க. வச்சிரவேல் முதலியார், B.A.,L.T. அவர்களின் தலைமையில் நிகழ்த்திய சொற் பொழிவைத் தழுவியது.

(29-7-81).

முன்னுரை

''பைந்தமிழ் நவின்ற செந்நாப் புலவன்'' என்னும் தொடர், மணிவாசகப் பெருமானைக் குறிக்கும். இத்தொடர், ''செய்யா கூறிக் கிளத்தல் எய்யா தாகின்று எம் சிறு செந்நாவே'' என்னும் புறநானூற்றையும், ''நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும்'' என்னும் திருக்குறளை யும், நினைப்பூட்டுகின்றது. இனிய இத் தொட ரினை அமைத்து வழங்கி மகிழ்ந்தவர், தமது இளம் பருவத்திலேயே செந்தமிழ்ப் பெருங் கடவுளாம் திருச்செந்தூர் முருகப்பெருமானின் திருவருள் பெற்றுக் கந்தர் கலிவெண்பா-மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் - முத்துக் குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ் முதலிய, அரும் பெரும் நூல்கள் பலவற்றை ஆக்கியளித்த, அருட்பெருங் குரவராம் குமரகுருபர அடிகளார் ஆவர். 'சிதம்பர மும்மணிக்கோவை' என்னும் நூலில் ,குமர குருபர அடிகளார் மணிவாசகப் பெருமானை, இத் தொடராற் குறிப்பிடுகின் றார்.

''கடங்கலுழ் கலுழிக் களிநல் யானை
மடங்கலந் துப்பின் மானவேல் வழுதிக்கு,
இருநிலம் அகழ்ந்தும் எண்ணில்பல் காலம்
ஒருவன் காணாது ஒளித்திருந் தோயை,
வலசப் புத்தேள் மணிநாப் பந்திக்
கவனவாம் புரவியிற் காட்டிக் கொடுத்துப்
பைந்தமிழ் நவின்ற செந்நாப் புலவன்,
ஐந்திணை உறுப்பின் நாற்பொருள் பயக்கும்
காமம் சான்ற ஞானப் பனுவற்குப்
பொருள் எனச் சுட்டிய ஒருபெருஞ் செல்வ..''

பாடலின் பொருள்

மதநீர் வெள்ளம்போற் பெருகுகின்ற யானைப் படைகளையும், ஆண்சிங்கம்போன்ற வலிமையையும், பெருமைமிக்க வேற்படையை யும் உடையவன், அரிமர்த்தனபாண்டியன். அவனுக்கு, திருமால் எத்துணையோ பலகாலம் இருநிலம் அகழ்ந்து சென்று முயன்று பார்த்தும் காணமுடியாத சிவபெருமானைக் காணுமாறு காட்டியருளியவர், மாணிக்கவாசகர். சிவ பெருமான் மாணிக்கவாசகர் பொருட்டுப் பிரம தேவனின் திருவாய் ஆகிய பந்தி (Stable) யில் தங்கி உறையும் வேதமாகிய, குதிரையின்மீது எழுந்தருளிப் போந்தார்; நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கி ஞாலமெல்லாம் நிகழ்வித்தார்;பெரிய தென்னன் மதுரையெல்லாம் பிச்சதேற்றினார்! இவையெல்லாம் நிகழ்தற்குக் காரணராக விளங்கிய மணிவாசகர், சிறந்த செந்நாப் புலவர்; பைந்தமிழ் நவின்றவர்; முல்லை குறிஞ்சி பாலை மருதம் நெய்தல் என்னும் ஐந்து திணைகளையும் உறுப்பாகக் கொண்டு, அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு உறுதிப் பொருள்களையும் பயக்கின்ற, காமம் சான்ற ஞானப்பனுவல் ஆகிய (திருவாசகம்) திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார் என்னும் இரு பெரு நூல்களுக்கும், இவரே பொருளாவார் என்று தில்லைவாழ் அந்தணர்களுக்குச் சுட்டிக் காட்டியவர் மாணிக்கவாசகர். இங்ஙனம் மாணிக்கவாசகரால் சுட்டிக்காட்டி உணர்த்தப் பெற்ற ஒப்புயர்வற்ற பெருஞ்செல்வர் ஆகிய நடராசப் பெருமானே..'' என்பது, மேற்குறித்த சிதம்பர மும்மணிக்கோவைப் பாடற்பகுதியின் திரண்ட பொருள் ஆகும்.

மணிவாசகர் மாட்சி

இப்பாடலின்கண் மணிவாசகப் பெரு மானைக் குமரகுருபரஅடிகளார், இருபெருஞ் சிறப்புகளுக்கு உரியவராகக் குறிப்பிட்டுச் சிறப் பித்துரைத்துப் புகழ்கின்றார். மணிவாசகரைப் பொதுவாக அடியவர்-பக்தர்-அன்பர் என்றே பலரும் கருதுவர். மணிவாசகர் ஒருபெரும் பக்தர்-அடியவர்-அன்பர் மட்டும் அல்லர்; அவர் ஒரு பெரும்புலவர்; அதுவும் சிறந்த ஒரு 'செந் நாப்புலவர்' என்று, நமக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தருள்கின்றார், குமரகுருபரர்! அம் மட்டோ! நம் தமிழ்மொழி எத்துணையோ நெடுங்காலமாக நின்று நிலவி விளங்கி வரு கின்றது. சங்ககாலத்தில் இலக்கண இலக்கிய வளங்கள் நிரம்பி, அது 'செந்தமிழ்' என விளங்கி வந்தது. கபிலர் பரணர் நக்கீரர் போன்றகற்றோர்கள்பலர், அதனைப்போற்றிக் காத்து வளர்த்து வந்தனர். அத்தகைய செந்

தமிழ் மொழியினைக் கற்றோர்மட்டுமே யன்றி, மற்றுமுள்ள எல்லோருமே, கசிந்து கண்ணீர் மல்கிக் காதலித்துப் போற்றிப் பாடிமகிழும் வண்ணம் 'பைந்தமிழ்' எனவும் ஆக்கியருளினார் மாணிக்கவாசகர். இங்ஙனம் சங்க காலத்துச் செந்தமிழ், தெய்விகச் சிறப்புநலம் திகழ்ந்தோங்கப்பெற்று, 'பைந்தமிழ்' எனவும் அமைந்து பரவி வளர்ந்தோங்கச் செய்தருளியவர், நம் அருமை மாணிக்கவாசகப் பெருமானே என்று, நமக்குத் தெருட்டியருள்கின்றார், குமரகுருபரர்.

செந்நாப் புலவர்

சிறந்த புலவர் ஒருவரின் புலமை நலனை, அறிந்துணர்தற்குப் பலவகை அளவுகோல்கள் உண்டு. அவற்றுள் மூன்று, மிகவும் முதன்மை வாய்ந்தனவாகும். (1) அவர் இயற்றியுள்ள நூல்கள். (2)அவர் பயின்றுள்ள பற்பல நூல்கள் (3) பிற பெரும்புலவர்கள் அவரை மதித்துப் போற்றும் திறம். இம்மூன்றனாலும், மணிவாசகர் ஒரு சிறந்த செந்நாப்புலவர் என்பதனை, இங்கு ஓரளவேனும் இயலும்வகையில் ஆராய்ந்து உய்த்துணர முயலுதல், நமக்குப் பல்லாற்றானும் நலம் பயப்பதாகும். எனினும், மூன்றாவதாகிய அளவுகோல் கொண்டு, மணிவாசகப்பெருமானின் மாட்சிமையினைப் பிற்போந்த சான்றோர்கள் அனைவரும், எங்ஙனமெல்லாம் புகழ்ந்து போற்றி மகிழ்ந்து பணிந்துள்ளனர் என்பதுபற்றி மட்டும், ஈண்டு ஒரு சிறிது இயன்ற வரையில் காண்போம்.

(1) பாம்பன் அடிகளார்

''இலக்கியங்களில் எப்போதுமே சொற்களின் ஓர் எதிரொலி இருந்து கொண்டேயிருக்கின்றது; தன்னுடைய அடிமனத்தில் இருந்து, ஒருபுலவர், மற்றொரு புலவரை, ஒருவகை உள்ளெழுச்சியாலும்; நியாயமான கருத்துக்களவினாலும், எதிரொலிக்கின்றார். இலக்கியங்களில், கருத்துக்களை வெளியிடும் ஒருவகை முறையானது, ஓர் அளவுக்கு மொழியின் மரபு நெறிகள்போல, அனைவருக்கும் உரியபொதுச் சொத்து ஆகின்றது. மேற்கோளாகக் கையாளுதல் என்பது, ஓர் ஆசிரியருக்குச் செய்யப்பெறும் ஒரு பெருஞ் சிறப்பு ஆகும்'' (1).

ஆதலின், மணிவாசகரின் பாடற்பகுதிகளைப் பிறசான்றோர்கள் பொன்னேபோற் போற்றித் தம்நூல்களிலும் பாடல்களிலும் பொதிந்து கொண்டுள்ள திறத்தினால், மணிவாசகரின் செந்நாப்புலமையினையும், பிற சிறப்பியல்புகளையும், நாம் செவ்விதின் அறிந்து மகிழ்ந்து பயன்பெறலாம்.

நமக்கு, அண்மைக்காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த நல்லருட் பெருஞ் சான்றோர்கள் பற்பலருள், பாம்பன்அடிகளார் தலைசிறந்தவர். குமாரசுவாமியம் தகராலயரகசியம், பரிபூரணானந்தபோதம், திருப்பா, திருவலங்கல்திரட்டு, என்பனபோன்ற பல அரிய பெரிய நூல்களை அருளிச் செய்தவர், பாம்பன் அடிகளார்.

(1) மணிவாசகர்பாற் பாம்பன்அடிகளார் கொண்டிருந்த பக்திமையும், மதிப்பும் எல்லையற்றவை. ''கீதம்இனிய குயிலே கேட்டியேல், எங்கள் பெருமான் பாதம் இரண்டும் வினவில், பாதாளம் ஏழினுக்கு அப்பால்; சோதி மணி முடி சொல்லில், சொல்லிறந்து நின்ற தொன்மை; ஆதிகுணம் ஒன்றுமிலான்; அந்தம் இலான் வரக்கூவாய்'' எனவரும் திருவாசகக் குயிற்பத்துத் திருப்பதிகப் பாடலினை,

''திருவாத வூர்அடிகள் சொற்றவாறு, அடிசிரசு
செப்பொணா ஞான விண்ணாய்ச்
செறிநினக்கு, அடிவினவில் ஏழ்பாத லங்களும்
செலலான நிலையில் எனலாம்;
பொருள்ஒரு முடிவினவில் உரையிறந்திட மேய
புலம்ஆகும் நிலையில் எனலாம்...''

என்று, பாம்பன்அடிகளார் பாங்குறச் சுட்டி மேற்கோளாகக் காட்டிப் பாடியுள்ளார்.

(2) மணிவாசகர், தமது போற்றித் திருவகலின்கண் வழங்கிய ''மிண்டிய மாயாவாதம்'' என்னும் சொற்றொடர், பற்பல கருத்து நுட்பங்களுக்கு இடமாகத் திகழ்வது. அது, கவுடபாதர் சங்கரர் முதலியோரால் வகுக்கப்பட்ட ஏகான்மவாதக் கொள்கையினைச் சுட்டும் என்பர் ஒருசாரார்; அற்றன்று, அது மணிவாசகரின் காலத்திற் பெரிதும் பரவியிருந்த பெளத்த மதக் கொள்கையினையே குறிக்கும் என்பர் பிறிதொருசாரார். ஆனால், அது பெளத்தத்திற்கும் மிக முற்பட்ட பண்டைய நிரீச்சுவர சாங்கியம் என்னும் கொள்கையினைக் குறிக்கும் என்று, ஆராய்ந்து கூறுவர் பாம்பன் அடிகளார்.

''மாணிக்க வாசகர் போற்றிசொல் அகவலில்,
கோள்நிற்கும் மாயையின் வாதியைக் குறைகுயின்று
ஆள்நட்பு மார்க்கம்இஃ தாம், எனக் காட்டிய
மாணத்தெள் ளாறு, எற்கும் வாய்த்ததுன்அருளே''

(3) ஆகமங்களின் சிறப்பினை அறிவுறுத்துங்கால், ''ஆகமம் ஆகிநின்று அண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க'' என்று சிவபுராணத்திலும், ''மன்னும் மாமலை மகேந்திரம் அதனில், சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவித்து அருளியும்'' —''கேவேடர் ஆகிக் கெளிறது படுத்து, மாவேட்டு ஆகிய ஆகமம் வாங்கியும், மற்றவை தம்மை மகேந்திரத்து இருந்து, உற்ற ஐம் முகங்களாற் பணித்தருளியும்'' என்று கீர்த்தித் திருவகவலிலும், மணிவாசகர் அருளிச் செய்திருப்பதனை மிகவும் போற்றி நினைவுகூர்ந்து,

---

(1) "There is a constant verbal reverberation in literature; out of his subconscious mind one writer echoes another by a kind of inspired and legitimate plagiarism. A mode of expression in writing becomes, to some extent, common property like the idioms of speech. The quoter's art is a conscious one; he knows he is handling the bequeathed riches of other men. Quotation is the highest and best compliment paid to an author.''

—**G. H. Vallins,**
The Best English.

''தமிழ்மறை அதனிற் சிவபுரா ணத்தும்,
தாவறு பொருள்நயம் மலிந்தே
அமிழ்தென ஒழுகும் கீர்த்திநல் அகவல்
அதில், இரண்டு இடத்தினும், வேதம்
உமிழ்திரு வாயால் வாதவூர் அடிகள்,
உடையவன் ஆகமச் சிறப்பை,
இமிழ்தரச் சொன்னது ஓர்கிலர்க்கு, என்னை
இயம்புவேன்? என்குரு மணியே''

என்று பாம்பன்அடிகளார் பாடியிருத்தல், அவர் திருவாசகத்தில் எத்துணையளவுக்கு ஈடுபட்டு அழுந்தியிருந்தார் என்பதனை, யாவரும் இனிதுணர்ந்து குறிக்கொள்ளுதற்குத் துணை புரிவதாகும்.

(4) பாம்பன் அடிகளார் வாழ்ந்திருந்த காலத்தில், உடலை இம்மண்ணில் விடாமல் இறைவனோடு ஒன்றுதல் முக்தியா? அன்றி உடலை மண்ணில்நீத்து இறைவனோடு ஒன்றுதல் முத்தியா? எது முத்தி? என்று அறிஞர்களிடையேசொற்போர்கள்நிகழ்ந்தன. உடலை நீக்காமலும் நீக்கியும், சதேக முத்தி, விதேக முத்தி என்னும் இருவகையாகவும், அருளாளர்ளர்கள் இறைவனோடு ஒன்றி முத்திநிலையுற்யுற்றுள்ளனர் என்று குறிப்பிட்டு, ''மண்மேல் யாக்கை விடுமாறும், வந்துன் கழற்கே புகுமாறும், அண்ணா எண்ணக் கடவேனோ? அடிமை சால அழகுடைத்தே!'' எனவரும் திருவாசகக் குழைத்தபத்துத் திருப்பதிகப் பாடலைக் குறிப்பிட்டு,

''இழைத்த பாவம் வீட்டி,
மேவும் ஏம கேவலம்,
தழைத்த காயம் தள்ளியும்,
தள்ளாதும் ஆம் எனாக்,
குழைத்த பத்துக் கூறுமாறு
இரண்டும் உண்டு: உனால்
பிழைத்த எற்குயாது கூடும்?
பேறு எலாம் உளோய்''

என்று பாம்பன் அடிகளார் பாடியிருத்தல் போல்வன, அவருக்கு மணிவாசகரின் செந்நாப் புலமையிலும், பைந்தமிழிலும் இருந்த எல்லையற்ற பெருமதிப்பினையும், இணையற்ற பக்திமையினையும் இனிதுவிளக்கும்.

(2) பெருங்கவிஞர் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை

சென்ற நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருந்த பெருங்கவிஞர் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களின் அருமைபெருமைகள் அளப்பரியன. அவர் 2 கலம்பகங்களும், 3 கோவைகளும், 9 பிள்ளைத்தமிழ்களும், 16 தலபுராணங்களும் பாடியருளிய மாபெரும் கவிஞர்! மணிவாசகப் பெருமான் சிவபெருமானின் திருவருள்பெற்ற திருப்பெருந்துறைக்குச் சிறந்ததொரு தல புராணம் பாடிய சிறப்பு, மீனாட்சி சுந்தரனார்க்கு உண்டு. ஆதலின், அவர் மணிவாசகர்பால் கொண்டிருந்திருக்கக்கூடிய பெரும் பக்திமை உலகம் அறிந்தது. அவர், மணிவாசகர் பாடியருளிய திருவாசகம், திருக்கோவையார் என்னும் இருபெரு நூல்களிலும், அளவிலா ஈடுபாடு கொண்டு விளங்கினார். அதற்குரிய ஒரு சான்றினை மட்டும் ஈண்டுக் கண்டு அமைவோம்.

மக்கள் ஆகிய நமக்கு எத்தனையோ பலப்பல ஆசைகள் உண்டு. ''ஆசைக்கு ஓர் அளவு இல்லை; அகிலம் எல்லாம் கட்டி ஆளினும் கடல்மீதில் ஆணை செலவே நினைவர்; அளகேசன் நிகராக அம்பொன் மிகவைத்த பேரும், நேசித்து ரசவாத வித்தைக்கு அலைந்திடுவர்; நெடுநாள் இருந்தபேரும், நிலையாகவே இனும் காயகற்பம் தேடி நெஞ்சுபுண்ணாவர்...'' என்று மக்களாகிய நம்மனோரின் ஆசைக்கு ஓர் அளவு இல்லாமை குறித்து, வேதாந்த சித்தாந்த சமரசஞான வித்தகராகிய தாயுமான சுவாமிகள், தகவுற விளக்கிப் பாடியிருக்கின்றார்.

ஆனால், நம்மைப்போல இறைவனுக்கு ஆசை எதுவும் இல்லை! இறைவன் ஆசையில்லாதவன். இறைவனைத் திருவள்ளுவர் 'வேண்டுதல் வேண்டாமை இல்லான்' என்கின்றார். திருநாவுக்கரசரும் இறைவனை ''வேண்டாமைவேண்டுவதும்இல்லான்தன்னை, விசயனைமுன் அசைவித்த வேடன்தன்னை!..'' என்று, தம் திருத் தாண்டகத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். 'வெறுப்பொடு விருப்புத் தன்பால் மேவுதல் இலாமை' இறைவனுக்குரிய இயல்பு என்று, சிவஞானசித்தியாரில் அருள்நந்திசிவமும் தெளிவுறுத்துகின்றார். இவ்வாறே சான்றோர்கள் பற்பலரும் ,இனிதெடுத்து இயம்பியுள்ளனர்.

எனினும், மணிவாசகப்பெருமான் தமது திருவாசகத்தில்''இறைவன் ஆசையுடையவன். அதுவும் சிறிதன்று. மிகப் பெரிய அளவில் பேராசையுடையவன். அவனது ஆசை, கடல் போன்று விரிந்து பரந்து எல்லைகாண ஒண்ணாதது. ஆதலின் அவனைக் கடல்போன்ற பேராசை உடையவன் என்று கூறுதல் பொருந்தும்'' என்னும் கருத்தில், இறைவனைப் ''பேராசை வாரியன்'' என்று விதந்துபுகழ்ந்து கூறுகின்றார். ''ஆரா அமுதாய் அலைகடல் வாய் மீன் விசிறும், பேராசை வாரியனைப் பாடுதும் காண் அம்மானாய்'' எனவரும் திருவாசகப் பாடலில், மணிவாசகர் இறைவனைப் 'பேராசை வாரியன்' என்று குறிப்பிட்டுப் புகழ்ந்து போற்றியிருக்கக் காண்கின்றோம். மணிவாசகர் அருளிச் செய்த இவ்வரும்பெருந்தொடர், தனிப்பெருஞ் சிறப்புமிக்க இனியதொரு தொடர் ஆதல் வேண்டுமென்று, ஆழ நினைந்து உணர்ந்து உட்கொண்டு, அரும்பெருங்கவிஞர் ஆகிய மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள், தமது பாடல் ஒன்றில் அதனை எடுத்துக் கையாண்டு, பொன் எனப் போற்றிப் பொதிந்து கொண்டுள்ளார்.

''இருங்கடற் புவியில் இடம்அறப் பரந்தது,
எழுந்து மேலிடத்தினும் விரிந்தது,
ஒருங்குநின் புகழ்;மற்று இன்னும்அஃது அவாவி
உறமுயல் தன்மை தேர்ந்தன்றே,
அருங்கலை வாத வூரர்முன் நினைப்
பேராசை வாரியன் எனப் புகன்றார்;
சுருங்கைநீர் முழக்கம் அறாவயல் துறைசைச்
சுப்பிர மணிய தேசிகனே''

(3) இராமலிங்க வள்ளலார்

வடலூர் இராமலிங்கவள்ளலார், சென்ற நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருந்த சிறந்த அருட் பெருஞ் சான்றோர்! அவர் மணிவாசகப்பெரு மான்பால் மட்டற்ற ஈடுபாடு உடையவர். மணி வாசகரின் பைந்தமிழ் ஆகிய திருவாசகத்தில் அவருக்கு எல்லையில்லாத ஈடுபாடு இருந்தது. ''தோத்திரத்தில் சிறந்தது திருவாசகம்—சாத் திரத்தில் சிறந்தது திருமந்திரம்'' என்று அவர் அடிக்கடி அருளிச் செய்வாராம். திருவாசகத் தினை ஓதி ஓதியே, இராமலிங்க வள்ளலார் சிறந்த திருவருட்பேறு எய்தினார். திருவாசகம் மூலநூல் (சூத்திரம்) என்றால், திருவருட்பா அதற்குரிய விரிவுரை(பாடியம்) நூல் எனலாம். வள்ளலார்க்கு மணிவாசகர்மாட்டும் திருவாச கத்தின்பாலும் இருந்த எல்லையற்ற ஈடுபாடு, அன்பர்கள் அனைவரும் நன்கு அறிந்த தொன்றாகும்.

(1) இராமலிங்கரின் 'அருட்பெருஞ்சோதி தனிப்பெருங்கருணை' என்னும் அரிய இனிய பொருளுரை முழக்கம், ''கேழில் பரஞ்சோதி, கேழில் பரங்கருணை'' என்னும் திருவாசகத் திருவெம்பாவைப் பாடல் வரியின்எதிரொலியே யாகும். திருவாசகத்தில் ஒவ்வொரு சொல்லும் தொடரும், இராமலிங்கருக்கு ஆராப் பெரு விருந்தாக அமைந்து திகழ்ந்தன.

(2) திருவாசகச் சொற்கள் ஒவ்வொன்றை யும், வள்ளலார் நீள நினைந்து ஆழ்ந்துணர்ந்து வியந்து மகிழ்ந்தார் எனத் தெரிகின்றது. 'நமச் சிவாய வாஅழ்க' என்னும் திருவாசகச் சிவ புராண முதற் சொற்றொடர், அவர்பால் சிந்தனைகள் பலவற்றைக் கிளர்ந்தெழச் செய் துள்ளது. அதன் பயனாகவே அவர் ''ஆயிரம் அன்றே, நூறும் அன்றே, . ஈரைந்து அன்றே, ஆயிரம் பேர் எந்தை எழுத்து ஐந்தேகாண்!: நீ இரவும் எல்லும் நினைத்தி என ஏத்துகினும் எந்தாய்! வீண்செல்லும் மனம்! என் செய் கேன்? செப்பு '' என்று வள்ளலார் அருளிச் செய்வாராயினர்.

(3) இவ்வாறே 'பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன் தன் பெய்கழல்கள் வெல்க' எனவரும் சிவ புராண வரியிற் போதரும்'பிஞ்ஞகன்'என்னும் சொல்லும், அவர்தம் சிந்தனைக்குப் பெரு விருந்தாகப் பிறங்கியது. 'பிஞ்ஞகன்' என்னும் சொல்லின் சிறப்பினை நினைந்து வியந்து, ''புல்லங்கணநீர்ப் புழை என்கோ? புற்று என்கோ? சொல்லும் பசுமண் துளைஎன்கோ? வெல்லும் சீர் வீயாத பிஞ்ஞகப்பேர் மெல் லினத்தின் நல்லிசைதான் தோயாத நாசித் துளை'' என்று வள்ளலார் பாடியுள்ள பாடல், நம் உள்ளமெல்லாம் கொள்ளைகொள்ளத் தக்க தாகும்.

(4) இவ்வாறே, மணிவாசகர் தமது திருச் சதகத்தின்கண் ''தாம் வளர்த்ததோர் நச்சு மாமரம் ஆயினும் கொலார்: நானும் அங்ஙனே உடைய நாதனே'' என்று அருளிச் செய்திருப் பதனை அடியொற்றி, ''எச்சம்பெறும் உல கோர் எட்டிமரம் ஆனாலும், பச்சென்று இருக் கப் பகர்வர் காண்; வெச்சென்ற நஞ்சனை யேன் குற்றமெலாம் நாடாது, நாத! எனை அஞ்சல் நையேல் என்பாய் அமர்ந்து'' என்று வள்ளற்பெருமானார் பாடியிருப்பதும் நாம் சிந்தித்து உணர்தற்குரியது.

(5) திருவாசகத்தில் திருவெம்பாவையின் கண் வரும் ''ஓத உலவா ஒருதோழம் தொண் டருளன்'' என்னும்வரி, மிகவும் பொருள் பொதிந்ததொன்று. 'தோழம்' என்னும்சொல், எண்ணுதற்கரிய ஒரு பேரெண்ணிக்கையினைக் குறிப்பதாகும். 'உண்ணற்கரிய நஞ்சையுண்டு ஒரு தோழம் தேவர், விண்ணிற்பொலிய அமு தம் அளித்த விடைசேர் கொடியண்ணல்' என்றுதிருஞானசம்பந்தப் பெருமானின் தேவா ரப்பாடல் ஒன்றிலும், **'தோழம்'** என்னும் சொல் பயின்று வந்துள்ளது. இச் சொல் லமைந்த திருவாசகத் திருவெம்பாவைத்தொட ரினை, முழுவதும் அப்படியே தழுவி எடுத்துக் கொண்டு, ''ஓத உலவா ஒரு தோழம் தொண் டருளன், சாதல் பிறத்தல் தவிர்த்தென்னைப் பூதலத்தில் ஐந்தொழில்கள் செய்கென்று அருட் செங்கோல்தான் அளித்தான்;வெந்தொழில்கள் நீங்க விரைந்து'' என்று, தம் திருவருட்பாப் பாடல் ஒன்றை, வள்ளலார் அருளிச் செய் துள்ளார். இத்தகைய எத்தனையோ பற்பல எண்ணிறந்த சான்றுகளால், இராமலிங்க வள்ள லார்க்குச் செந்நாப்புலவர் ஆகிய மாணிக்க வாசகர்மாட்டும், அவர்தம் பைந்தமிழ் ஆகிய திருவாசகத்தின்பாலும் வாய்த்திருந்த பேரன் பும் பக்திமையும், நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்தி விம்மிதமுறச் செய்யும்.

(4) தாயுமானவர்

தாயுமானசுவாமிகளின் தகைமைசால் அருமை பெருமைகளைத் தமிழுலகம் நன் கறியும். அவர் வேதாந்த சித்தாந்த சமரச ஞான வித்தகப் பெருஞ்சான்றோர் ஆக விளங்கியவர்; ஒப்புயர்வற்ற சிறந்த பெரும் அருளாளர். ''ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும் பெரும் சோதி'' என்னும் திருவெம்பாவைத் தொடக்கப் பாடலின் முதல்வரியை வியந்து ''ஆதியந்தம் இல்லா அரிய பரஞ்சோதி என்ற நீதிமொழி கண்டு அதுவாய் நிற்கும் நாள் எந்நாளோ?'' என்று தாயுமானவர் சாலவும் ஏக்கமுறுகின்றார்.

''இன்றெனக்கு அருளி இருள்கடிந்து, உள்ளத்து
எழுகின்ற ஞாயிறேபோன்று,
நின்றநின் தன்மை நினைப்பற நினைந்தேன்;
நீஅலாற் பிறிதுமற்று இன்மை
சென்றுசென்று அணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந்து,
ஒன்றாம் திருப்பெருந் துறையுறைசிவனே!
ஒன்றும்நீ அல்லை; அன்றிஒன் றில்லை;
யார் உன்னை அறியகிற் பாரே?''

என்னும் முழுமணி போன்ற விழுமிய சிறந்த திருவாசகப் பாடலின் சொற்பொருள் நலங் களை வியந்து ''நினைப்பறவே தான்நினைந் தேன் என்றநிலை நாடி, அனைத்துமாம் அப் பொருளில் ஆழும்நாள் எந்நாளோ?''-''சென்று சென்றே அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்

றாகி, நின்றுவிடும் என்றநெறி நிற்கும்நாள் எந்நாளோ?'' என்று தவப்பெரு வேந்தராகிய தாயுமானவ அடிகளார் அருளிச் செய்திருத்தல், அன்பர்கள் அனைவரின் உள்ளத்தையும் கொள்ளைகொள்ள வல்லது. இங்ஙனமே அருணகிரிநாதர், பரஞ்சோதி முனிவர், கடவுள் மாமுனிவர், பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி, முதலிய எண்ணற்ற சான்றோர்கள் பலரின் வியந்துரை-புகழ்ந்துரை - நயந்துரை-துதியுரை களையெல்லாம் எடுத்துக் காட்டப்புகின், எல்லையின்றிப் பரந்துசெல்லும்.

(5) சிவஞான சுவாமிகள்

தமிழுலகிலும் சைவவுலகிலும் தனிப் பெருஞ் சிறப்புக்குரியவராக, ஏறத்தாழ 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு திகழ்ந்திருந்தவர், சிவ ஞானசுவாமிகள். சிவஞானப்பெருஞ் செல்வ ராகிய சுவாமிகள், மணிவாசகரையும் திருவாச கத்தையும் பெரிதும் போற்றியவர் ஆவர். அவர்தம்நூல்களிலெல்லாம்ஒப்புயர்வற்றதலை மணிநூலாகத் திகழ்வது சிவஞானபோதப் பேருரை. பிரம்மசூத்திரத்திற்குச் சங்கரர் எழுதிய அத்துவைத பாடியம், இராமாநுசர் எழுதிய விசிட்டாத்துவைத பாடியம், மத்துவர் எழுதிய துவைத பாடியம் என்பனபோல, நம் தமிழில் சிவஞானசுவாமிகள் வரைந்த சிவ ஞானமாபாடியம் என்னும் சிவஞானபோதப் பேருரை, மிகப்பெரும் சிறப்பு வாய்ந்த அரும் பெறல் உரைநூல் ஆகும்.

(1) அப் பேருரைநூலின் தொடக்கத்துக் கண், அஃது இனிது முடியுமாறு இறைவனை இறைஞ்சப்புகும் நிலையில், பெருங்கவிஞராகப் பிறங்கிய சுவாமிகள், எத்துணையோ பல துதிப்பாடல்களைத் தாமே பாடி, அவ்வுரை நூலின் தொடக்கத்தில் சேர்த்திருக்கலாம். அவர் அங்ஙனம் செய்திலர். திருவாசகத்தின் கண் போதரும்,

''நமச்சிவாய வாஅழ்க நாதன்தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சின் நீங்காதான் தாள் வாழ்க
கோகழி யாண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க
ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க
ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடிவாழ்க
வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தன்அடி வெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவார் உண்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் கழல்வெல்க
ஈசனடி போற்றி எந்தை யடிபோற்றி
தேசனடி போற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிலம னடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்ன னடிபோற்றி
சீரார் பெருந்துறைநம் தேவனடிபோற்றி
ஆராத இன்பம் அருளுமலை போற்றி
சிவனவனென் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவனரு ளாலே அவன்றாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழச் சிவ புராணந்தன்னை
முந்தை வினைமுழுதும் ஓத உரைப்பன்யான்..''

என்று, சிவஞானப்பெருஞ் செல்வராகிய மணி வாசகப்பெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திரு வாசகச் சிவபுராணப் பகுதியினை, முதற்கண் நூலின் தொடக்கத்தில் எடுத்து எழுதி, இறை வனை வழுத்திப் பணிந்துகொண்ட பின்னரே, சிவஞானசுவாமிகள் தம்முடைய சிவஞான போதப் பேருரையினைத் தொடங்கியிருக்கின் றார். மேலும் அவர், திருவாசகப் பாடல்களை ஆங்காங்கே மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டி, அரிய பெரிய சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்களை அழகுற விளக்கிச் செல்கின்றார்.

(2) சிவஞானபோதம் 12ஆம் சூத்திரத் தில் ''சிவபக்தர்களோடு இணங்குக; அல்லா தாரோடு இணங்கற்க; அல்லாதார் அஞ் ஞானத்தை உணர்த்துவர் ஆகலான்'' எனவரும் பகுதியில், அல்லாதார் அஞ்ஞானத் தையே உணர்த்துவர் என்பதற்கு, வேறு பிற எந்த நூலினின்றும் மேற்கோள் எடாமல்,

''தெய்வம் என்பதோர் சித்தமுண் டாகி
முனிவி லாததோர் பொருளது கருதலும்
ஆறு கோடி மாயா சத்திகள்
வேறு வேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின;
ஆத்த மானார் அயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி நாத்தழும் பேறினர்;
சுற்றம் என்னும் தொல்பசுக் குழாங்கள்
பற்றி அழைத்துப் பதறினர்; பெருகவும்
விரத மேபர மாகவே தியரும்
சரத மாகவே சாத்திரம் காட்டினர்;
சமய வாதிகள் தத்தம் மதங்களே,
அமைவ தாக அரற்றி மலைந்தனர்....''

எனவரும் திருவாசகம் போற்றித் திருவகவற் பகுதியையே, மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டி யிருக்கின்றார், சிவஞானசுவாமிகள்.

(3) மகாருத்திரனாகிய பரமசிவனைக் குணிருத்திரனாக வைத்து எண்ணுதல்கூடாது என்பதனை வலியுறுத்தச் சிவஞானசுவாமி களால் ''நம்மவர் அவரே, மூவரென்றே எம்பி ரானொடும் எண்ணி விண்ணாண்டு, மண்மேல் தேவர் என்றே இறுமாந்து, என்ன பாவம்? திரிதவரே'' என்னும் திருவாசகப் பகுதியே, மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளது.

(4) இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பெற்றுச் சீவன்முத்தர்களாக விளங்கும் நிலையிலும், போதம் மேலாகப் பண்டே புல்லிய மலநோய் தீர்ந்த பின்னரும், ஒரோவழி அடியவர்களை மலவாதனைகள் தாக்குதல் உண்டு என்பதனைத் தெளிவுறுத்த, ''நெடுந்தகை நீஎன்னை ஆட் கொள்ள, யான் ஐம்புலன்கள் கொண்டுவிடும் தகையேனை விடுதிகண்டாய்'' எனவரும் நீத் தல்விண்ணப்பச் செய்யுள், சிவஞானசுவாமி களால் மேற்கோளாக எடுத்தாளப்பெற்றுள் ளது.

(5) இறைபணி நிற்பவரையும்கூடப் பிரா ரத்த வினைகள் தாக்கி நலிவுறுத்துதல் உண்டு என்பதனை வற்புறுத்துதற்கும்; தீவிரதர சத்தி நிபாதநிலை உற்றவர்கள் இறைவனை ஒரு கணப்பொழுதும் பிரிந்து தரித்திருக்கமாட் மாட்டார்கள், அவர்களுக்கு உடலானது சுமை யாகவும் சிறையாகவுமே தோன்றும் என்ப தனைத் தெளிவுறுத்துதற்கும்; ''தினைத் துணை யேனும் பொறேன் துயர் ஆக்கையின் திண்வலையே'' என்னும் நீத்தல் விண்ணப்பச்

செய்யுளைச் சிவஞானசுவாமிகள் மேற் கோளாகக் கையாண்டுள்ளார்.

(6) திருவாசகம் திருச்சதகத்தில் ''முடித்த வாறும் என்றனக்கே தக்கதே; முன்அடியாரைப் பிடித்தவாறும் சோராமல், சோரனேன் இங்கு ஒருத்திவாய் துடித்தவாறும், துகில்இறையே சோர்ந்தவாறும், முகம் குறுவோர் பொடித்த வாறும்; இவையுணர்ந்து கேடு என்றனக்கே சூழ்ந்தேனே'' எனவரும் பாடலை நினைந்து அடியொற்றி,

''சுரிகுழல் மடவார் இளமுலைப் பணைப்பும்,
துகில்இறை சோர்வதும், நகையும்,
வரிவிழித் தொழிலும், சேயிதழ்த் துடிப்பும்,
மனத்திடை எழுதிவைத்து அழிவேன்;
தெரிதமிழ்க் கலைசைச் சிவபிரான் வடிவும்,
செய்கையும், தன்னடி யார்க்குப்
பரிவுகூர் அருளும், மனத்தகத்து எழுதாப்
பாவியேற்கு இனிப்புகல் என்னே?''

என்று, கலைசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி என் னும்நூலில் வரும் செய்யுளைச் சிவஞான சுவாமிகள் அருளிச் செய்திருத்தல், ஒப்பிட்டு நோக்கி உணரற்பாலது.

(6) குமரகுருபரர்

குமரகுருபரரின் மணிவாசகப் பக்திக்கும் பற்றுக்கும், ''பைந்தமிழ் நவின்ற செந்நாப் புலவன்'' என்று, அவர் அமைத்துத் தொடுத்து வழங்கியுள்ள அழகிய தொடரே சான்றுகூறப் போதியதாகும். எனினும் ஈண்டு ஒன்றை மட்டு மாதல் காண்டல் அமையும். மணிவாசகர், நம் அம்மையப்பராகிய சிவசக்திகளின் சிறப்பியல் பினை விளக்கும் முறையில் ''எம்பெருமான், இமவான் மகட்குத் தன்னுடைக் கேள்வன்-மகன்-தகப்பன்-தமையன்'' என்று, அதிசய அணிநலம் அமைய அழகுறப் பாடியருள்கின் றார். இதன் சொற் பொருட் சுவைநலங்கள் பலவும் உய்த்துணர்ந்த குமரகுருபர அடிகளார்,

''கனகமார் கவின்செய் மன்றில்,
அனக நாடகற்கு எம்அன்னை,
மனைவி தாய் தங்கை மகள்''

என்று, தாம் இயற்றிய 'சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை' என்னும் செந்தமிழ்ச் செய்யுளியல் நூலில், விந்தைமிகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

'அருள்அது சத்திஆகும் அரன்தனக்கு' என்றபடி, சிவபெருமான் தனது திருவருளையே சக்தியாகக் கொள்கின்றார். திருவருள் ஆகிய சக்தியை ஒரு பெண்ணாக உருவகம் செய்து உரைத்தல் கவிதை மரபு. நாம் நம் கையினால் எல்லாத் தொழில்களையும் செய்கின்றோம்; அதுபோல, இறைவனும் தனது திருவருட் சத்தி யாகிய நங்கை(மனைவி)யினால், ஆக்கல் அளித்தல் அழித்தல் மறைத்தல் அருளல் என்னும் ஐந்தொழில்களைச் செய்கின்றான். 'நம் கையினால் நாம் அனைத்தும் செய்தாற் போல், நாடு அனைத்தும் நங்கையினாற் செய் தளிப்பான் நாயகன்' என்பது திருக்களிற்றுப் படியார். இங்ஙனம் இறைவன் ஐந்தொழில் இயற்றுதற்குத் திருவருள் ஆகிய சத்தியே நங்கையாக அமைந்து நற்றுணை புரிதலின், உமாதேவி எனப்படும் அச்சத்தி, சிவபிரா னுக்கு மனைவி முறை ஆகின்றாள். உலகத் தோற்றத்திற்கும் இயக்கத்திற்கும் அடிப்படை யாக உள்ள நிலம் முதல் நாதம் ஈறாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் தோன்றும் முறையை விளக்குங்கால், சிவதத்துவத்தி னின்று சத்தி தத்துவமும், சத்தி தத்துவத்தி னின்று சதாசிவ தத்துவமும் தோன்றுகின்றன என்று சாத்திர நூல்கள் சாற்றுகின்றன. அதன் படி, சிவதத்துவத்தினின்று சத்திதத்துவம் தோன்றுதலால், மகள் ஆகவும்; சிவதத்துவம் தோன்றிய பின்னர்ச் சத்திதத்துவம் தோன்றுத லால் தங்கை ஆகவும்; சத்திதத்துவத்தினின்று பின்னர்ச் சதாசிவதத்துவம் தோன்றுதலால் தாய் ஆகவும்; உமாதேவி சிவபிரானுக்கு ஏற்ற பெற்றி இயைந்து உதவிபுரிகின்றாள். இதனை யுணர்த்த மணிவாசகர் 'கேள்வன்-மகன்-தமை யன்-தகப்பன்' என்றதனை ஒட்டியே, குமர குருபரர் 'மனைவி-தாய்-தங்கை-மகள்' என்று அருளிச் செய்திருக்கின்றார். ஆதலின் குமர குருபரரின் கூற்றுக்கு உரிய அடிப்படை ஆதாரம், மேற்குறித்த திருவாசகத் திருப்பொற் சுண்ணப்பாடலேயாகும்.

(7) துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசர்

துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், பிற்காலப் பெருங்கவிஞர்களுள் ஒருவராகச் சிறந்து விளங்கியவர். பிரபுலிங்கலீலை, வேதாந்தசூடாமணி, சித்தாந்த சிகாமணி, சீகாளத்திப் புராணம், திருக்கூவப்புராணம் முதலிய பல பெருநூல்களை இயற்றியவர். அவர் ''மருவிய கருணை மலையே போற்றி'' எனவரும் திருவாசகப் போற்றித் திருவகவலில் அமைந்துள்ள ''கருணைமலை'' என்னும் தொடர்குறித்து, நீளநெடுக நினைந்து சிந் தனை செய்கின்றார்.

''எழுபசும் புல்லும் புனலும்எவ் விடத்தும்
இருந்திட, நினைத்தஅவ் விடத்தே
விழைவொடு வந்து தோன்றும்நீ இருப்ப,
வீணில்மா னிடர்பிறந் துழல்வார்!
மொழிதரு கருணை மலை, எனும் பெயர்அன்
மொழிஓரீஇ, வேற்றுமைத் தொகையைத்
தழுவுற, நின்று வளர்ந்திடும் சோண
சயிலனே! கயிலைநா யகனே''!

என்பது, அச்சிந்தனையின் பயனாக எழுந்த சிறந்த செய்யுள். இறைவன் கருணை உடைய வன். மலைபோன்ற பெருமையுடையவன். ஆதலின் அவனைக் 'கருணைமலை' என்று மணிவாசகர் போற்றி மகிழ்ந்தார். 'கருணை மலை' என்னும் தொடர், கருணையாகிய மலையை உடையவன் என்றோ, அல்லதுமலை போலும் கருணை வாய்ந்தவன் என்றோ பொருள் கொள்ளக்கிடக்கும். முன்னையது, இறைவனாகிய அரசனுக்கு உரிய தசாங்கம் என்னும் பத்துவகை உறுப்புகளுள், கருணை என்பது மலை என்னும் உறுப்பாக விளங்கு தலைக்குறிக்கும். பின்னையது, இறைவன் மலைபோன்று மிகப்பெரிய உயரிய எல்லை யற்ற கருணை இயல்பை உடையவன் என்பதை

உணர்த்தும்.'கருணையாகிய மலையை உடையவன்' என்புழி. அஃது இருபெயர் ஒட்டுப் பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை. 'மலைபோலும் கருணையையுடையவன்' என்புழி, அஃது உவமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை.

''ஒரு தொடருக்குப் பலவகைகளில் வெவ்வேறு திறப் பொருள் விளக்கங்கள் காண்பதற்கும், இதற்கு இதுதான் பொருள் என்று வரையறுத்து நிறுவி உதவி செய்வதற்கும், இலக்கணப்புலமை மிக மிக இன்றியமையாதது. எதனையும் நிறுக்கவோ மறுக்கவோ விளக்கவோ இலக்கணப்புலமை மிகப் பெரிதும் துணைபுரியும்''.(2)

இலக்கணப்புலமையில் தலைசிறந்த சிவப்பிரகாசர், திருவண்ணாமலையில் சிலகாலம் வாழ்ந்திருந்தவர். அண்ணாமலையண்ணலின் பால் அளவில்லாத அன்பும் பக்தியும் கொண்டவர். ஆதலின், அத்திறம் விளங்க இத்தொடருக்கு அவர் புதியதொரு பொருள் காண்கின்றார். திருவண்ணாமலை, பிறமலைகளைப் போன்றதன்று. ஏனைய மலைகளெல்லாம், உயிரும் அறிவும் அற்ற அஃறிணை மலைகள்! அங்ஙனமின்றி, இங்குஇறைவனே மலைவடிவம் கொண்டு, திருவண்ணாமலையாகத் திகழ்கின்றான். ஆதலின் அதனைக் குறிக்கும் வகையில் 'கருணைமலை' என்பதனையே, முற்கூறியவாறன்றிக் 'கருணையை உடைய மலை' (சிவபெருமான்) என இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாகப் பொருள் விரித்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும், என்று சிவப்பிரகாசர் மேலைத் திருப்பாடலால் அழகுறத் தெளிவுறுத்துகின்றார்.

சோணசயில மாலையில் வரும் இந்தத் தூய சிறந்த பாடலின் வாயிலாக, நாம் சிவப்பிரகாசர்க்குத் திருவண்ணாமலைத் தலத்தின் மீதும், திருவாசகத்தின்பாலும் இருந்த எல்லையற்ற ஈடுபாட்டினை உணர்வதுடன், அவர்தம் இணையற்ற நுண்மாண் இலக்கணப் புலமை நலனையும் அறிந்து வியந்து மகிழ்கின்றோம்.

(8) சேக்கிழார்

சிவநெறிப் பெருந்தலைவராகத் திகழ்ந்து, அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களின் அரும் பெரும் வரலாற்றைப் பக்திச்சுவை நனி சொட்டச்சொட்டப் பாடிய, கவிவலவராகிய சேக்கிழார் பெருமானுக்கு, மாணிக்கவாசகரின் வரலாற்றைப் பாடிமகிழும் வாய்ப்பு நேரவில்லையாயினும், அவருக்கு மணிவாசகரின் திருவாசகத்தின்பால், அளவிட இயலாத அன்பும் ஆர்வமும் இருந்தன.

---

(2) Grammar, perfectly understood enables us, not only to express our meaning fully and clearly, but so to express it as to enable us to defy the ingenuity of man to give to our words any other meaning than that which we ourselves intend them to express. This, therefore, is a science of substantial utility.''

—**William Cobbet**

(1) அதற்கு அறிகுறியாகவோ அன்றிப் பிறவாறோ, 'திருவாசகம்' என்னும் திருப்பெயரைத் தமது பாடலொன்றில், செம்பொற்றகட்டில் பதிக்கும் சிறந்ததொரு மாமணியைப் போலப் பதியவைத்துப் பயில்வித்துச் சேக்கிழார் பெருமான் வழங்கி மகிழ்கின்றார்.

''மையற்றுறை ஏறி மகிழ்ந்தலர்சீர் வாகீசர்,
மனத்தொடு வாய்மையுடன்
மெய்யுற்ற திருப்பணி செய்பவராய், விரவும்
சிவசின்னம் விளங்கிடவே,
எய்துற்ற தியானம்அறா உணர்வும், ஈறின்றி
எழும் திருவாசகமும்,
கையில்திகழும் உழவாரமுடன் கைக்கொண்டு,
கலந்து கசிந்தனரே''

எனவரும் திருநாவுக்கரசர்புராணச் செய்யுளில், 'திருவாசகம்' என்னும் சொல்,சேக்கிழார் பெருமானால் வழங்கப்பெற்றிருத்தல், ஓர்ந்து உணர்தற்குரியது.

இங்ஙனம் தமக்கினிய-தாம் விரும்புகின்ற-தலைசிறந்த நூல்களின் பெயர்களைத் தம்முடைய பாடல்களில், எவ்வாற்றாலேனும் இயைத்து இணைத்துக் குறிப்பிட்டுப்பாடி மகிழ்தல், பெருங் கவிஞர்களுக்கெல்லாம் சிறந்ததோர் இயல்பு என்பது, ''மந்தாகினி அணி வேணிப்பிரான் வெங்கை மன்னவநீ, கொந்தார் குழல் மணிமேகலை நூல் நுட்பம் கொள்வது எங்ஙன்? சிந்தாமணியும், திருக்கோவையும் எழுதிக் கொளினும், நந்தா உரையை எழுதல் எவ்வாறு நவின்றருளே'' என்று துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசசுவாமிகளும், ''விருப்பாக நீ தனியன் ஆக நேரினும், மிக்க திண்தோள் மருப்பாய் வகுளப்பிரான் குருகூர்த் திருமாலை உற்ற, திருப்பாவை சந்தவிருத்தம் பல்லாண்டு உறத் தீட்டிடினும், பொருப்பா! அரிது அத்திருவாய்மொழியைப் பொறிப்பதுவே'' என்று மாறன்கோவை ஆசிரியரும் பாடியுள்ள பாடல்களில், சிறந்த பல நூல்களின் பெயர்கள் அமைந்து வந்திருத்தல், காணலாம். இஃது ஈண்டைக்கு இயைபுடைமை பற்றி, நாம் கருதி மகிழ்தற்கேற்புடையதாகும்.

(3) சேக்கிழார்பெருமான் திருவாசகத்தை நுண்ணிதின் நோக்கிப் பயின்றுணர்ந்து மகிழ்ந்தவர். இவ்வுண்மையினை வலியுறுத்துதற்குச் சண்டேசுவரர்புராணத்தில்,

''வந்து மிகைசெய் தாதைதாள்
மழுவால் துணித்த மறைச்சிறுவர்,
அந்த உடம்பு தன்னுடனே,
அரனார் மகனார் ஆயினார்;
இந்த நிலைமை அறிந்தாரார்?
ஈறு இலாதார் தமக்கன்பு
தந்த அடியார் செய்தனவே,
தவமாம் அன்றோ? சாற்றுங்கால்''

எனவரும் பெரியபுராணச் செய்யுளில், ''சித்தம் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கும் அத்தன் கருணையினால் தோள்நோக்கம் ஆடாமோ'' எனவரும் திருவாசகச் செய்யுளின் கருத்தும் சொல்லும், பொருத்தமுற அமைந்து திகழ்தல் அறிந்துணர்ந்து மகிழத்தக்கது.

(4) இவ்வாறே ''கடலினுள் நாய்நக்கி யாங்கு, உன் கருணைக்கடலின் உள்ளம் விட லரியேனை விடுதிகண்டாய்'' என்னும் நீத்தல் விண்ணப்பச் செய்யுளை நினைவுகூர்ந்து, அதனையே அடியொற்றிச் சேக்கிழார்பெருமான், தமது பெரியபுராணத்தில் அவையடக்கச் செய்யுளைப் பின்வருமாறு அமைத்தருளியிருக் கின்றார்.

''தெரிவரும் பெருமைத் திருத்தொண் டர்தம்
பொருவருஞ் சீர்புகலல் உற்றேன்; முற்றப்
பெருகுதண் கடலுற்று உண்பெரு நசை
ஒரு சுணங்கனை ஒக்கும் தகைமையேன்''

(9) சைவசித்தாந்தச் சான்றோர்கள்

இனி, மேற்குறித்த சான்றோர்கள் மட்டு மேயன்றி, மெய்கண்டார், அருள்நந்தி முதலிய சைவசித்தாந்தச் சான்றோர்கள் பலரும்கூட, மணிவாசகரின் திருவாசகத்தினைப் பெரிதும் போற்றி விதந்தெடுத்துக் கையாண்டுள்ளதிறம், கருதி மகிழ்தற்குரியது. மெய்கண்டார் தமது சிவஞானபோதம் 8ஆம் சூத்திரத்திற்கு, மணிவாசகரையே மேற்கோள் இலக்கியமாகக் கொண்டு ''ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்து, எனத் தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்த விட்டு, ஆன்மா அந்நிய மின்மையின் அரன்கழல் செலும்'' என அறிவுறுத்தினார். சிவஞானபோதமாகிய மூல நூலுக்கு ஒரு பெரும் விரிவுரை போலச் சிவஞானசித்தியார் நூலினை இயற்றிய அருள்நந்தி சிவாசாரியார், மணிவாசகரின் திருவாச வாசகம் திருக்கோவையார் என்னும் இருபெரு நூல்களையும் உட்கொண்டு ஒருங்கு தழுவியே ''மன்னவன்தன் மகன் வேடரிடத்தே தங்கி, வளர்ந்து, அவனையறியாது மயங்கிநிற்பப், பின்அவனும் என்மகன்நீ என்று, அவரிற் பிரித்துப் பெருமையொடும் தான் ஆக்கிப் பேணுமாபோல், துன்னிய ஐம்புலவேடர் சுழவிற்பட்டுத், துணைவனையும் அறியாது துயர் உறும் தொல்லுயிரை, மன்னும் அருட்குரு ஆகி வந்து, அவரின்நீக்கி மலம்அகற்றித் தான் ஆக்கி மலரடிக்கீழ் வைப்பன்''என்று விளக்க விரிவுரை வழங்கியருளினார். திருவியலூர் உய்யவந்த தேவர், ''ஏகன் அனேகன் இறைவன்அடி வாழ்க'' என்னும் சிவபுராண வரிக்கு, அரிய தொரு விரிவுரைபோலவே,

''ஏகனும் ஆகி அனேகனும் ஆனவன்
நாதனும் ஆனான் என்று உந்தீபற;
நம்மையே ஆண்டான்என்று உந்தீபற''

என்று சொற்பொருட் டிறங்கள் விளங்கப் பொற்புறப் பாடியருளினார். ''கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்'' என்றும், ''சிவனென யானும் தேறினன் காண்க'' என்றும், மணிவாசகர் திருவாய்மலர்ந்தமையையே,

''கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை என்றமை
யால்,
கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பதனைக்-கண்ணப்பர்,
தாம்அறிதல், காளத்தி யார் அறிதல், அல்லதுமற்று
யாம்அறியும் அன்பன்று அது''

''சிவன்எனவே தேறினன்யான் என்றமையால்
இன்றும்
சிவன்அவனி வந்தபடி செப்பில்,-அவனிதனில்
உப்பெனவே கூர்மை உருச்செய்யக் கண்டமையால்
அப்படியே கண்டாய் அவன்''

என்று, திருக்கடவூர் உய்யவந்ததேவர், தம் திருக்களிற்றுப்படியார் நூலில், தகவுற எடுத்து மேற்கோளாகக் காட்டியிருக்கின்றார். இன்னோரனையவை, இன்னும் எத்தனையோ பற்பல உள்ளன. அவைகள் 'விரிப்பிற் பெருகும், தொகுப்பின் எஞ்சும்'.

''பைந்தமிழ்''

மணிவாசகர், செந்நாப்புலவர் என்னும் உண்மையினை, இதுகாறும் ஒருசிறிது ஆராய்ந்தோம். இனிப் 'பைந்தமிழ்' என்பது பற்றி, ஓரளவேனும் எண்ணியுணர்தல் இன்றியமையாதது. 'செந்தமிழ் நவின்ற செந்நாப்புலவன்' என்றும், குமரகுருபர அடிகளார் குறிப்பிட்டிருத்தல் கூடுமாயினும், அவர் அங்ஙனம் செய்யாமல்,''பைந்தமிழ் நவின்ற செந்நாப்புலவன்'' என்றே குறிப்பிட்டிருத்தல், ஆழ்ந்து சிந்தித்து அறிதற்குரியது.ஏதோ ஓர் ஆழ்ந்த அரும்பெருங் கருத்தினை உட்கொண்டே, குமரகுருபரர் இங்ஙனம் குறிப்பிட்டனராதல் வேண்டும்.

''திருவா சகம்இங்கு ஒருகால் ஓதிற்
கருங்கல் மனமும் கரைந்துகக் கண்கள்
தொடுமணற் கேணியிற் சுரந்துநீர் பாய
மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விதிர்விதிர்ப்பு எய்தி,
அன்பர் ஆகுநர்; அன்றி
மன்பதை உலகில் மற்றையர் இலரே''

என்னும் அரும்பெறல் உண்மையினை அறிவுறுத்தி, நமக்குத் திருவாசகத்தின் சிறப்பினை வலியுறுத்தி உணர்த்துதற்கே, இயல்பாகவும் வழக்கமாவும் கூறப்பெறும் முறையில் 'செந்தமிழ்' என்று குறியாமல், குமரகுருபரர் 'பைந்தமிழ்' என்று பாங்குறக் குறிப்பிட்டருளினார் என்று கொள்ளுதல் பொருந்தும். 'செந்தமிழ்' அறிவின் பெருக்கத்திற்கும், 'பைந்தமிழ்' உள்ளத்தின் உருக்கத்திற்கும் முறையே உரியன என்று, குமரகுருபரர் திறம்தெரிந்து உணர்ந்து, அதனை நமக்கும் அறிவுறுத்த விரும்பி, வேண்டும் என்றே ஆழ்ந்த கருத்தமையப்'பைந்தமிழ்' என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்தி அருளினார் போலும்! வேறுபிற எந்த நூலுக்கும் இயல்பாக அமையப்பெறாத உருக்கத் தன்மையைத் திருவாசகம் தனிச்சிறப்பாகப் பெற்றிருத்தலை, நன்கினிது எடுத்துணர்த்தி, நம்உள்ளத்தில் அழுத்தமாகப் பதியும்படி செய்து விளக்குதற்கே, 'பைந்தமிழ்' என்னும் சொல், ஈண்டுப் பயின்று வருவதாயிற்று எனலாம்.

'' பழமறைகள் ஓல்இடப்
பைந்தமிழ்ப் பின்சென்ற
பச்சைப் பசுங்கொண்டலே !''

எனவரும் மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்ப் பாடற்பகுதியிலும், ஓதுபவர்களின் உள்ளங்களையெல்லாம் உருக்கிக் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கச் செய்து, மிக மேலான பக்திப்

பேருணர்வினை விளைவிக்கும் வகையில், ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்துள்ள, தெய்விகப் பனுவல் ஆகிய நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத் தினையும்கூட, உள்ளம் உருக்குகின்ற அதன் ஒப்புயர்வற்ற சிறப்புடைமை கருதி, நம் குமர குருபர அடிகளார் ''பைந்தமிழ்'' என்றே குறிப் பிட்டுப் பாராட்டிப் புகழ்ந்து பாடியிருத்தல், இவ்வுண்மையைச் செவ்விதின் வலியுறுத்தி அறிவுறுத்துவதாகும்.

சிறந்த நல்ல கவிதை நூல்

(1) ஒரு நல்ல கவிதை நூலானது, எல்லை யில்லாத நுண்ணிய புலமையாளர்கள்பால்தான் தோன்றும்; இனிய உணர்ச்சிகள் நிறைந் திருக்கும். அதன் ஒவ்வொரு சொல்லும் பொருத்தமாக இயல்பாக அமைந்து விளங்கும். அதன்கண் பொதிந்துள்ள பொருளானது, எவ ருள்ளத்தையும் கவரும் நலம் பெற்றுச் சிறந் தோங்கித் திகழும். நினைக்குந்தோறும் மேன் மேல் சுவை நிரம்பி விளங்கும். தவநலம்சிறந்த ஞானச் செல்வர்கள் வாயிலாகவே, நல்ல கவிதை நூல்கள் தோன்றுதல் இயலும். இறை வனின் திருவருட்பேறு வாய்த்தவர்களுக்கே சிறந்த கவிதை இலக்கியங்கள் இயற்றும் பேறு வாய்க்கும். இத்தகைய நல்ல கவிதைகள், தம்மைக் கற்பவர்களுக்கு எத்துணையோ பல வகை நலங்களை விளைவிக்கும். நல்ல கவிதை என்பது, வெறுங் கல்வியறிவினால் மட்டும் முனைந்து முயன்று, வலிந்து நலிந்து புனைந்து பாடப்பெறுவதன்று! கருவிலேயே திருவுடைய தெய்விகக் கவிஞர்களின் வாயிலாகத்தான், சிறந்த கவிதைகள் இயல்பாகவே மலர்ந்து வெளிப்படும்.

''நல்ல கவிதை என்பதுதான்,
தூய ஞானச் சான்றோர்பால்,
எல்லை யிலாநுண் நூற்புலமை,
இனிய உணர்ச்சிப் பெருக்கதனால்,
சொல்லிற் பொருளிற் சிறந்தோங்கி,
நினைக்கும் தோறும் சுவைபெருகி,
வல்ல இறைவன் அருட்கொடையாய்,
வளஞ்சி றப்ப மலர்ந்துநிற்கும்''

—ந.ரா.மு.

(2) ஒரு சிறந்த கவிதைநூல் விளக்குகின்ற கருத்துப் பொருள்கள், கலைநலம் கவின்று மாட்சிமை மிக்குத் திகழும்! அதன்கண் அமைந் துள்ள சொற்கள், வியக்கத்தக்க முறையில் கையாளப்பெற்றிருக்கும். பொருள்களை உள்ள வாறு உணர்ந்து புனைந்துகூறும் மெய்த்திறம்-திட்பம்-நுட்பம்-விளக்கம் முதலிய இலக்கணங் கள்அனைத்தும், அதன்கண் பொருந்தித்திகழும். எத்தனை முறை திரும்பத் திரும்பப் படித்தா லும், அஃது ஒரு சிறிதும் சுவைகுன்றாமல் மேன் மேலும் இன்பம் பெருக்கி நிற்கும். இனைய நலங்கள் பற்பலவும் அமைந்து, ஓதுந் தோறும் உணர்வும் மகிழ்வும் ஊக்கமும் அளித்துத் தித்திக்கின்ற சிறந்த நல்ல பாடல் களே, உயர்ந்த கவிதை நூல்கள் என்று சொல லத்தக்கவையாகும்.

''வித்தகப் பொருளின் மாட்சி,
வியத்தகு சொல்லின் ஆட்சி,
மெய்த்திறம் திட்பம் நுட்பம்
விளக்கம்மற்று யாவும் மேவி,
எத்தனை முறைகற் றாலும்,
எழில்நலம் மேன்மேல் ஓங்கித்,
தித்திக்கும் பாடல் தானே,
சிறந்தநற் கவிதை ஆகும்!''

—ந.ரா.மு.

சிறந்துயர்ந்த நல்ல தெய்விக இயற் கவி தைக்குரிய, இவ் எல்லா இலக்கணங்களும் பொருந்தித் திகழ்வன, நம் அருமை மாணிக்க வாசகப் பெருமான் அருளிச் செய்த, திருவாச கம் திருக்கோவையார் என்னும் இரு பெரு நூல்கள் என்பது, மிகையன்று. சில நூல்கள் அவைகள் எத்துணைதான் சிறந்தனவாயினும், ஓரிருமுறை படித்த அளவிலேயே உவர்த்துத் தெவிட்டிவிடும். ஆனால் திருவாசகம் திருக் கோவையார் போன்ற தெய்விகச் செந்தமிழ், இலக்கியங்கள், எத்தனையாயிரம் முறைதான் திரும்பத்திரும்ப ஓதப்பெறினும், மேன்மேலும் எல்லையில்லா இன்பமும், இனிய சுவையுணர் வும் வழங்கிக் கொண்டேயிருக்கும்(3). இவ் வரிய இனிய தெய்விகச் சிறப்பியல்பினைச் சுட்டுதற்கே, குமரகுருபரஅடிகளார், 'பைந் தமிழ்' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தினர் ஆதல் வேண்டும்!

திருவாசகம் சிந்தையுருக்கும் சிறப்பினது என்று, சிறந்துயர்ந்த செந்தமிழ்ப் பெருஞ் சான்றோர்கள் - ஞானிகள் ஆகிய அனைவரும் ஒருமுகமாக உவந்து ஏற்று உடன்பட்டு இனி துரைத்துப் போந்துள்ளனர். எனினும், இஞ் ஞான்றை ஒருசிலர், 'யாம் திருவாசகம் ஓதினும் அதனால் எமக்குச் சிறிதும் உள்ளம் உருகப் பெற்றிலதே' என்று கூறி, ஒரோவழி திருவாச கத்தினை எள்ளற் குறிப்பில் இகழ்ந்து கூறுவர். காணும் திறனற்ற குருடரும், கேட்கும் திறன் இழந்த செவிடரும், பேசும் ஆற்றல்பெறாத ஊமையரும், நடக்கமாட்டாத முடவரும், உல கிற் பலர் உளராதல்போலவே, கவிதைத் திறத்தையும், இலக்கியக் கலை நலத்தையும் சுவைத்து உணரமாட்டாத, மனப்புலக்குறை பாடுஉடைய மடவோரும், உலகில் மிகப்பலர் உண்டு. அவர்கள்பாற் கவிதைநயம் பற்றிப் பேசுதல், இசையின் இனிமைபற்றிச் செவிடர் பாற் பேசுதல் போன்ற பயனில்செயலேயாகும். பிறதுறைகளிற் போலவே, கவிதை நுகர்ச்சிக் கும் பயிற்சி பெறுதல் இன்றியமையாதது (4).

(3) "Read it a hundred times, even then, a fine piece of poetry will ever keep its entertaining freshness and exhilarating sweetness of fragrance''

—Robert Frost

(4) "To those who are born without any poetic sense at all, it is, of course, as futile to talk about the beauty and meaning of poetry as it is to talk about the beauty and meaning of music to those who are born without musical ear. In matters of literature as in all matters, we stand in imperative need, as Mr. Bosanquet has said, of 'training in enjoyment'....''

—William Henry Hudson,
An Introduction to the Study of Literature, p. 304.

'சிலர்அதன் செவ்வி தலைப்படுவார்' :

திருவள்ளுவர் பெருமான், உலகிற் பல கோடி மக்கள் காதலித்தும், கடிமணம் புணர்ந்தும் வாழ்ந்து வருகின்றனராயினும், அவருள் ஒருசிலரே உண்மையான காதலின் பத்தை நுகரும் திறம்பெற்று விளங்குவர் என்னும் கருத்தமைய, ''மலரினும் மெல்லிது காமம்; சிலர் அதன் செவ்வி தலைப்படுவார்'' என்று அருளிச் செய்கின்றார். அம்முறையில் ''மலரினும் மெல்லிது செய்யுள்; சிலர் அதன் செவ்வி தலைப்படுவார்'' என நாமும் குறிப்பிடலாம். ''பற்பல நூறாயிரம் மக்கள் உடலுழைப்பிற்கு ஏற்ற விழிப்புடையவர்களாக உள்ளனர்; ஆனால் பத்து நூறாயிரம் மக்களில் ஒருவர் மட்டுமே, பயன்மிக்க அறிவு முயற்சிக்கு ஏற்புடையவராகத் திகழ்கின்றார்; பலகோடி மக்களில் ஒரேஒருவர் மட்டும்தான், கவிதை இன்ப நுகர்ச்சிக்கோ, கடவுளின்ப அனுபவத்திற்கோ உரியவராக விளங்குகின்றார்''(5) என்று, உலகப் பெரியார் காந்தியடிகள், தமக்கு வழிகாட்டி உதவிபுரிந்தவர்களில் ஒருவராகச் சிறப்பித்துப்புகழ்ந்த, என்றிடேவிட் தோரே என்னும் அமெரிக்கநாட்டுப் பேரறிஞர் இயம்புவதும் நாம் கருதற்பாலது. நம்முடைய தொல்காப்பியம் என்னும் பழந்தமிழ் இலக்கணமும் ''உணர்ச்சிவாயில் உணர்வோர் வலித்தே'' என்று கூறியிருத்தல், நம்மனோர் நன்கினிது ஓர்ந்து உணர்தற்கு உரியது. உயர்ந்த இனிய கலைநலங்களையும், இலக்கியச் சொற்பொருட் சிறப்புக்களையும் சுவைத்துணர்வதற்கு ஏற்ற ஆற்றல்பெற்ற, ஒருசில பண்பட்ட நல்லஅறிஞர் பெருமக்களுக்கே, சிறந்த இனிய கவிதை இலக்கிய நூல்களின் அருமை பெருமைகளைச் சுவைத்து மகிழ்தல் இயலும்.

முடிவுரை

திருவாசகம் ஓதியும் உள்ளம் உருகப் பெறாத ஒரு சிலர் உளராயின், அஃது அவர்தம் தவக்குறைவினையும், வினைப்பெருக்கத்தினையுமே உணர்த்தும் என்பதன்றி, நாம் கூறுவது வேறு பிறிது யாது உளது? ''மூடர்முன் பாடல் மொழிந்தால் அறிவரோ? ஆடுஎடுத்த தென்புலியூர் அம்பலவா? ஆடகப்பொற் செந்திரு வைப்போல் அணங்கைச் சிங்காரித்து என்ன பயன்? அந்தகனே நாயகன் ஆனால்!'' என்பது இரட்டைப் புலவர்களின் பாடல். ''புகழ்மிக்க பழம்பெரும் இலக்கியம் ஒன்றினை, நின்னால் சுவைக்கப்பெற இயலாமற் போகுமாயின், அது நின் குற்றமேயாகும்; காலவெள்ளத்தைக் கடந்து நிலைபெற்றுக் கற்றோரெல்லாம் புகழ்ந்து போற்றச் சிறந்து விளங்குகின்ற அவ்விலக்கியத்தின் குற்றமன்று''(6) என்று, ஆர்னால்ட் பென்னட் என்னும் ஆங்கில ஆசிரியர் கூற்றும், இங்குநாம் கருதியுணர்தற்கு ஏற்றது. இஃது எங்ஙனமாயினும் ஆகுக! தமிழன்பும் ஆர்வமும் அறிவுநலமும் சான்ற நம்மனோர் அனைவரும், மணிவாசகப்பெருமான் அருளிச்செய்த திருவாசகம் திருக்கோவையார் என்னும் இருபெரு நூல்களையும், இவற்றையொத்த ஏனையபிற இறையியல் அருள் நூல்களையும் இடையறாது ஓதிப்பயின்று, இன்புற்று வாழ முயல்வோமாக!

''இரும்புதரு மனத்தினையும் ஈர்த்துருக்கி,
எழிற்பொன்னாய் இனிது மாற்றிக்,
கரும்புதரு சுவைபெருக்கிக் கனிவுவளம்
திருவாசகம் தான் காட்டும்;
இரும்புவியிற் சிற்றின்பை இணையில்பெரும்
பேரின்பாய் இயலச் செய்தே,
அரும்புலவோர் புகழ்கோவை அருள்அனுப
வளத்தின்வளம் அமைந்து நிற்கும்''
—ந.ரா.மு.

''கருமுத்துத் தியாக ராசர்
'கலைத்தந்தை' நினைவு நாளில்,
ஒருமித்துச் சான்றோர் எல்லாம்
உளம்உவந்து ஓதிப் போற்றும்,
பெருமைத்தாய்ப் பிறங்கி ஓங்கும்
திருவாச கம்பற்றிப் பேச,
அருமைத்தாம் வாய்ப்புத் தந்தோர்
அனைவர்க்கும், வணக்கம்! நன்றி!
—ந.ரா.மு.

(5) "The millions are awake enough for physical labour; but only one in a million is awake enough for effective intellectual exertion; only one in a hundred millions to a poetic rapture or spiritual experience.''
—**Henry David Thoreau,**
Where I Lived and What I Lived For.

(6) "If you differ with a classic and are incapable of enjoying its literary pleasure, the mistake lies only in you. It is not the fault of the classic, which has successfully and brilliantly stood the test of time.''
—**Arnold Bennet,**
Literary Taste & How to Form it.

திருவாசக மாட்சி

வாட்டம்இலா மாணிக்க வாசக!நின் வாசகத்தைக்
கேட்டபொழுது, அங்கிருந்த கீழ்ப்பறவைச் சாதிகளும்,
வேட்டமுறும் பொல்லாத விலங்குகளும், மெய்ஞ்ஞான
நாட்டம்உறும் என்னில், இங்கு நான்அடைதல் வியப்பன்றே ! (1)

வருமொழிசெய் மாணிக்க வாசக!நின் வாசகத்தில்
ஒருமொழியே, என்னையும், என் உடையனையும் ஒன்றுவித்துத்
தரும்மொழியாம் என்னில், இனிச் சாதகம்ஏன்? சஞ்சலம்ஏன் ?
குருமொழியை விரும்பி, அயல் கூடுவதுஏன்? கூறுதியே ! (2)

—இராமலிங்க வள்ளலார்

மதுரகவியும், மணிமொழியும்

திரு. என். எஸ் தாத்தாச்சாரியார், தஞ்சை

ஏரார் மதுரகவி இவ்வுலகில் வந்துதித்த
சீராரும் சித்திரையிற் சித்திரைநாள்-பாருலகில்
மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள் வந்துதித்த நாள்களிலும்
உற்றது நமக்கு என்று நெஞ்சே! ஓர்

—உபதேசரத்தினமாலை

எண்ணிக்கையில் ஏற்றம் :

திருமாலடியார்களான ஆழ்வார்களைப் பன்னிருவர் என்றும், பதின்மர் என்றும் பெரியோர் பணிப்பர். ஆண்டாளைத் தமப்பரான பெரியாழ்வாருடன் ஒன்றுபடுத்தியும், மதுரகவியைத் தம் ஆசாரியரான இன்பமாரியாம் நம்மாழ்வாருடன் ஒருமைப்படுத்தியும், பதின்மரென்று கணக்கிடுவார்கள். இதனால்தான் ஆழ்வார்களின் தோற்றம் பத்திற்கும் ''அபிநவ தசாவதாரம்'' (புதிய பத்து அவதாரம்) என்றும் சமயப் பெருவழக்குண்டு. திருமாலின் ஒவ்வொரு அவதாரத்தையும் ஆழ்வார்களின் ஒவ்வொரு அவதாரத்துடன் ஒருமைப்படுத்தி மிக அழகான பொருள்நயம் கூறுவார்கள். மதுரகவியார் ஆழ்வார்களின் வரிசையில் ஆறாவதாகக் கணக்கிடப்படுவர். மதுரம் மிகுந்த கவிகளைப்பாடுபவர் ஆதலின், மதுரகவியார் எனப் பெயர் பெற்றார். திருமங்கையாழ்வார் நாலுகவிப் பெருமாள் என்றால்,இவர் மதுரகவி மறையோராவார். இவர் நம்மாழ்வார் பற்றிப் பாடிய தேனிலும் இனிய கவிதைகள் பதினொன்றாகும். அமுதனார் இராமாநுசரை நடு நாயகமாய்ப் பாடிய இராமாநுச நூற்றந்தாதியைப் போல், இவர் நம்மாழ்வாரையே நடு நாயகமாய் வைத்து இப்பாட்டுக்களைப் பாடினார். முதல் பாட்டின் முதல் சொல் தொடர்ச்சியான ''கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு'' என்பதைக் கொண்டே, இவர் நூலிற்குப் பெயரிட்டார்கள். பாட்டுக்களின் முதல் கடைச் சொற்றொடர்களை ஒன்றுபடுத்திப் பார்த்தால் ''கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால், நம்புவார் பதிவைகுந்தம் காண்மினே'' என்றதொரு பொருள் நயத்தையும் காணலாம். இவர் பிரபந்தத்தை முதலாயிரம் என்ற பிரிவில் கடைசியில் சேர்த்து வைத்துள்ளார்கள்.

அடியார்க்கு அடிமை :

எம்பெருமானுக்கே அடிமைப் பட்ட நிலையை ''பகவந்நிஷ்டை'' என்றும், அவன் அடியார்களுக்கே அடிமைப்பட்டிருப்பதைப் ''பாகவத நிஷ்டை'' என்றும் வைணவர்கள் கூறுவார்கள். இந்தப் பாகவத நிஷ்டையையே ''சரமபர்வம்'' என்றும், ''ஐந்தாம்பருவம்'' என்றும், ''சரம நிஷ்டை'' என்றும் அழைப்பார்கள். கன்றைக் காட்டிக் காராம்பசுவை அழைப்பதுபோல், அடியார்கள் பக்தியைக் காட்டி எம்பெருமானை அழைப்பதுதான் மிக எளிது என்பது சமயப் பெரியோர்களின் துணிவு. ''தேவுமற்றறியேன் குருகூர் நம்பி பாவின் இன்னிசை பாடித் திரிவனே''(2) ''திரிதந் தாகிலும் தேவபிரானுடைய கரியகோலத் திருவுருக் காண்பன்நான்'' (3) என்று இவர் கூறிய நல்லுரையே நல்லுரையாகும். இவர் வடமொழி நூல்களின் துறைகண்ட மாபெரும் புலவர். முதலில் இறைவன் பொன்னடியையே போற்றிப் பூரித்தார். ஆனால் கடைசியில் ''வேறொன்றும் நானறியேன் வேதம் தமிழ் செய்த மாறன்'' எனக் கூறி இன்பத்தின் இறுதி கண்டவர். ''துன்புற்ற மதுரகவி தோன்றக் காட்டும் தொல்வழியே நல்வழியாம் துணிவார்கட்கே'' என்று திருவாய் மலர்ந்த வேதாந்த தேசிகன் மதுரகவியின் வழியையே நல்லதோர் நய வழியாகக் கூறினார். இவ்வழியையே ''சத்துருக்னன்'' காட்டிய வழி என்றும் இராமாயணப் பேரறிஞர் போற்றுவர். அந்தணராய்த் தோன்றிய இவர் நம் நம்மாழ்வாரையே நலமந்தமில்லா நற்பொருளாகக் கொண்டார் என்பதையும் நாம் கண்டு களிக்க வேண்டும்.

இவ்வாறே சைவசமய அடியார்களிலும் ஒரு மகானைக் காண்கின்றோம். அவரே அப்பூதி அடிகள் நாயனாராவார். அவரும் தமக்கு அனைத்தும் அப்பர் பெருமானே என்று உறுதி கொண்டு உய்ந்தார். ''வேறொரு பேர் முன் எழுத வேண்டிய காரணம் என் கொல் கூறும்'' (நீர் சமைத்த தண்ணீர்ப் பந்தர்க்கு வேறு ஒருவர் பெயரிடக் காரணம் என்ன?) என்று அப்பர் பெருமான் திருவாக்கிடவே, ஆறாத் துயருற்ற நிலையில், அப்பூதி அடிகளார் கூறிய ''நன்று அருளிச் செய்திலீர், திருத்தொண்டின் உறைப்பாலே வென்றவர் தம் திருப் பேரோ வேறொரு பேர்?'' என்ற அவர் பதிலைக் கண்கொண்டு ஏட்டில் படித்தால், அடியார் பற்று எவ்வளவு ஊற்றம் பெற்றிருக்கிறது என்பதை உணரலாம். ஞானசம்பந்தரும் ''கண்ணினால் அவர் நல் விழாப் பொலிவு கண்டு ஆர்தல் உண்மையாம்

எனின் உலகர் முன் வருக'' என்று அடியார் பெருமையைப் பணயம் வைத்தன்றோ பூம் பாவைக்குப் புத்துயிர் ஊட்டினார். சேக்கிழார் பெருமான் பாயிரப் பதிகத்தில், அடியார் பெருமைக்கு அரக்கு முத்திரை இட்டதுபோல் பின்வருமாறு பாடியிருத்தல் காணலாம்.

அளவிலாத பெருமையராகிய
அளவிலா அடியார்புகழ் கூறுகேன்
அளவுகூட உரைப்பது அரிதாயினும்
அளவில் ஆசை துரப்ப அறைகுவேன்.''

எம்பெருமானைக் கொண்டு காரியம் கொள்வது, கையைப்பிடித்துக் காரியம் கொள் வதற்கு ஒப்பென்றும், அடியார்களைக்கொண்டு காரியம் கொள்வது காலைப் பிடித்துக் காரியம் கொள்ளுவதற்கு ஒப்பென்றும் கூறுவார்கள். எண்திசையும் புகழ் கொண்ட இராமாநுசர், பிள்ளை உறங்கா வில்லிதாசருக்கு ''நாம் எம் பெருமான் கை பார்த்திருப்போம் அல்லோம் காணும்; எனக்குப் பெரிய நம்பிகள் உண்டு; உமக்கு நான் உண்டு'' என்று கூறி ஆசாரிய சம்பந்தத்தின் மூலமாய் அடியார்பெருமைக்கு முத்தாய்ப்பிட்டார். ''தந்தை என நின்றதனித் திருமால் தாளில் தலைவைத்தோம் சடகோபன் அருளினாலே'' என்று பேசும் அமிருதாசுவா தினி, ஆழ்வார் பக்தியே ஆலிலை எம்பெரு மானை அடைய எளிய வழியாகும் எனப் பேசிற்று. பகவானும் ''தன் சங்கல்பத்தைக் குலைத்தாகிலும் ததியர் (அடியார்கள்) சங்கற் பத்தை (எண்ணத்தை) நிறைவேற்றுவன்'' என்ற பெரியோர் பொன்மொழிக்கிணங்க, இறைவன் அடியார்க்கு அடியார்களிடத்தில் தான் அதிகம் பற்றுள்ளவன். தன் அடியரான திருமழிசைப் பிரானின் அடியரான கணிகண்ண னுக்காகத் தன் பைந்நாகப் பாயைச் சுருட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டுப் பெருமாள் சொன்ன வண்ணம் செய்தார் என்றால், அடியார்களின் பெருமையை ஏட்டில் எழுதி, கருத்துரையால் காட்ட இயலுமோ?

அவதாரப் பெருமை :

செந்தமிழ் நாடென்று சிறப்புற்ற பாண்டி நாட்டிலே ஈரொன்பதாகிய திருப்பதிகளில் ''திருக்கோளூர்'' என்ற திருப்பதி மிகவும் பெருமை பெற்றது. இங்கு ஆதிசேஷ சயனக் கோலத்தில் ''வைத்த மாநிதி'' என்ற பெரு மாள் யோகு செய்கிறான். ''நிட்சேபவித்தன்'' எனவும் அவரது திருநாமம். வல்லிநாச்சியார், ஸ்ரீகரவிமானம், குபேரதீர்த்தம், தாமிரபரணி நதி என்றவற்றாலும் திருக்கோளூர் சிறப்பு டைய தலமாகும். அதர்ம தேவதை குபேர னிடம் இங்கே நவநதிகள் ஒளித்துக் கொண்டி ருக்கின்றன எனக் கோள் சொல்லியதால், இத் தலத்திற்குக் கோளூர் எனத் திருப்பெயர் ஏற் பட்டது. ''பிசுனக்ஷேத்திரம்'' எனவும் அழைப் பார்கள். இத் திவ்விய தேசத்தின் கிழக்கே இருபது கல் தொலைவில்தான், ஆழ்வார் அவதார க்ஷேத்திரமான ஆழ்வார் திருநகரி யுள்ளது.

வையம் எல்லாம் வாழவைக்கும் இத் திருக் கோளூரிலே ஈசுவர வருடம் சித்திரை மாதம் வெள்ளிக் கிழமை சித்திரை நட்சத்திரத்திலே குமுதர் கருடன் இருவர் அம்சமும் ஒரு அம்ச மாய், நம்மாழ்வாராகிய கதிரவன் தோன்றும் முன்பு, அருணோதயம் போலத் தோன்றினார் மதுரகவியாழ்வார். நம்மாழ்வாரை விட வய தால் முந்தியவர். கண்ணபிரான் வாழ்ந்தகாலத் தவர் எனவும் கூறுவார்கள். வடநாட்டுத் திருப் பதிகள் காணச் சென்ற இவர், கடைசியில் அயோத்திசென்று அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் இராமபிரானை வணங்கி வரும் நாளில், ஓர் நள்ளிரவில் தென்திசையில் வானளாவி நின்ற சோதியைக்கண்டு, அதனைக் கண்டு தெளியத் தம் நாடான தமிழ்நாட்டை நோக்கிப் புறப் பட்டார். அச்சோதி படிந்து அமைந்த, ஆழ் வார்திருநகரியில் வீற்றிருந்த, நம்மாழ்வார் திருமேனியைக் கண்ணாரக்கண்டு வணங்கி அவ ருக்குக் கட்புலன் உளதா என அறிய ''செத்த தின் வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால் எத்தைத் தின்று எங்கே கிடக்கும்''(இந்த உடலில் பிறந்த அணுவான சீவான்மா எதை உண்டு எப்படி வதியும்) என்ற கேள்வியைக் கேட்க,ஆழ்வாரும் ''அத்தைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்'' (அந்த உடலின் இன்ப துன்ப நுகர்ச்சிகளையே நுகர்ந்து அத்துடன் இருக்கும்) என மறுமொழி பகரவே அவரையே பரமாசாரியனாகத் தேறித் தண்ட னிட்டு வணங்கினார். அவர்சோதிவாய் திறந்து பணித்த திருவாய்மொழியைப் பட்டோலை சாற்றிக் காத்தார். ''ஆயிரம் பாட்டந்தாதிச் செம்மொழிப் பாமாலை ஒன்றும் செப்பிடக் கேட்டு எழுதிவைத்தான்'' எனப் புலவர் புராணம் கூறும்.

மதுரகவியாழ்வாரும் அத்திருப்பதியிலேயே சிலநாள் எழுந்தருளி இருந்து, ஆழ்வார் திருநாட் டையலங்கரித்தபின் அவருக்குத் திருக்கோயில் அமைத்து வழிபட்டு வந்தார். இவ்வாறு மதுர கவிகள் தம் ஆசாரியரது திருப்பாதம் அல்லது வேறொன்றும் காணாது சிலநாள் வாழ்ந்து, பிறகு சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமை யதான பேரின்பவீட்டை அடைந்தார். ஆழ்வா ருக்குப்பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் தோன்றி நாலா யிரம் வகுத்த நாதமுனிகள் ''கண்ணிநுண்சிறுத் தாம்பு'' என்று இவர் பாடிய பாட்டையே மந்திரமாகப் பன்னீராயிரம் தடவை உச்சரித்து நம்மாழ்வாரிடமிருந்து திருவாய்மொழியைப் பெற்றார். இதனால் இக் ''கண்ணிநுண் சிறுத் தாம்பு'' என்ற பாடலுக்கு வேதமந்திரத்தி னோடு ஒப்புமை சொல்லி ஏற்றம் கூறும் பெருமை ஏற்பட்டது. இவர் வெளியிட்டருளிய பத்துப்பாடல்களின் இனிமையை, ஆழ்வாரு டன் இவருக்கு ஏற்பட்ட பத்துவிதமான தொடர்புடன் கூட்டி ''இன்பத்தில் இறைஞ்சு தலில்'' என்ற பாடலிலே வேதாந்ததேசிகர் மிக அருமையாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

ஆழ்வார் பேச்சு :

மதுரகவியாழ்வார் தம் பாடல் ஒவ்வொன் றிலும் ஆழ்வார் திருநாமத்தையும் பெருமை

யையும் எம்பெருமான் பெருமையுடன் முத்தும் பொன்னும் கலந்து வைத்தாற்போல் கலந்து தொகுத்துக் காட்டியுள்ளார் (1). தேவு மற்றறியேன், (2) வேதம் தமிழ் செய்த மாறன் சடகோபன், (3) காரி மாறப்பிரான், (4) சடகோபன் என் நம்பிக்கு, பெரியவன் குருகூர் நம்பிக்காளுரியனாய் அடியேன் பெற்ற நன்மையே (6) என்னை ஆண்டிடும் தன்மையான், (7) செயல்நன்றாகத் திருத்திப் பணி கொள்வான்'' என்னும் இப்புடையிலே ஆழ்வாரையே உண்ணும் சோறு தின்னும் வெற்றிலை, பருகு நீராக்கிப் பார்புகழ் எய்தினார்.

''மன்றே புகழும் திருவழுந்தூர்
வள்ளல் மாறனை முன்
சென்றே மதுரகவிப் பெருமாள்
தென் தமிழ்த் தொடையில்
ஒன்றேபதிகம் உரைத்தவன்
பொன்னடி உற்றுநின்றான்
என்றே பதிகம் பதிகம
தாக இசைத்தனனே''

என்றபடி, கம்பருக்கும் இவரே வழிகாட்டியானார். கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் பெருமானே விதந்து வியந்து போற்றும் மாட்சிமையுடையவர் எனின், மதுர கவிகளின் அருமை பெருமைகளை நம்மனோர் அளவிட்டுரைக்க இயலுமோ?

திருவாசகச் சிறப்பு

''மாணிக்கவாசகர் பெருமான் அருளிய திருவாசகமானது, அழகிய இனிய பாடல்களில், அறியாமை பேரவா முதலிய அடிமைத் தளைகளினின்று விடுபட்டு, அன்பு அறிவு என்பனவற்றின் உரிமை பெற்று, முறைமுறையே வளர்ந்து செல்லுகின்ற உயிரின் முன்னேற்ற வளர்ச்சிப் படிநிலைகளை நன்கினிது விளங்கக் காட்டுகின்றது.

உயிரின்பால் முதன்முதலாக உணர்வுக்கண்கள் திறக்கப்பெறுதல்—அதனாற் பிறக்கும் உவகை—பெருமிதம்—மனநிலை அலைவுகள் —கையறவு—உலகியலில் நின்று தடுமாறும் உணர்ச்சியியற் போராட்டம்—அமைதியின்மை—இறுதியாக உயிர் இறைவனை அடைந்து, அடைக்கலம் புகுந்து, எய்துகின்ற மேலான அமைதியின்பம்—அருளனுபவநலம்—இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்து, ஏகனாகி இறைபணி நிற்கும் பேரின்ப நுகர்ச்சியின் பெருமித மகிழ்ச்சிப் பெருக்கம்—ஆகிய வெவ்வேறு பலதிற அனுபவ நிலைகளும், திருவாசகம் என்னும் செழுந்தமிழ்த் தெய்விகத் திருமறையின்கண் பளிங்கென நிழலாடிச் சுடரொளி வீசி விளங்கித் திகழ்கின்றன.''

—தமிழாக்கம் : ந. ரா. முருகவேள்

"Thiru-Vachakam depicits in beautiful hymns the progress of the soul from the bondage of ignorance and passion into the liberty of light and love, its first awakening, its joy and exaltation, waywardness and despondency, struggle and unrest, the peace and the joy of union."

—*Rev. Dr. G. U. Pope,*
M.A.. D.D.

திருவாசகத்தின் பெருமை

''தமிழ்மொழியின்கண் உள்ள பக்தியிலக்கியங்களில், திருவாசகத்தைவிடச் சிறந்துயர்ந்த பெருநூல், திண்ணமாக வேறு எதுவும் இல்லை. ஞான நலத்திலும், திருவருட் சிறப்பிலும், உயரிய உணர்வு எழுச்சியிலும், ஆழ்ந்தமைந்த பக்தியுணர்விலும், ஆன்மிகஅமைதி தூய்மை ஆகியவைகளில் அளவற்ற தணியாத வேட்கையிலும், உயிர்க்கு நலம் விளைவித்து உய்யவைத்து உயர்த்துகின்ற இறையருளின் நம்பிக்கைத் தெளிவிலும், திருவாசகத்திற்கு இணையான ஒரு நூல், இருத்தல் அரிது. அறிவுநெறி ஒழுக்கநெறித் திகைப்புத் தடுமாற்ற அலைகளால், பலவகைகளில் தாக்குண்டு தத்தளிக்கின்ற மனித உயிரும் உள்ளமும், திருவாசகத்திலேயே தம்முடைய ஆறுதற் புகலிடத்தைக் கண்டுணர்ந்து, தேடி அடைகின்றன.''

—தமிழாக்கம் : ந. ரா. முருகவேள்.

"There are few works in Tamil devotional literature, that compare with, certainly none that excel the Thiru-Vachakam, in light and grace, in lofty feeling and ferivid piety, in passionate longing for spiritual peace and purity, and in the uplifting faith in divine grace in which the human soul, tossed about on the stormy billows of intellectual and moral puzzles, find a haven of rest."

—'Manonmaniam'

Prop. P. Sundaram Pillai, M.A.,F.R.A.S.,

The Age of Thirugnana Sambandhar.

"சிவயோகம்"

திரு. டாக்டர். இராம. கோபாலகிருஷ்ணன், M.A., Ph.D.,

இந்தியப் பண்பாட்டுக் கல்லூரி, பழநி.

R. RAJU,
Dy Commissioner H.Q.rs.
(Retired)
H.R.&C.E Administration Dep

யோகத்தின் நோக்கம்:

'யோகம்' என்னும் சொல் மனத்தைச் செயல்படுத்தி இறைவனிடம் சேரவைக்கும் துடிப்பு என்று பொருள் படுகிறது. உயர்நிலையில் மகிழ்வுதரும் செய்கை என்றும் கருதப்படுகிறது. 'ஒன்றுபடுதல்', 'சேர்க்கை', 'செறிவு' என்ற சொற்களும் யோகம் என்பதின் மறு வடிவங்கள் ஆகும். யோகம் எனக் கொள்வதால் உடலும் மனமும் ஒருங்கிணைந்து அதன் விளைவாக ஆன்மாவும் ஆண்டவனும் ஒன்றுபடும் நிலை கைவரப்பெறுகிறது. உடல் மனம் ஆன்மா ஆண்டவன் ஆகியவற்றுடன் தொடர்பு கொண்ட இச்சாதனம் முக்திக்கு ஒரு வழியாகக் கருதப்பட்டு இந்தியத் தத்துவத்தில் ஒரு நுண்ணிய விஞ்ஞானமாகக் கருதப்படுகின்றது. உடலின் அசைவுகள் நிலைபெறப்பட்டு, மனத்தின் மாற்றங்கள் தடைசெய்யப்பட்டு, இரண்டும் ஒருவழிப்பட்டிருந்தால்தான் யோகம் சிறப்பாகச்செய்ய இயலும். எண்ணங்களின் வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, ஆன்மாவின் நுண்ணிய தன்மையை உற்று நோக்கி உணர்வதும், உணர்வின் அலைபடும் தன்மையைச் சமப்படுத்தி மன உளைச்சலை அமைதிப்படுத்துவதும் யோகநெறியின் நோக்கமாகக் கருதப்படுகிறது.

யோக இலக்கணம்:

வடமொழியில் பதஞ்சலி முனிவர் யோக சூத்திரங்கள் எழுதி எட்டுவழிகளில் ஆன்மா சமாதிநிலையை அடையும் வழிகளைக் கூறியுள்ளார். தேமதுரத் தமிழில் அட்டாங்க யோகநெறிக்கு இலக்கணம் அளித்துள்ளார் திருமூலர். திருமூலர் ஒரு சிறந்த யோகி என்பது சேக்கிழார் வாக்கு.

''சித்தவிகற் பங்களைந்து
தெளிந்தசிவ யோகத்தில்
வைத்தகருத் தினராகி
வரம்பில்பெரு மையில்இருந்தார்''.

மூலன் உடலில் புகுந்த முனிவர் திருமூலராகித் திருவாவடுதுறையில் அரசமரத்தின்கீழ்அமர்ந்து சிவயோகம் தலைநின்று பரம்பொருளை இதயத்தில் மலரச்செய்து அருளில் நின்று உணர்ந்ததாகச் செப்புகின்றார் சேக்கிழார். யோகப் பயிற்சியில் ஈடுபடும் ஆன்மாக்கள் முதலில் உலகத் தொடர்புகளைத் துறந்து முழுமையாக இறைவன்பால் ஈடுபடவேண்டும். பகவத்கீதையில் கண்ணபிரான் கூறுகின்றார்:

அர்ச்சுனா! மிகவும் அன்புடன் மனத்தை நம்மிடம் வைத்து மிகுந்த சிரத்தையோடு கூடி, அனைத்துச் செயல்களையும் என்பொருட்டுச் செய்து, பலனை எனக்கு அளிப்பவர்களும், பக்திபூர்வமான எண்ணத்துடன் எவர்கள் என்னை வழிபாடு செய்கிறார்களோ, அவர்களும், முழுமையான யோகநிலையை அடைந்தவர்கள் என்று நான் கருதுவேன்''. யோக நெறியில் தொடர்ந்து ஈடுபடின் ஐம்புலன் வழி செல்லும் அவா விலக்கப்பட்டு, ஐம்புலனும் ஆன்மா வழிசெல்லும் நிலை ஏற்பட்டு, இறையை இன்பத்துடன் அனுபவிக்கும் நிலை ஏற்படும். சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் இந்நிலையைப் பற்றிக் கூறும்போது.

''தேடுவன் தேடுவன் செம்மலர்ப்
பாதங்கள் நாள்தோறும்
நாடுவன் நாடுவன் நாபிக்கு
மேலேயோர் நால்விரல்;
மாடுவன் மாடுவன் வன்கை
பிடித்து மகிழ்ந்துளே
ஆடுவன் ஆடுவன் ஆமாத்
தூர்எம் அடிகளே''

என்று வெளியில் உள்ள இறைவன் சக்தியை வாங்கி இருதயத்துள் சேர்க்கும் வழிபாட்டு முறையை (சங்காரமுத்திரை)க் குறித்தருளுகின்றார்.

யோக தத்துவம்:

இந்தியத் தத்துவத்தில், யோகதரிசனத்தில் ஆண்டவன் ஆன்மா இலயிக்குமிடமாகவும், மனம் ஒருவழிப்பட்டுத் தியானிக்கும்போது, மேற்கொள்ளும் ஒரு அடையாளப்பொருளாகவும் மட்டுமே கருதப்படுகின்றான். ஆனால் இறையியல் கொள்கையுடையோர் (Theists), உலகெலாம் உணர்ந்தோதற்கரியவனான, எம்பெருமானின் பொற்கமலப் பாதங்களில் சரணடைந்து இரண்டறக் கலக்கும் நிலைக்கு ஏற்ற வகையில் வழிபாட்டிற்கான யோகத்தைக் கைக்கொள்வர். ஆதிசங்கரர் சிவானந்த லகரி

யில் கூறுகின்றார்: ''எம்பெருமானே, குகையில் ஒருவன் வசித்தாலும், வீட்டிலானாலும், வெளியிலானாலும், காட்டிலானாலும், மலையுச்சியிலானாலும், நீரிலானாலும், நெருப்பிலானாலும் அவ்வாறு வசிப்பதால் என்ன பலன் உள்ளது? ஒருவனது மனம் எப்போதும் உனது திருவடித் தியானத்திலிருந்து மாறுபடாமல் ஈடுபட்டிருக்குமாயின் அதுவே யோகம்; அவனே உயர்ந்த யோகி; அதிக மகிழ்வு கொள்பவனும் அவனே'' என்கிறார்.

சிவயோகம் என்னும் குருத்து:

சைவசித்தாந்தத்தில் சிவயோகம் இரு வழிகளில் கருதப்படுகிறது. சிவனே பரம யோகி. 2. சிவனை வழிபட்டுத் தியானம் செய்து யோகம் மூலம் அவனருள் பெற விழைதல். 'நல்லூர்ப்பெருமணத்தான் நல்ல போகத்தன் யோகத்தையே புரிந்தானே' என்று சம்பந்தரும், 'நாதனாய் உலகமெல்லாம் நம்பிரான் நின்ற பாதனாம் பரமயோகி', 'பத்தனாய்ப் பாடமாட்டேன் பரமனே பரமயோகி' என்று அப்பரும் பாடுகின்றார். விராலிமலைத் திருப்புகழில் காயோகி, சிவயோகி, பரமயோகி, மாயோகி என்றெல்லாம் அருணகிரியார் விளிக்கின்றார். நக்கீரதேவநாயனாரும் பெருந்தேவபாணியில் 'பால்வெண்ணீறனைப் பரமயோகியை' என்று புகழ்கின்றார். பரஞ்சோதி முனிவர் அருளிய திருவிளையாடற்புராணத்தில், திருமணப் படலத்தில், 'பற்றிலார்க்கே வீடருள் பரம யோகி' என்று வருகிறது. முக்தியை விழையும் ஆன்மாக்கள் உலக இன்பங்களில் நாட்டம் கொள்ளாமல் இறைவனைச் சரணடையவேண்டும். அவ்வாறு செய்யச் சிவயோகம் உதவுறது. அருணகிரியார் உபதேசிக்கின்றார்.

துருத்தி எனும்படி கும்பித்து
வாயுவைச் சுற்றிமுறித்து
அருத்தி உடம்பை ஒறுக்கில்
என்ஆம்?சிவ யோகம்என்னும்
குருத்தை அறிந்து முகம்ஆறுடைக்
குருநாதன் சொன்ன
கருத்தை மனத்தில் இருத்தும்,
கண்டீர்முத்தி கைகண்டதே

சிவயோகப்பலன்:

அகத்தொழின் மாத்திரையானே அருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு யோகமெனப் பேசுகிறது சிவஞான சித்தியார். அதைச் செய்யும் முறையையும், செய்வதால் பெறப்படும் பலனையும்,

''சகமார்க்கம், புலன்ஒடுக்கித் தடுத்து, வளி
இரண்டும்
சலிப்பற்று, முச்சதுர முதல்ஆதா ரங்கள்
அகமார்க்கம் அறிந்து, அவற்றின் அரும்பொருள்கள்
உணர்ந்து அங்கு
அணைந்துபோய் மேலேறி, அலர்மதிமண்
டலத்தின்
முகமார்க்க அமுதுஉடலம் முட்டத்தேக்கி,
முழுச்சோதி நினைந்திருத்தல், முதலாக
வினைகள்
உக, மார்க்க அட்டாங்க யோகம் முற்றும்
உழத்தல்; உழந் தவர்சிவன்தன் உருவத்தைப்
பெறுவர்''

என்று, சிவஞான சித்தியார் தெளிவுற விளக்குகின்றது. சித்தம் நிலவுந் திருத்தொண்டத் தொகை பாடிய நம்பியாரூரர் என்னும் சுந்தரர்பால் ஆராக்காதல் கொண்டு அவரையே ஆண்டவனுக்குச் சமமாக வழிபட்டார், பெருமிழலையைச் சார்ந்த குறும்பநாயனார் என்ற அடியவர். அவரது நாமத்தை நாள்தோறும் நவின்றதால் அணிமாதி சித்திகள் பலபெற்றுப் பின் ஐந்தெழுத்தை ஓதி அருள் பெற்றார். திருநாவலூர்ச் சுந்தரர் வெள்ளை யானையிற் கயிலாயம் செல்வதை நெஞ்சில் தெளிய உணர்ந்தார். 'கண்ணிற் கரியமணி கழிய வாழ்வார் போல வாழேன்' என்று எண்ணி, யோகத்தால் சிவன்தாள் அடைவேன்' என்று, தாம் பயின்ற சிவயோக நெறியின் பயிற்சியினால் கபால நடு மூலம் திறந்துகொண்டு, சிவபிரான் திருவடியிற் சென்று சேர்ந்தார்.

நாலு கரணங்க ளும்ஒன்றாய்,
நல்ல அறிவு மேற்கொண்டு,
காலும் பிரம நாடிவழிக்
கருத்துச் செலுத்திக் கபாலநடு
ஏல வேமுன் பயின்றநெறி
எடுத்த மறைமூ லந்திறப்ப,
மூல முதல்வர் திருப்பாதம்
அணைவார், கயிலை முன்னடைந்தார்!
—பெரியபுராணம்.

சிவயோகியும் சைவ உணர்வும்:

உலகச் செய்திகளுக்கு முயற்சி பண்ணாமல், திருவருளை மட்டுமே உணர்ந்துள்ள சிவயோகிகள், கன்மவசத்தால் உலகியலில் ஈடுபடினும், நாக்குவிழுந்த மணிபோன்று ஒன்றிலும் பொருந்தாது நிற்பர் என்று விளக்குகின்றது திருவுந்தியார்.

''எப்பொருள்வந் துற்றிடினும், அப்பொருளைப்
பார்த்திங்கு
எய்தும்உயிர் தனைக்கண்டு, இவ்வுயிர்க்கு
மேலாம்
ஒப்பில்அருள் கண்டு, சிவத் துண்மை கண்டு,
உற்றதெல்லாம் அதனாலே பற்றி நோக்கித்,
தப்பினைச்செய் வதும், அதுவே; நினைப்பும்,அது
தானே
தரும்உணர்வும், பொசிப்பும் அது தானே
யாகும்;
எப்பொருளும் அசைவில்லை எனஅந்தப் பொரு
ளோடு
இயைவதுவே சிவயோகம்; எனும்இறைவன்
மொழியே''

என்று உண்மைநெறி விளக்கம் என்னும் சைவ சித்தாந்த சாத்திரநூல், சிவயோகம் பற்றிக் கூறியிருப்பதும், இங்கு நாம் அறிந்து கொள்ளுதற்கு உரியது.

Oooo O oooO

கம்பரின் சொல்வளம்

'முத்தமிழ்ச் செல்வர்'

திரு. ரெ. இராமசாமி, காரைக்குடி.

R. RAJU. Dy Commissioner (Retired) HR&CE Administration Dept

ஆன்ற தமிழ்க்கம்பன் அரிய இலக்கியத்தை
ஊன்றிப் பயில உளமினிக்கும்—தோன்றுசுவை
ஊற்றாகுஞ் செஞ்சொல் உரைக்குங்கால் நாவி
ஏற்ற செவியினிக்கு மே [வினிக்கும்

கல்வியிற் பெரியவர் கம்பர். அவர் உள நூற் புலமையும், கவிதைத் திறமும், அற நெஞ்சமும் படைத்த ஆன்ற கவிச்சக்கரவர்த்தி யாவார். ஆங்கில மகாகவியாகிய ஷேக்ஸ்பியர் போன்று, பல்வேறுவகையான பாத்திரங்களைப் படைத்து, அவர்களை ஏற்ற குணத்தோடும், ஏற்றமார் செயலோடும், இனிதே காட்சிஅளிக்கு மாறு செய்யும் பேராற்றல் படைத்த பெரும்புல வர் கம்பர். சிறு நுட்பங்களையும்கூட விடாது விளக்கும் நுண்ணறிவினர். அவர் இயற்றிய அரிய இலக்கியமாம் இராமகாதையானது கற் றோர் இதயத்தைக் களிப்பிப்பது போன்று, பிறர் இயற்றிய இராம காதைகள் பெரிதும் களிப்பிப்பதில்லை என்பது இலக்கிய ஆய்வா ளர்களின் தேர்ந்த முடிவு. அத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த பேரிலக்கியத்தில் மகாகவி கம்பரின் சொல்வளம் குறித்து ஒரு சிறிது காணும் முன்பு, சொல்வளம் என்றால் என்ன? என்பதைப் பற்றிப் பார்ப்போம்.

சொல்வளம்

சாதாரணமாக, உரைநடைகளில் உப யோகிக்கப்பெறும் சொற்களுக்கும், கவிதை களில் கையாளப்பெறும் சொற்களுக்கும் அதிக வேற்றுமை இல்லை. என்றாலும், கவிஞன் தன் கவிதையில் அந்தச் சொற்களைக் கையாளுங் கால், இடம் நோக்கி அதில் ஓரளவு வேற்றுமை தோன்றுகிறது. கவிதைகளில் காலம், இடம் சந்தர்ப்பம், உணர்ச்சி, சுவை ஆகியவற்றுக்கு ஏற்றவாறு, கவிஞன் சொற்களை அமைத்துப் பல்சுவை மிகுந்த சொல்வளம் நிறைந்த கவிதை களாக, அதனை ஆக்கி அளிக்கின்றான். அக் கவிஞனின் இயல்பான ஏற்றமிகு திறத்தையும், போற்றற்குரிய புலமை மேதையையும் பொறுத்துத்தான், அத்தகு சொல்வளம் நிறைந்த கவிதைகள் அமையும். கவிதையின் நடைக்கும், இடத்திற்கும் எவ்விதத் தடங்கலு மின்றி, ஒவ்வுதலாக விரைந்து வந்து, அதனைச் செவ்வியாக விளக்க உதவும் நிலையையே, 'சொல்வளம்' எனச் சொல்வது.

கவிதைகளில் காணப்படும் சொற்களுக்கு, வெறும் சொற் பொருள்கள்தாம் உண்டு என்று எண்ணலாகாது. அதனை ஆழ்ந்து நோக்கினால் அதற்கெனத் தனித் தொனிப் பொருளும் நனி அழகோடு விளங்கக் காணலாம். ஒரு கவிதையில் யில் 'தென்றல்' என்ற சொல் வருகிறதென்றால், அது தென்திசையிலிருந்து வீசும் காற்றை மட் டிலும் குறிக்காது. அது, பொதிகைமலை, தமிழ் மொழி, தமிழின்மாட்சி ஆகியவற்றை எல் லாங்கூடக் குறிக்கும். இவ்வாறு விளக்கமுறும் ஆற்றல் சொற்களுக்கு இருப்பதனால்தான், ஆங்கிலத்தில் '' Words are wiser than those who use them '' என்பார்கள். அதாவது, 'சொற்கள் தம்மை ஆளுகின்றவனைக் காட்டிலும் அதி அறிவுடையன' என்பார்கள். இதுவே கவிதைகளில் காணும் சொல்வளமாக வும் திகழுகிறது.

கவிஞர்களும் சொற்களும்

மகா கவி கம்பர் போன்ற கவிஞர்கள் சொற்களைக் கையாளுகின்ற தன்மைக்கும், இதர சாதாரணக் கவிஞர்கள் அவற்றைக் கையாளுகின்ற தன்மைக்கும், எத்தனையோ வேறுபாடுகள் உண்டு என்பது, அவர்கள் ஆக் கிய கவிதைகளைக் கற்குங்கால் பொற்புறப் புலனாகும். கம்பரைப் போன்ற மகா கவிகள் கவிதைகளை ஆக்கும் போது, சொற்கள் எல் லாம் அவர்கள் முன்தோன்றி, ''உங்கள் கவிதை களில் என்னை வைப்பாய், என்னை வைப்பாய் என்று கெஞ்சிக் கேட்டுப் போட்டியிடுமாம். அதற்கு அவர்கள் அச்சொற்களை நோக்கி ''இனி வைப்போம், இனி வைப்போம், பொறுத் திருங்கள், பொறுத்திருங்கள்!'' என்று புகல் வார்களாம். சொற்கள் எல்லாம் தம் மகா கவிகளின் கவிதைகளில் கையாளப்பாட்டால், கவின்மிகு வளம் பெறுவோம் என்று கருதியோ என்னவோ, இப்படிக் கெஞ்சிக் கேட்டன போலும்.

''எனைவைத்தி! எனைவைத்தி! எனப்பதங்கள்
இடைஇடைநின்(று) இரந்து வேண்ட
இனிவைப்பாம் இனிவைப்பாம் பொறுத்திடுமின்!
பொறுத்திடுமின்! என்று சொல்வார்''

என்று, மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையின் கவிதாமேதை குறித்து, அவரது

நண்பர் ஒருவர் பரிவோடு பாடும் பாடற் குறிப்பிலிருந்து, மேற்கண்டவாறு நாம் எண்ணத்தோன்றுகிறது.

இனி, இராம காதையுள் மகா கவி கம்பர் கையாண்டுள்ள சொற்கள் எப்படியெல்லாம் வளம் பெற்று நமது உள்ளத்தை இன்புறுத்து கின்றன என்பதை ஈண்டுச் சிறிது காண்போம்.

கனி எனும் சொல்லின் கவின்

முதலில் பால காண்டத்தில் மிதிலைக் காட்சிப் படலத்தில் வரும் ஒரு பாடலைப் பார்ப்போம். கன்னிமாடத்தில் சீதையைக் கண்டு காதலித்த காகுத்தன், விசுவாமித்திர முனிவரோடும், இலக்குவனோடும் சனகன் மாளிகை சேர்ந்து, அன்றிரவு தனித்துறங்கும் நிலையைக் கம்பர்,

''முனியும் தம்பியும் போய்முறை யால்தமக்(கு)
இனிய பள்ளிகள் எய்தியபின், இருட்
கனியும் போல்பவன், கங்குலும் திங்களும்
தனியும் தானும் ,அத் தையலும் ஆயினான்''

என்று கூறியுள்ளார். இதில், 'இருட்கனி' என்ற இரு சொற்களும், ஒரு பொருளைத்தான் தரு கின்றன. என்றாலும், கவிதைக் கண்கொண்டு நோக்கும்போது, இரண்டுக்கும் உள்ள வேறு பாடு நன்கு விளங்கும். இருட் கனியும் என்ற சொற்களுக்குப் பதிலாக இருட்பழமும் என்ற சொற்களைக் கம்பர் கையாண்டிருப்பாரானால், அதன் அழகே அழிந்துவிடும். ஏந்தல் இராமனை எழிலோடு குறிக்க 'இருட்கனி' என்று கை யாண்டிருக்கும் தன்மை, நம்மை அதில் கருத் தூன்றிக் காணச் செய்வதோடு நம் இதயத்தை யும் கனிவித்து விடுகிறதல்லவா? என்ன அரு மையான சொல்வளம் பாருங்கள்!

'கனி' என்ற சொல்லை, இன்னொரு இடத்திலும் குறிப்பிடுகிறார் கம்பர். கன்னி மாடத்தில் தோன்றி நின்ற கவின்மிகு சீதையைக் குறிப்பிடுங்கால், 'கல்லும் புல்லும் கண்டுரு கப்பெண்கனி நின்றாள்' என்றார். இதையும் 'பெண்பழம்' என்று கம்பர் கவிதையில் குறிப் பிட்டிருப்பாரானால், எப்படி இருந்திருக்கும் என்பதையும் எண்ணிப்பாருங்கள். இடம், சந் தர்ப்பம் இரண்டையுங் கொண்டு, இக் 'கனி' என்ற சொல்லை நோக்கினால், இரண்டுக்கும் உள்ள பொருள் வேறுபாடு வெகு நன்றாக விளங்கும். அங்கே ''இருட்கனி'' என்று இயம் புங்கால், கனிபோன்று முதிர்ந்து பழுத்த-அதா வது அதிகமான இருள்போன்ற கரு நிறக் கார் மேக வண்ணன் காகுத்தனாம் இராமன் என் பதைக் குறிக்கின்றது. இங்கே, ''பெண்கனி'' என்று பேசுங்கால், கனிபோன்ற இனிய காரிகை யான சீதை, என்பதைக் குறிக்கின்றது. ஒரே சொல் இரு இடங்களில் ஒரே கவிஞனால் கையாளப்படுங்கால், அது எவ்வளவு பொருள் வேறுபாடுகளை இடத்திற்கேற்ப ஒவ்வுதலாக உணர்த்தி, அதன் செவ்வி திகழும் சொல் வளத்தைச் செய்கிறது என்பதைக் காணுங்கள்.

ஓசைநயமும் சொல்வளமும்

இனி, கம்பரின் கவினார் சொல் வளம், அவரது கவிதைகளில் ஓசை நயத்தை வெளியிட எப்படி எல்லாம் உதவுகிறது என்பதைப் பார்ப் போம்.

''மாகந்தமும் மகரந்தமும்
அளகந்தரும் மதியின்
பாகந்தரு நுதலாளொடு,
பவளந்தரும் இதழான்,
மேகந்தனி வருகின்றது
மின்னோடென, மிளிர்பூண்
நாகந்தனி வருகின்றது
பிடியோடென, நடந்தான்''

அயோத்தியா காண்டத்தின் கங்கைப் பட லத்தில் வருகின்ற இந்தச் சந்தம் தவழும் பாடல், அந்தமார் இராம இலக்குமணர்களை யும், செந்திருச் சீதையையும், மந்திரி சுமந் திரர் வனத்தில் விட்டுச் சென்ற பிறகு, அந்த இராமனும் சீதையும் நடந்து சென்ற நடையழகை நமக்கு நவில்கின்றது. மலர் மணத் தையும், மகரந்தத்தையும், மைக் கூந்தல் மிகுந்து பரப்பச்,செம்பாதிச் சந்திரன் போன்ற சீரான நெற்றியையுடைய சீதையோடு, செம் பவளம் போன்ற சிவந்த இதழை உடைய சீராமன் வருகின்றான். அதுவும் அவன் எப் படி வருகிறான் தெரியுமா? அதனை நமக்கு அழகு ஊட்டிக் காட்டுகின்றார் கம்பர் பெருந் தகை. கடிய ஒலியை நல்கும் இடிஇன்றி, மேக மானது மின்னலோடு தனித்து வந்தால் எப்படி இன்னெழிலோடு இருக்குமோ, அப்படி அழகாக வருகின்றான், அல்லையாண் டமைந்த மேனி யனாம் இராமன். ஆம், அது மட்டுமா? பெண் யானை ஒன்றோடு கவசம் அணிந்த ஒப்பற்ற ஆண்யானை வருவது போல, மாண்போடு நடந்து வருகின்றான் மைவண்ணன் இராமன் என்கிறார் மகாகவி கம்பர். இருவரும் ஒருங்கே நடந்து வரும் இந்த நடையின் பெருமிதம், கன கம்பீரமாக அடியெடுத்து வைத்துக் கனிவோடு நடந்து வரும் யானை நடையை, அப்படியே நமக்குப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதுபோல, பாடலின் ஓசை நயம் பண்ணோடு அமைந்துள் ளதைப் பார்க்கலாம். அருமையான சொல்வ வளம் நிறைந்த பாடலின் பெருமிதத்தை, சற்று இசையுடன் படித்தால்தான், நன்கு உணரலாம்; உணர்ந்து உவக்கலாம். பண்ணி றைந்த பாடலின் ஓசை நயத்திற்குப் பாங்கான சொல்வளம் எப்படிப் பக்குவமாக உதவுகின்றது என்பதைப் பாருங்கள்.

குறுநடையைக் காட்டும் சொல்வளம்

இதே போல, இனிய நடை ஓவியத்தை நன்கு உணர்த்தும் நல்ல ஓசைநயம் நிறைந்த இன்னொரு பாடலையும் இதோ கேளுங்கள்:

பஞ்சியொளிர் விஞ்சுகுளிர்
பல்லவம் அனுங்கச்

செஞ்செவிய கஞ்சநிமிர்
சீறடிய ளாகி

அஞ்சொலிள மஞ்ஞையென
அன்னமென மின்னும்

வஞ்சியென நஞ்சமென
வஞ்சமகள் வந்தாள்

சந்தத்தின் அந்தம் நிறைந்த இந்தப் பாடல், ஆரண்ய காண்டத்தில் சூர்ப்பணகைப் படலத்தில் உள்ளது. காகுத்தனை மயக்கும் நோக்கத்துடன் கண்டார் வியக்கும் வண்ணம், தன்னை ஒப்பனை செய்துகொண்டு, தன் கண் அயில் வீசிவரும் மயிலனைய மங்கை சூர்ப்ப ணகை, ஒயிலாக நடந்துவரும் ஓர் ஓவியக் காட்சிக்கு ஒப்ப, செவிக்கினிய ஓசைநயத் தோடு சொல்வளம் செறிந்து விளங்குகிறது பாடல். இப்பாடலில் வல்லொலி குறைந்து மெல்லொலிச் சொற்கள் பல்கிப் பயின்று வரும் சொல் வளத்தைப் பாருங்கள்! என்னே அதன் எழில்!

''மாகந்தமும் மகரந்தமும்
அளகந்தரும் மதியின்''

என்ற பாடலின் எதுகைகள் தோறும் நெடில் இணைந்து கலந்து வரும் ஓசை அமைப்பு, சற்று காலை எட்டி அடியெடுத்து வைத்து நடந்து செல்லும் யானையின் கம்பீர நடையை உணர்த்துகிறது. அதேசமயம்,

''பஞ்சியொளிர் விஞ்சுகுளிர்
பல்லவம் அனுங்க

வஞ்சிஎன நஞ்சமென
வஞ்சமகள் வந்தாள்''

என்ற இந்தப் பாடல்களின் எதுகைகளில் குறில் இணைந்து கூடி எழும் இன்னோசை அமைப்பு, மென்னடை அன்னம்போல, மெதுவாக அடி மேல் அடிஎடுத்து வைத்து நடந்துவரும் ஒரு சிறு பெண்ணின் வண்ணக் குறுநடை போன்ற ஒரு நடையுணர்வை நமக்கு உணர்த்துகிறது. இத்தகு பாடல்களில் சத்தாகப் பயின்று வரும் சந்தத்தின் அந்தத்தையும், இசை இன்பத்தை யும் உணர்ந்து உவந்தால், எத்தனை முறை வேண்டுமானாலும் இதனைச் சலியாது சொல் லிக் கொண்டே இருக்கலாம் போன்று தோன்று கிறதல்லவா? ஆம், அத்தனை அருமையாக அமைந்திருக்கின்றது பாடல். ஆகா! கம்பர் தம் சொல்வளத்தின் கவின்தான் என்னே!

அடுத்து, இந்த சூர்ப்பணகை தன்னால் இராமனை மயக்கித் தன் வயப்படுத்த முடிய வில்லை எனக் கண்டதும், பழிக்குப்பழிபோல், சீதையின் சீரழகில் தன் தமையன் இராவணன் எப்படியாவது மயங்கிவிட வேண்டும் என்ற ஆத்திரத்தில், அவள் ஒருவித வெறியோடு பேசுவதாகக் கம்பர் அமைத்துள்ள பாடலில் அவர்தம் சொல்வளம் எப்படிக் கையாளப்பட் டுள்ளது என்பதைப் பார்ப்போம். உணர்ச்சிக்கு அடிப்படை சொல்வளம் தான் அல்லவா?

உடன்பாடும் எதிர்மறையும் உள்ள சொல்வளம்

பாகத்தில் ஒருவன் வைத்தான்
பங்கயத் திருந்த பொன்னை

ஆகத்தில் ஒருவன் வைத்தான்
அந்தணன் நாவில் வைத்தான்

மேகத்தில் மின்னை முன்னே
வென்றநுண் ணிடையி னாளை

மாகத்தோள் வீர! பெற்றால்
எங்ஙனம் வைத்து வாழ்தி?

பாடலின் ஈற்றடியில் உணர்ச்சி மெய்ப்பாடு தோன்றக் கம்பரின் சொல்வளம் அப்படியே முத்தாய்ப்பாக விழுந்திருக்கிறது. ''எங்ஙனம் வைத்து வாழ்தி? எங்ஙனம் வைத்து வாழ்தி?'' என்ற சொற்கள் நம்மை என்னவோ செய்கின் றன அல்லவா? இந்தச் சொற்கள், இராவணனை நோக்கிச் சூர்ப்பணகை, ''அண்ணா! அரனும் அரியும், அயனும் அவரவர்கள் தமக்குள்ளேயே தம் மனைவியரை வைத்துக் கொண்டதுபோல, நீ சீதையை எங்கே வைத்துக் கொள்வாய்?'' என்று கேட்பதாக, ஒரு உடன்பாடான பொருளைத் தருகிறது. அதே நேரத்தில் ''ஆம், எப்படி வாழப்போகிறான் இந்த இரா வணன்? சீதையைச் சிறைவைத்து வாழவா போகிறான்? முக்கோடி வாணாளும் முயன் றெடுத்த பெருந்தவமும், திக்கோடும் உலக னைத்தும் செருக்கடந்த புயவலியும் இழந்து, ஏழையாய்த் தரையில் மடிந்து கிடக்கப் போகி றானே! இந்தப் படுபாவி சூர்ப்பணகை இப்படி சூசகமான ஒரு சுடுசொல் சொல்லிவிட்டாளே, ''நீ எங்ஙனம் வைத்து வாழ்தி'' என்று, என நாம் எண்ணும்படியாக, ''அண்ணா! நீ எங்கு சீதையை வைத்து வாழப் போகிறாய்? நீ அவளை வைத்து வாழ முடியாது'' என்று அவள் சபித்துச் சாற்றுவதுபோல, ஓர் எதிர் மறைப் பொருளையும் அந்தச் சொற்கள் தந்து நிற்பதைக் காணுங்கள். ஆகா! இப்படி இப்படி தம் எண்ண அலைகளைத் தூண்டிவிட்டு உடன்பாட்டிற்கும் எதிர்மறைக்கும் இடந்தந்து பொருள் கொள்ளச் செய்யும் பெருமை மிக்க பெரும்புலவர் கம்பர் பெருந்தகையின் அருமை யான சொல் வளத்தின் அருமையே அருமை! ஆம், அதற்கு இணைதான் ஏது?

உச்ச உணர்ச்சியை ஊக்கும் சொல்வளம்

இறுதியாக, யுத்த காண்டத்தில் இரணி யன் வதைப்படலத்திலிருந்து ஒரு பாடல். உக்கிர வர பராக்கிரமங்களோடு விசுவரூபம் எடுத்து, அண்ட கோளங்களும் நடுங்க ஆரவா ரம் செய்து, வீர கர்ச்சனைபுரிந்து, கோரக் கொலைகள் செய்ய வந்ததொரு தோற்றத்தை, மகாகவி கம்பர், தன் சொல் வளத்தின்மூலம் எவ்வாறு காட்டுகிறார்? அதுவும், எப்படி ஒரு நான்கடி விருத்தத்துக்குள் பொருத்திக் காட்டி, நம் கருத்தைக் கவருகின்றார் என்பதைக் காண்போம்.

''நீ தொட்ட இடமெல்லாம் தோன்றுபவன் இறைவன்'' என்று பிரகலாதன் துணிந்து உரைத்ததைக் கேட்ட இரணியன் உள்ளம்

கனன்று உருத்து, எதிரே நின்ற தூணில்இடி விழுந்ததுபோல ஓர் அதிசயமான சிரிப்பொலி எழுந்தது. அந்த ஓசை, திசைகள் எங்கும் செவிடுபடும்படி, விசையாக ஓங்கி விரிந்தது. அந்த அதிசயக் காட்சியை மதிநுட்பம் வாய்ந்த அதிமேதை கம்பர் பெருமான், கதி கலங்கக் கவி வழி இதோ காட்டக் காணுங்கள்.

நசைதிறந் திலங்கப் பொங்கி
நன்றுநன் றென்ன நக்கு
விசைதிறந்து உருமு வீழ்ந்த(து)
என்னவே தூணின் வென்றி
இசைதிறந் துயர்ந்த கையால்
எற்றினான் எற்ற லோடும்
திசைதிறந்து அண்டம் கீறிச்
சிரித்தது செங்கட் சீயம்

பாடலைப் படிக்கும்பொழுதே தூணைப் பிளந்து கொண்டு வரும் நரசிங்கத்தை நமது மனக்கண்முன் காண்கிறோம். அதி அற்புத மான வீர பராக்கிரம பாவத்தை அப்படியே நமக்குச் சித்தரித்துக் காட்டி நம்மையும் மெய் சிலிர்க்க வைக்கிறது மகாகவி கம்பரின் சொல் வளம் நிறைந்த இந்தக் கவி. இப்படி எத்த னையோ வகையிலான 'கம்பரின் சொல்வளம்' நிறைந்த கவிகளை அல்லும் பகலும் சொல்லிச் சொல்லி அனுபவித்துக் கொண்டே இருக்க லாம்.

"தெய்வம் தெளிமின் !"

'கடவுள் ஒருவர் உண்டு என நம்புங்கள் ; அங்ஙனம் கடவுள் ஒருவர் உண்டு எனத் தெளிந்து ணர்ந்த, சிறந்த சான்றோர்களைப் போற்றுங்கள்' என்பது, சிலப்பதிகாரம் கூறும் சிறந்த அறிவுரை யாகும். முத்தமிழ்ப் புலமை வித்தகராகிய ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள் தாம் இயற்றியருளிய சிலப் பதிகாரத்தின் இறுதியில், ''தெய்வம் தெளிமின்! தெளிந்தோர்ப் பேணுமின்!'' என்று, வலியுறுத்தி அறிவுறுத்தியிருக்கின்றார். அவர்தம் அறிவு அருள் உரைக்கு அரண்செய்யும் வகையில், உலகப் பெரும் புகழ் பெற்றவரும், அறிவியல் அறிஞரும், நோபல் பரிசு பெற்ற மனைவியல் நூற் பேராசிரியரு மாகிய கார்ல் கஸ்டாவ் ஐங் என்பவர், கூறியுள்ள பின்வரும் கருத்துக்கள், நாம் நம் உள்ளத்திற் பதித்துக்கொள்ளுதற்கு உரியனவாகும்.

''இருள் செறிந்த இந்த அணுயுகத்தில் உள் ளத்துக்குள்ளே மறைந்து கிடக்கின்ற ஒருவகை அச்சத்துடன், மனிதன் தனக்கு வழிகாட்டும் ஒரு வான்பொருளை பெற முயன்று கொண்டிருக்கின் றான். உணர்ந்தோ அல்லது உணராமலோ அவன் மீண்டும் கடவுளைத் தேடி அலைந்துகொண்டிருக் கின்றான். மக்கள் தமக்கு மேற்பட்டதாக உண் டென்று பல்லாற்றானும் உணரப்பெறுகின்ற ஒரு பெரும் பேராற்றலை கடவுள் என்றோ, அல்லது பேய் என்றோ எவ்வகையிலாயினும் அழைத்துக் கொள்ளட்டும்! அஃது ஒருமேலான ஒப்புயர்வற்ற பேராற்றல் என்பதனை மட்டும் அவர்கள் நன்கினிது உணர்தல் வேண்டும். அங் ஙனம் உணர்ந்து கொண்டு விடுவார்களாயின், அவர்கள் அதற்கு வழங்கும் பெயர்களைப் பற்றி; யான் பொருட்படுத்தவில்லை.''

''கடவுள் என்பது, நம் வாழ்க்கையில் ஊடுருவி நின்று இயக்கி வருகின்ற ஒரு பேராற்றலைத் தவிர வேறு பிறிதன்று. ஒவ்வொருநாளும் நீங்கள் கடவுளை அனுபவித்து உணர முடியும். இதுவரை யில் யான் என் வாழ்க்கை அனுபவங்களிலும், நூல் களிலும், இருந்து கற்றுக் கொண்டிருப்பன அனைத் தும், கடவுள் ஒருவர் இருக்கின்றார் என்பதில், அசையாத ஒரு பெரும் நம்பிக்கையைக் கொள் வதற்குப் படிப்படியே—முறைமுறையே-என்னை அழைத்துச் சொல்வனவாய், எனக்கு வழிகாட்டி உதவி புரிந்துள்ளன. நான் அறிந்திருப்பனவற்றில் மட்டுமே, யான் நம்பிக்கை கொள்கின்றேன். ஆத லின் வெறும் யூகமான நம்பிக்கை கொள்ளுதலை, என்னுடைய உணர்வு புறக்கணிக்கின்றது. ஆகவே ஒருகால் இருந்தாலும் இருக்கலாம் என்ற முறையில் வழிவழியாக வருகின்ற குருட்டு நம்பிக்கையின் அடிப்படையில், யான் கடவுளின் இருப்பை கொள்ளுகின்றேன் இல்லை. கடவுள் இருக் கின்றார் என்பதை யான் மிகமிகத் தெளிவாக உணர்கின்றேன்.''

தமிழாக்கம் : ந. ரா. முருகவேள்

"In this dark atomic age, with a lurking fear, man is seeking guidance. Consciously or unconsciously, he is once more groping for God. They can call it God or Devil, and that does not matter to me, as long as they realise that it is a superior force in our life. You can experience God every day."

"All that I have learnt has led me step by step to an unshakable conviction of the existence of God. I only believe in what, I know and that eliminates believing blindly and traditionally. Therefore I do not take His existence on mere belief—I know He exists."

—*Prof. Carl Gustav Jung*,

in an interview with
Dr. Frederick Sands.

கூரேசரும் குருகேசரும்

திரு. தி. அ. அனந்தாழ்வான், காஞ்சிபுரம்.

கூரேசர்

திருமால் நெறியாம் வைணவம் தழைத்தோங்க அவதரித்த ஆசிரியர்களுள் ''வஞ்சமுக்குறும்பாம் குழியைக் கடந்தமையின் மொழியைக் கடக்கும் பெரும் புகழாளராயினார்'' கூரத்தாழ்வான். கல்வி நலனும், கவின்மிகு கவிபுனையுந் திறனும் வாய்க்கப்பெற்ற இவர் கருணையுள்ளம் படைத்தவர் என்பது, இவரது வரலாற்றினின்றும் அறியப்படும். அருளிச் செயற் கடலுள் ஆழுந்தன்மையினால் இவரது திருமொழிகள் தமிழ்மறை மணங்கமழ நிற்கும். ஆழ்வார்கள் திறத்து அளப்பரிய அன்பு பூண்டவர் கூரேசர். வடமொழியில் இவர் பணித்த நூல்கள் ''பஞ்சஸ்தவம்'' (ஐந்து துதிகள்) என்று போற்றப்படும். செம்மைசேர் இப்பனுவல் ஐந்தும் இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் உறு பயனாய்த் திகழ்வனவென்பது ஆன்றோர் கொள்கை. திருவாய் மொழிப் புலவன்தன் அருளிச் செயலை அடியொற்றித் திருமறுமார்வன் பணிக்குமாற்றை விரித்துரைப்பதே இக் கட்டுரையின் நோக்கென்க.

எழிற்றோள் எம்மான் துதி

''கிளரொளியிளமை'' என்னும் திருவாய்மொழி, திருமாலிருஞ்சோலையைப் பற்றியதாகும். இதன் கண்சோலைமலைக்குச்சில அடைமொழியிடுவர் ஆழ்வார். அவ்வடைமொழிகளை ஆழ்வான் வடமொழியாக்கி அருளிச் செய்துள்ளார். ''வளரிளம்பொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை'' என்பது ஆழ்வார் திருவாக்கு. ''வர்திஷ்ணு பாலத்ரும ஷண்ட மண்டிதம்'' என்பது ஆழ்வான் திருவாக்கு. ''அதிர்குரல் சங்கத்தழகர்தங்கோயில்'' என்ற திருவாய்மொழி வித்தகர் அருளிச் செயலை ''பிதுரிதஸப்த லோகஸு விச்ருங்கல சங்கரவம்'' என்றும், ''மதிதவழ் குடுமி மாலிருஞ்சோலை'' என்பதனை ''சசதரரிங்கணாட்ய சிகமுச்சிகரப்ரகரம்'' என்றும் வடமொழியாக்கி ''எழில் தோள் எம்மான் துதி''யில் ('ஸுந்தரபாகுஸ்தவம்') அருளிச் செய்துள்ளார்.

தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்ன சொல்மாலையாம் திருவாய்மொழிக்கு மூவுலகும் உருகுமென்பர். ''எழிற்றோள் எம்மான் துதி''யிலமைந்த ஒரு செய்யுள் இதனை விளக்குகின்றது. அழகர் திருமலைத் தாழ்வரைகளில் வானிளம்படியர் (கருத்து, சுவை முதலியவற்றோடு கூடியவராய்) வாட்டமில் மகிழ்மாலை மார்பினர்தம் செஞ்சொல்லைப் பண்ணில் பரவிப் பாடாநிற்பக் கல்லும் கரையாநின்றது''. பண்டருமாறன் பசுந்தமிழின் சீர்மையைக் கூரேசர், கலைநலம் பொலியக் கூறியுள்ள திறம், அறிந்தின்புறற்பாலதொன்றாம்.

திருவைகுந்தன் துதி

இனி, திருவைகுந்தன் துதியில் (ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்) இரண்டு செய்யுட்களால் செந்தமிழ் வேந்தனைப் பாடியுள்ளார் கூரத்தாழ்வான். அவற்றுள் ''பக்திப்ரபாவ'' என்று தொடங்கும் செய்யுளில், காரிமாறனைக் கடலாக உருவகப்படுத்தியுள்ளார். ''பக்திச்சிறப்பாலுண்டாய வியத்தகு கருத்துக்களால் வளர்க்கப்பட்ட ஸாரமான பெருங்காதனீர்ப் பெருக்கையுடையதும், வேதத்தினுட் பொருளாம் நலங்கொள் நவமணிக்குவையினுக்கு இருப்பிடமாயதும், நம்பிராற்கு மேவுமோர் சீரிடமாயதும் அளவில் பெருமையிற் பொலிவதுமாயுள்ள மாறனெனும் முந்நீர் நீடு வாழ்க'' என்பது அச் செய்யுளின் திரண்ட கருத்தாகும். கடல் (ரஸம்) நீர்நிரம்பப்பெற்றிருக்கும். ''ரஸம்'' என்னும் வடசொல் நீரையும் சுவையையும் குறிக்குமாதலின், ஆழ்வார் ஒன்பான் சுவைகளால் (நவரஸம்) நிறைந்திருப்பர் எனப் பட்டது.

திருவாய்மொழியில் ஒன்பான் சுவைகள்

இனி, திருவாய்மொழியில் ஒன்பான் சுவைகளும் அமைந்திருக்குமாற்றைக் காண்போம். முன்னம் சிருங்கார ரசத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். மாறனுக்கு மாலின் திருத்தொண்டாய பத்தியே பெருங் காதலாக உருப்பெற்றது. அதன் பயனாய் அன்னையின் மொழியும், மென்கிளி மொழியும், தோழியின் மொழியும், திருவாய்மொழியில் இடம்பெற்றது. பத்தியின் காரணமாகவே இம்மூன்றுவகைப் பாசுரங்கள் தோன்றின. அஞ்சிறைய மடநாராய், நங்கள் வரிவளை முதலிய பதிகங்களில், இச்சுவை மிகுந்திருக்கும். செஞ்சுடர்த் தாமரைக்கட் செல்வன் திறத்து அஞ்சிறைய புட்கள்தமை ''நீர் என் செயலைச் சொல்லும்'' என்று, தூது நல்கிவிடும் பாசுரம் ஒன்று காட்டுதும்:

''என்புஇழை கோப்பதுபோலப்
பனிவாடை ஈர்கின்ற;
என்பிழையே நினைந்தருளி
அருளாத திருமாலார்க்கு,
'என்பிழைத்தாள்! திருவடியின்
தகவினுக்கு' என்று, ஒருவாய்ச்சொல்
என்பிழைக்கும் இளங்கிளியே!
யான்வளர்த்த நீஅலையே''

''சித்திரத் தேர்வலவா! திருச்
சக்கரத்தாய்! அருளாய்,
எத்தனைஓர் உகமும் அவையாய்,
அவற்றுள் இயலும்
ஒத்தஒண் பல்பொருள்கள்
உலப்பில் லனவாய் வியவாய்,
வித்தகத்தாய் நிற்றிநீ,
இவையென்ன விடமங்களே?''

இவ்விரண்டு திருப்பாசுரங்களிலும் வியப்புச் சுவை அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். இனி, அச்சச்சுவைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டினைக் காண்போம்:

''உள்நிலாவிய ஐவரால் குமைதீற்றி
என்னை உன்பாத பங்கயம்,
நண்ணிலா வகையே நலிவான்,
இன்னும் எண்ணுகின்றாய்,
எண்ணிலாப் பெருமாயனே! இமையோர்கள்
ஏத்தும் உலகம் மூன்றும்உடை
அண்ணலே! அமுதே! அப்பனே!
என்னை ஆள்வானே?''

பராங்குசநாயகி ஊர நினைந்த மடலூரவும் ஒண்ணாதபடிக் கூரிருள் சேர் கங்குல் உடன் கூடி நின்று பேராமல் துன்புறுத்தியது. ஊரெல்லாந் துஞ்சி உலகெல்லாம் நள்ளிரவாய அக்காலத்துப் பராங்குச நாயகி கூறுவதைச் சற்றே கேட்போம்.

''காப்பார் ஆர் இவ்விடத்து?
கங்கிருளின் நுண் துளியான்,
சேட்பாலது ஊழியாய்ச்
செல்கின்ற கங்குல்வாய்,
தூப்பால வெண்சங்கு
சக்கரத்தன் தோன்றானால்,
தீப்பால வல்வினையேன்
தெய்வங்காள்! என்செய்கேன்?''

கருணைச் சுவைக்கு இதனின் மிக்கதோர் எடுத்துக்காட்டு உள்ளதோ? வீற்றிருந்த ஏழுலகும் தனிக்கோல் செலுத்தும் தண்டாமரை சுமக்கும் பாதப் பெருமானை வீவில்காலம் இசைமாலைகளேத்தி மேவப் பெற்றமையான் மார்பு தட்டிப் பேசுவர் மகிழ்மாறன்.

''வானத்தும் வானத்துள் உம்பரும்
மண்ணுள்ளும் மண்ணின்கீழ்த்
தானத்தும், எண்திசையும் தவிராது,
நின்றான் தன்னை
கூனற்சங்கத் தடக் கையவனை,
குடம்ஆடியை, வானக்
கோவைக், கவிசொல்ல வல்லேற்கு,
இனி மாறு உண்டோ!''

வீரச்சுவை நனிசொட்டச் சொட்டப் பாடுவதில் வகுளச் செல்வனை வெல்வாரார்? நகைச் சுவை இளிவரல் முதலியனவும் சில பாசுரங்களில் அமைந்துள்ளன. இதனால் ஒன்பான் சுவைமிகு ஒண்டமிழ்மறை என்று திருவாய்மொழியைப் புகழ்வார் பெரியோர்.

''அதுவிதுவுது வென்னலாவனவல்ல, என்னையுன் செய்கை நைவிக்கும்'' என்பர் சடகோபர். அவர்தாம் கண்ணபிரான் கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்ட பெற்றிமையை எண்ணியவாறே ''எத்திறமுரலினோடு இணைந்திருந்தேங்கிய எளிவே'' என்றாராய், ஆறு திங்கள் மயங்கி நின்றனர், கூரேசர்! இதனைத் தெரிவிக்குமாற்றைக் காண்போம்.

நம்பி நற்றுதி

''நம்பிநற்றுதி'' (அதிமானுஷஸ்தவம்) என்பது, செம்மைசேர் பனுவல் ஐந்துள் ஒன்றாகும். இராமபிரான் கண்ணபிரானாகியோர் தம் செயற்கருஞ் செயல்கள் (அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்கள்) பற்றிக் கூறுதலால், இதை அதிமாநுஷஸ்தவம் என்பர். இராமபிரானும் கண்ணபிரானும் நம்பிகளாவர். (நம்பி-பூர்ணர்) இராமனவதாரமும், கண்ணனவதாரமும் பூர்ணாவதாரம் எனப் புகழப்படும். எனவே இந்நூல் ''நம்பிநற்றுதி'' எனப்பட்டது. கண்ணபிரான்தன் இன்புறும் விளையாட்டு முதலியனவற்றைப் பேசும் ஆழ்வான் அருளிச் செய்வதைக் கூறுவாம். ''கண்ணபிரானே ஆயர் மனைகள் தோறும் திரிந்து நறுவெண்ணையினைக் களவிலுண்ட உன்னைப் பெருமதிப்பினுடைய அசோதைநங்கை கயிற்றுருக்கொண்டு அன்பு கொண்டு கட்டினள். அங்ஙன் நீ கட்டுண்டாய் என்பதை ஆழ்வாரனையார் பொறுக்ககில்லார். கண்ணபிரான் கட்டுண்ட வரலாற்றை நினைவு கூர்ந்து மயங்கினர் மகிழ்மாறன். அவர் மயங்கியவற்றை நினைந்து மயங்குவர் கூரத்தாழ்வான்.''

முடிவுரை :

இதுகாறும் கூறியவற்றால், குருகேசர் (நம்மாழ்வார்)பால், கூரேசர் (கூரத்தாழ்வான்) பேரன்பும் பெருமதிப்புமுடையவர் என்பது தெள்ளிதின் விளங்கும். இவர்தம் தூ மொழியைக் கற்றுணர்ந்து அதன்வழி நடந்துய்வோமாக!

அருட்பாசுரங்கள் வெளிவந்த வரலாறுகள்

திரு. மு. அருணாசலம்

சைவத்திலும் வைணவத்திலும் அருட் பாசுரங்கள் ஒரு தொகுப்பாக வெளியாகிய செய்திகள் ஒரே தன்மையாகச் சொல்லப்படு கின்றன. பாசுரங்கள் சில காலம் மக்களிடையே வழங்காமல் மங்கி இருந்தன; பின்னர் தெய்வத் அருளாளர் ஒருவர் அவற்றையெல்லாம் திரட் டிக் கோவைப்படுத்தி ஒரு தொகுப்பாக அமைத் தார் என்பது இரண்டு சமயங்களிலும் சொல் லப்படும் செய்தி.

நாலாயிரம் :

இவ்வாறு பாசுரங்கள் தொகுத்து அமைக் கப்பட்ட வரலாறுகளில் வைணவ வரலாறே காலத்தால் முந்தியது. இதை இங்குச் சுருக்கிக் கூறுவோம். இவ்வரலாறு பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர் செய்த ஆறாயிரப்படி குருபரம்பரைப் பிரபாவத்தை ஒட்டி இங்குச் சொல்லப்படு கின்றது. திவ்வியப் பிரபந்தங்களைப் பரம கிருபையாலே உலகு உய்யும்வண்ணம் அருளிச் செய்த ஆழ்வார்கள், திருமாலின் அடிச் சோதிக்கு எழுந்தருளிய பின்பு நெடுங்காலம் கழிந்தவாறே, வீரநாராயணபுரத்தில் கோவில் கொண்டுள்ள திருமாலாகிய மன்னனாரைச் சேவித்து வந்த காலத்தில், ஈசுவர பட்டாழ் வாருடைய குமாரரான நாதமுனிகள், அவர் விடைகொடுத்தபடி எல்லாத் திவ்வியதேசங் களையும் தரிசித்து வரும் காலத்தில் யமுனைக் கரையில் கோவர்த்தனபுரம் என்கிற கிரா மத்தில் பெருமாளைத் தரிசித்து வந்தகாலத் தில், ஒரு கனவு கண்டார். கனவில் மன்னனார் ''மீண்டும் நீ வீரநாராயணபுரத்துக்கு வரு வாயாக'' என்று கட்டளையிட்டார். வீரநாரா யணபுரம் என்பது இன்றைய தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் சிதம்பரத்திலிருந்து பதினைந்து மைல் தூரத்திலுள்ள காட்டுமன்னார்கோவில் என்ற திருப்பதியாகும். (இங்கேதான் பிரசித்த மான கல்வெட்டுக்களை உடைய உடையார் குடி என்ற கிராமம் இவ்வூரின் பகுதியாய் உள்ளது).

கனவு கண்ட நாதமுனிகள் யமுனைக் கரையி லிருந்து பல திவ்விய தேசங்களையும் தரிசித்துக் கொண்டு தம் ஊர் அடைந்தார். அடைந்து திருமால் பணிவிடைகள் செய்து வந்தார். ஒரு நாள் அங்கு மேல்நாட்டில் இருந்து (மேல்நாடு என்பது கர்நாடகத்திலுள்ள மேல்கோட்டை முதலான பகுதிகள்; பிற்காலத்தில் இவ்வூர் இராமானுஜருக்கு அடைக்கலம் கொடுத்துத் திருநாராயணபுரம் என்ற பெயரும் பெற்றது). சில வைணவர்கள் மன்னனாரைச் சேவித்து அவர் திருமுன்னே ''ஆராவமுதே அடியே னுடலம் நின்பால் அன்பாயே'' என்ற பாசு ரத்தைத் தொடங்கிப் பதினொரு பாடலும் பாடி முடித்தார்கள். நாதமுனிகள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். இப்பாடல் திருவாய்மொழி என்ற பெயருடையதென்றோ, இதை நம்மாழ் வார் செய்தார் என்றோ, அங்கு எவருக்கும் அப்பொழுது தெரியாது.

முதல் வரியில் தொடங்கி மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்த நாத முனிகள் ''பெரியோர்களே, கடைசிப் பாடலில் 'குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன ஓராயிரத்துள் இப்பத்தும்' என்ற தொடரைச் சொன்னீர்கள். இப் பத்தைப் போலவே ஓராயிரமும் உங்க ளுக்கு முற்ற வருமோ? என்று கேட்டார். அவர்கள், ''இப்பத்துமே எங்களுக்குத் தெரி யும்'' என்றார்கள். முனிகள் ''உங்கள்நாட்டில் இப்பாட்டுக்களுக்கு ஸ்ரீகோசங்கள் (ஏடு) உண்டா? எல்லாப் பாடல்களையும் பாடம் செய்தவர்கள் உண்டா? என்று வினவினார். அவர்கள் ''எங்களுக்கு இவ்வளவுதான் பாடம். எங்கள் நாட்டில் இதற்கு மேல் அறிந்த வர்கள் இல்லை'' என்றார்கள்.

அவர்களை அனுப்பிய பிறகு முனிகள் குருகூர்ச் சடகோபன் என்று பாடலில் வருவ தால் இப்பாடல்களைச் செய்தவர் சடகோபர். அவருடைய ஊர் திருக்குருகூர். ஆகவே திருக் குருகூர்ப் பக்கத்தில் இவ்வாயிரம் பாடல்களை யும் அறிந்தோர் இருப்பார்கள் என்று நிச்ச யித்தார். அங்குச் செல்ல எண்ணி நெடுநாள் பிரயாணம் செய்து திருக்குருகூரை அடைந் தார். அங்கு ஆலயத்தில் கோயில்கொண்டி ருந்த பொலிந்திருந்த பிரானையும், சட கோப ஆழ்வாரையும் வணங்கி, அத்திருநகரி அடியவர்களை ''இங்குச் சடகோபர் பாசுரங் களை ஓதினவர் உண்டோ? பாசுரங்கள் எழுதப் பெற்ற ஸ்ரீகோசங்கள் (ஏட்டுச்சுவடிகள்) உண்டோ? என்று வினவினார். அங்கு ஆழ்வார் சந்நிதியில் இருந்த அடியவர்களில் பராங்குச தாசர் என்பவர் ஒருவர். அவர் ஆழ்வாரின் சீடரான மதுரகவிகளின் சீடர். அவர் சொன் னார்! இப்பாசுரங்கள் நெடுங்காலமாக வழக்கில் இல்லை. எனது ஆசாரியரான மதுர

கவிகள், சடகோப ஆழ்வாரின் துதியாகத் தாம் பாடி அருளிய ''கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு என்ற திவ்வியப் பிரபந்தத்தை எனக்குப் பிர சாதித்து இருக்கிறார். இதை ஆழ்வார் திரு முன்பு ஒருமுகப்பட்ட மனத்தோடு ஒருவர் இருந்து பன்னீராயிரம் உரு அனுசந்தித்தால் ஆழ்வார் பிரசன்னராகி வேண்டியவற்றை அருள்வார் என்று கூறினார்.

நாதமுனிகள் அவரிடம் கண்ணிநுண் சிறுத் தாம்பு பதிகத்தைப் பெற்று, திருப்புளியாழ் வார் அடியிலே அமர்ந்து நியமத்தோடுபன்னிரு ஆயிரம் உரு கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பைச் செபித்தார். அப்போது பெரியபிராட்டியார் உத்தரவின்மேல் ஆழ்வார் பிரசன்னராகி ''உமக்கு என்ன வேண்டும்'' என்று கேட்க, நாதமுனிகளும், ''திருவாய்மொழி முதலான திவ்வியப்பிரபந்தங்களை அடியேனுக்கு இரங்கி அருளவேணும்'' என்று விண்ணப்பம் செய்தார். ஆழ்வார் கேட்டு மிகவும் மகிழ்ந்து இவருக்குத் திவ்விய ஞானக் கண்ணைத் தந்து தமது திரு வாய்மொழி மட்டுமல்லாமல் மற்றுமுள்ள நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தங்கள் அனைத் தையும் அவற்றின் ரகசியார்த்தங்களையும் யோக ரகசியங்களையும் பிரசாதித்து அருளி னார்.

நாதமுனிகள் கேட்டு மிகவும் கவனத் தோடு அத்தனையும் பாராயணம் செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில் வீரநாராயணபுரத்து மன்னனார், ''எம்முன் வந்து இப்பாசுரங் களைச் சொல்லும்'' என்று கனவில் கட்டளை யிடக் கண்டார். இவர் அங்ஙனமே திருக்குரு கூரை விட்டு நீங்கி இடையிலுள்ள தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு வீரநாராயணபுரம் வந்து மன்னனார் திருமுன் பாசுரங்களை அனு சந்தித்து வந்தார். பின்னர் இவர் பெருமாளின் உத்தரவின்படியே பாசுரங்களை இயலும், இசையும் ஆக்க எண்ணித் தம்முடைய மரு மக்களான மேலையகத்தாழ்வான், கீழையகத் தாழ்வான் என்ற இருவரையும் அழைத்துப் பயிற்றுவித்து அவர்களைக் கொண்டு வேத வியாச பகவான் வேதங்களை உதாத்த, அனு தாத்த, ஸ்வரித முறையில் உச்சரிக்கும்படி பண்ணினாற்போல இந்தத் திவ்வியப் பிரபந் தங்களையும், திவ்விய கானத்திலே அமைத்து இயலும் ,இசையும் ஆக்கிப் பாடுவித்து அருளி னார். இதன்மூலம் இப்பாசுரங்கள் உலகத்தில் பரவலாயின. இங்கு, இயலும் இசையும் ஆக்கு தல் என்பது பண்ணமைத்துப் பாடச்செய்தல் என்பதாகும். நாதமுனிகளுக்கு முன் பண்கள் வழங்கவில்லை. இவர் காலம் முதலே பண்ணில் பாடும் பழக்கம் நாலாயிரப் பிரபந்தத்திற்கு ஏற்பட்டது. இன்று திருமால் ஆலயங்களில் பாடுகின்ற பாசுர அமைப்பு பண்ணமைப்பு அல்ல. முன் கூறியபடி வேதங்களுக்கு ஸ்வரம் அமைத்தாற்போல, உதாத்த, அனுதாத்த, ஸ்வரிதங்களால் பாடுவது. இது அவர்கள் இசை என்று சொன்ன போதிலும்கூட பொதுமக்கள் அனுபவிப்பதற்கு உரியதான பண்முறை அல்ல.

இங்கு எடுத்துக்கொண்ட பொருள் இசை யல்ல. பாசுரங்கள் தொகுக்கப்பட்ட வரலாறு. மேற்குறிப்பிட்ட பகுதியில் நெடுங்காலம் சென்ற பிறகு என்று இருமுறை கூறினோம். மொழி வரலாற்றின்படியும், நாட்டு வரலாற் றின்படியும் பார்த்தால், நம்மாழ்வாருக்கும் நாதமுனிகளுக்கும் இடையில் நெடுங்காலம் செல்லவில்லை. ஓர் ஐம்பது ஆண்டு காலம் சென்றிருக்கலாம்.

முக்கியமாக அறிய வேண்டிய செய்தி நாதமுனிகள் நம்மாழ்வாரின் அனுக்கிரகம் பெற்றுப் பாசுரங்களைத் தெரிந்து கொண் டார்; பின்னர்த் தொகுத்தார் என்பதாகும். இவரே முதன் முதலாகத் திருக்குருகூரில் நம் மாழ்வார் பிரசாதித்துப் பாசுரங்களைப் பெற் றார் என்பது உண்மை. ஆனால் அவைவேறெங் குமே வழங்கவில்லை என்றால் மேல்நாட்டு வைணவர்களுக்கு எங்கிருந்து கிடைத்தது''? என்ற கேள்வி எழும். மேல்நாட்டில் அந்த வைணவர்கள் பாடிய குடந்தைப் பாசுரங்களை அவர்கள் வெளியிலிருந்து கற்றிருக்கிறார்கள். ஏனெனில் அவர்கள் ஊரில் திவ்விய தேசங்கள் இல்லை. எப்படியோ அவர்கள் குடந்தைப் பாசுரங்களை அறிய நேர்ந்திருக்கிறது. குடந்தைப் பாசுரம் போலப் பின்னும் அனேக திவ்விய தேசப் பாசுரங்கள் அந்தந்த தலத்தில் மட்டும் பக்தர்களால் பாடப்பெற்று வந்திருக்க வேண்டும். திருமங்கையாழ்வார் முதலான ஆழ்வார்கள் சென்று பாடல்களைப் பாடிய காலத்தில் ஆங்காங்கிருந்த ஊர்மக்கள் அப் பாடல்களை அவர்களிடமிருந்து கற்றிருக் கிறார்கள். கற்று அவர்கள் தங்கள் கோயில் களில் முறையாகப் பாடி வந்திருந்தார்கள். இவ்வாறு எல்லாத் திருமால் ஆலயங்களிலும் நிகழ்ந்தன என்று நாம் கருதலாம். ஆனால் இவையனைத்தையும் யாரும்ஒரு தொகுப்பாகத் தொகுக்கவில்லை. நாம் இங்கு சொல்வது, நாலாயிரப் பிரபந்தங்களும் இருந்தன, அவை அவ்வத் தலங்களில் மட்டும் வழங்கின, திருப் பாற்கடல் பரமபதம் போன்ற தலத்துப் பாசுரங்கள் வேறிடங்களிலும் வழங்கியிருக்கக் கூடும். திருக்குடந்தைப் பதிகம் மேல் நாட்டு வைணவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது போல.

ஆகவே பாடல்கள் யாவும் நெகிழ்ந்தன. அல்லது மறைந்து போயின என்று கருதுவது முறையாகாது. இன்றும் கல்லாதவர் நெஞ் சத்தையும் கரைக்கவல்ல இவ்வழகிய தெய்வப் பாடல்களை மக்கள் மறந்துவிட்டார்கள் என்று சொல்வதுபெரும்பிழை. இது உண்மையுமன்று. அந்தந்தத் தலத்திலுள்ள அடியவர்கள் தங்கள் தலத்துக்கு ஆழ்வார்கள் பாடிய பாடல்களை எல்லாம் அவர்கள் சொல்லக் கற்றும், வேறு வகையில் கேட்டும் அனுபவித்துப் பாடி வந் திருக்கிறார்கள். ஒரு தலத்தில் உள்ளோருக்குத் தங்கள் தலப்பாடல்களும் அருகிலுள்ள இரண் டொரு தலப்பாடல்கள் மட்டுமே தெரிந்திருத் தல் கூடும். ஆழ்வார்கள் எங்கெங்குப் பாடி னார்கள், என்னென்ன பாடினார்கள், அவை எத்தனைப் பாடல்கள் என்கிற விவரங்கள் ஒன்றும் அவர்களுக்குத் தெரியாது. இவற்றை யெல்லாம் தெரியும்படிச் செய்தவர் நாத முனிகள். எல்லா ஆழ்வாருடைய எல்லாப் பாடல்களையும் ஒரு சேரத் தொகுத்து முறைப்

படுத்தினார், நாலாயிரம் என்று பொதுக் கணக்கும் செய்தார். அவரால் நாம் அறிந்தது ஆழ்வார் பன்னிருவர் யார், அவர்கள் பாடிய பாடல்கள் எத்தனை? பாடல்களின் பெயர் என்ன? அவை எந்தெந்த ஆயிரத்துள் அடங்கும் என்பன முதலான பல செய்திகள். நாதமுனிகளுக்கு முன்னதாக ஆழ்வார் பிரபந்தங்கள் அடியோடு மறைந்து போயின, யாருக்கும் அவை தெரியவாரா என்ற கருத்து, பொருத்தமுடையதன்று. நாதமுனிகள் காலம் கி.பி.852-918 என்பர். நம்மாழ்வார் காலம் சுமார் 820ல் முடியும். அவருக்குப் பின் மதுரகவி இருந்தார். அவருடைய மாணாக்கரான பராங்குசதாசரை நாதமுனிகள் நேரே கண்டு ஆழ்வாரின் அருள் பெறும் வழியை அறிந்து கொண்டார் என்ற செய்திகள் எல்லாம் இக்கால எல்லைகளில் நன்கு பொருந்துகின்றன.

தேவாரம் :

இனி, சைவ அருட் பாசுரங்களான தேவாரப் பதிகங்கள் வெளியிடப்பட்ட வரலாற்றையும் இதே முறையில் காண்போம். தேவாரம் பாடியவர்கள் சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் ஆகியவர்கள். இவர்கள் காலம் முறையே கி.பி. 635-651; 590-671; 690-708 என்று முடிவு செய்துகொண்டு நாம் மேலே செல்லலாம். (இக்கால எல்லைகளை இங்கு விரிவாய் ஆராய அவசியமில்லை).

மறைந்திருந்த தேவாரப் பதிகங்களை வெளிப்படுத்தியவர் நம்பியாண்டார் நம்பிகள். இவருடைய காலம் சொல்வதில் பலர் கருத்து வேறுபாடு கொண்டிருக்கிறார்கள். தக்க ஆதாரத்தின் மேல் இவருடைய காலம் கி.பி.1000-1040 என்று வேறிடத்தில் நிறுவியிருக்கிறோம். அதாவது இவர் தஞ்சைப் பெருமன்னனாகிய முதலாம் இராசராசன் காலத்திலும் பின்னர் அவனுடைய மகன் முதலாம் இராசேந்திரன் கங்கை கொண்ட சோழபுரம் கட்டி அதற்குக் கும்பாபிஷேகம் செய்த காலத்திலும் வாழ்ந்திருந்தார். நம்பியாண்டார்நம்பி வரலாற்றைக் கூறுவது சைவ சந்தான ஆசாரியர்களுள் நான்காமவராகிய உமாபதி சிவாசாரியர் பாடிய திருமுறைகண்ட புராணம் என்பதாகும். இது 45 பாடல்களை உடையது. இதனுள் திருநாரையூரில் சிவாசாரிய மரபில் பிறந்த நம்பியாண்டார் நம்பி என்ற சிறுவர் அவ்வூரில் கோயில் கொண்டுள்ள பொல்லாப்பிள்ளையார் அருளுக்குப் பாத்திரமாகி, அவர்மீது சில பிரபந்தங்கள் பாடிப் பின்னர் பெருஞ்சோழச் சக்கரவர்த்தியான இராசராசனால் பெரிதும் கொண்டாடப் பெற்றார். சோழமன்னன்,இவருக்காகப் பொல்லாப்பிள்ளையார், தான் கொண்டுவந்து நிவேதிக்க வந்த பழவர்க்கங்களைத் துதிக்கையால் சுருட்டி எடுத்து உண்ணுவதைத் தம் கண்ணால் கண்டான். அவன் மூவர் தேவாரங்களையும் பெறவேண்டும் என்ற தன் விருப்பத்தை நம்பியிடம் சொல்ல அவர் அதைப் பிள்ளையாரிடம் விண்ணப்பிக்க, பிள்ளையார்தில்லையில் நடராசப் பெருமான் சபையின் பக்கத்தில் மூவர் கை அடையாளமுடைய ஓர் அறையில் அவை உள்ளன என்பதை அறிவித்தார். அரசன் அறையைத் திறந்து, தேவார ஏடுகளை வெளிக்கொணருமாறு தில்லை மூவாயிரரைக் கேட்க, அவர்கள் ஒரு தடை எழுப்பினர். தேவார மூவர் வந்தால்தான் தேவார அறை திறக்கும் என்றாலும், அரசன் தன் கூர்த்த மதியினால் இதற்குப் பரிகாரம் உணர்ந்து, மூவருக்கும் சிலைசெய்து மூவர்விழா முடித்து வீதியுலா வருவித்துத் தேவார அறைக்கெதிரே கொணர்ந்து நிறுத்தினான். மூவரும் வந்தமையால் தில்லையார் அறையைத் திறந்தனர். ஏடுகளை எடுத்துப் பார்க்க யாவும் கறையான் மூடியிருக்கக் கண்டார். எண்ணெய் சொரிந்து மண்ணை அகற்றி ஏடுகளைப் பார்க்க, அவற்றில் பெரும்பகுதி பழுதாக இருந்தது. வருந்தி நின்று அரசன் முதலானோர் கேட்கும்படிமூவர் பாடலில் ஈண்டு வேண்டுவன மட்டும் வைத்தோம் என்று ஓர் அசரீரி வாக்கு எழுந்தது. இவ்வாறு பெற்ற தேவார ஏடுகளே இன்றுள்ள தேவாரப் பாசுரங்கள்.

தேவாரங்களை நம்பிகள் முறைப்படுத்தி, சம்பந்தர் பாடல் முதல் மூன்று திருமுறைகளாகவும், அப்பர் பாடல்கள் அடுத்த மூன்றாகவும், சுந்தரர் பாடல்களை அடுத்துஏழாம் திருமுறையாகவும் பாகுபடுத்தி, அவற்றுக்குத் திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் மரபிலே வந்த ஒரு பெண்ணை எருக்கத்தம்புலியூரிலிருந்து அழைத்து வந்து பண்ணடைவு வகுப்பித்து, அவளைத் தில்லையம்பலத்து ஆடுவோர்முன் அழைத்துச் சென்று தேவாரப் பாசுரங்களுக்குப் பண்ணும், அதற்குப் பெருமான் அங்கீகாரமும் பெற்றுக் கொண்டான். நாடெங்கும் பாடல்களைச் சோழன் பரப்பினான். கோவில்கள் தோறும் ஓதுவார்களை நியமித்து அவர்களுக்கு நிபந்தங்களும் அமைத்தான். இப்புண்ணியச் செயலால் அவனுக்குத் திருமுறைகண்டசோழன் என்ற பெயரும் வந்தது.

பின்னர் நம்பிகள் திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருமந்திரம், திருமுகப்பாசுரம் முதலானவற்றையும் பதினோரு திருமுறைகள் வரையில் தொகுத்து அமைத்தான் என்பது எஞ்சிய செய்தி.

வைணவத்தில் கருதியது போலவேஇங்கும் நம்பியாண்டார் நம்பியின் தொண்டைக் கருத வேண்டும். அவர் செய்த செயல் பாசுரங்கள் அனைத்தையும் ஒருங்கு தொகுத்து முறைப்படுத்தி, பண்ணடைவு செய்து திருமுறைகளாக வெளியிட்டமை. இதனால் அவருக்குமுன் தேவாரங்கள் ஆட்சியில் இல்லை என்று கருதுவது பிழையாகும். இறுதியாகத் தேவாரம் பாடிய சுந்தரர் காலத்துக்கும் (கி.பி.700), நம்பியாண்டார் நம்பி காலத்துக்கும் (கி.பி. 1000), இடையில் கழிந்தபோனது மூன்று நூற்றாண்டுக்கும் அதிகம். வைணவத்தைப் போலன்றிச் சைவத்தில் இவ்வளவு அதிகமான இடைவெளி உள்ளபோது பதிகங்கள் மறைந்து போக நியாயமுண்டு. ஆயினும் நம்பி தான் இவர்களை முதன்முதல் கண்டார் என்பது தவறு. ஏனெனில் வைணவத்தில் பாசுரங்கள் பாடியமை போல, சைவத்திலும் தலங்கள் தோறும் தேவாரப் பாசுரங்கள் பாடப்பெற்று

வந்துள்ளன. இவற்றைப் பல கோவில்களுக்கும் சென்று வந்த இராசராசன் நன்கு கண்டிருக்கிறான். கண்டபோது இவற்றையெல்லாம் ஒரு சேரத் தொகுத்துப் பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆவல் அவனுக்கு இயல்பாக எழுந்தது. எனவே அவன் நம்பியாண்டார் நம்பியின் உதவியோடு இவற்றையெல்லாம் ஒரு சேரத் தொகுக்க முற்பட்டான். இதற்கு நம்பி தெய்வத்துணையால் உதவி செய்தார்.

திருப்பதிகங்கள் தலங்கள் தோறும்பாடப் பெற்று வந்தன என்பதற்குக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் நிரம்ப உள்ளன. பல்லவ மன்னனான நந்திவர்மன் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் திருப்பதிகம் பாடுவதற்காகத் திருவல்லம் கோயிலில் நிபந்தம் அமைத்திருக்கிறான் என்று சாசனம் தெரிவிக்கிறது. அன்றியும் முதலாம் இராசராச மன்னன் காலத்துக்கு முன்னும் திருப்பதிகம் விண்ணப்பிக்கக் கோயில்களில் சாசனங்கள் இருந்தன. பின்வருவன அவற்றுட் சிலவாகும்; பராந்தகசோழன் (கி.பி. 907-950); திருவாவடுதுறை (கி.பி. 910); அல்லூர் (948); உத்தமசோழன் (970-985); அண்டநல்லூர் (984); இராசராசன் (985-1014); கூகூர் (997) பிரமதேசம் (1100); விருத்தாசலம் (1003); வீழிமிழலை (1007). இவையாவும் நம்பியாண்டார் நம்பி தேவாரப் பதிகங்களை வெளிப்படுத்திய காலத்திற்கு முற்பட்டவை. இத்தலங்களில் தேவாரம் பாடப்பட்டமைக்கு இவை சான்றுகள். இவற்றைப் பல்லவ மன்னரும் சோழமன்னரும் அறிந்திருந்தனர்.

முன்னமே வைணவத்திற் கூறியது போல, ஆங்காங்கு நாயன்மார் பாடிய பாடல்களை மக்கள் கண்டும், கற்றும், கேட்டும், தங்கள் தலங்களில் பாடிவந்திருக்கிறார்கள். எல்லாப் பதிகங்களும் யாருக்குமே தெரியாது. தொகுப்பும் இல்லை. இந்த நிலையை உணர்ந்த இராசராச மன்னன் இவற்றைத் தொகுத்து வைக்க விரும்பியிருத்தல் கூடும். வைணவத்தில் இவ்வாறு தொகுத்திருந்ததையும் அவன் அறிந்திருப்பான். அது பற்றியே அவன் இத்துறையில் அருளாளராயிருந்த நம்பியாண்டார் நம்பியை நாடினான். நம்பி இதனால் பாசுரங்களைத் திருமுறைகளாகத் தொகுத்து, சைவத்துக்கு வியாசர் என்னும் பெயரும் பெற்றார்.

எனவே இங்கு சைவ வைணவப் பாசுரங்களின் தொகுப்பில் பல ஒற்றுமைகளைப் பார்க்கிறோம். தொகுத்த நம்பிகளும் நாதமுனிகளும் சிதம்பரம் அருகே சில மைல் தூரத்தில் உள்ள திருநாரையூர், வீரநாராயணபுரம் என்ற தலங்களில் தோன்றியவர்கள். இரு சமயங்களின் பாசுரங்களும் தனித்தனியே வழக்கில் இருந்தன. ஆனால் இருவருமே தொகுத்தார்கள். தொகுத்து, திருமுறைகளாகவும் நாலாயிரங்களாகவும் வகுத்தார்கள். நம்பி தொகுத்தவை யாவும் இசைப்பாக்கள். முனிகள் தொகுத்தவை இசையும் இயலும் -முதல் இரண்டு, நான்கு ஆயிரங்கள்; இசை, மூன்று மட்டும்- இயற்பா. இருவரும் பண்ணடைவு அமைத்தார்கள். நாதமுனிகள் தொகுத்த வரலாற்றைச் சுமார் 1290இல் ஒரு வைணவ ஜீயர் மணிப் பிரவாளப் பிரபாவமாக எழுதி வைத்தார். நம்பிகள் தொகுத்த வரலாற்றை ஒரு சைவ ஆசாரியர் புராணமாக, ஏறக்குறைய அதே காலத்தில் பாடி வைத்தார். இவை யாவும் குறிப்பிட்ட காலத்தில் மக்களிடத்தில் ஒருசமய விழிப்பு ஏற்பட்டதை யுணர்த்துகிறது.

இங்கு நாம் முக்கியமாய்ச் சொல்லவந்தது, பலர் சொல்லியுள்ளபடி, இவ்வருட்பாசுரங்கள் இரு சமயங்களிலும் மறைந்துவிடவில்லை. புதிதாய்க் கண்டுபிடிக்கப்படவும் இல்லை. மக்கள் தனித்தனியாகக் கோயில் தோறும் பாடிக் கொண்டிருந்தவற்றை இவ்வடியார்கள் ஒன்றுதிரட்டி முறைப்படுத்தினார்கள் என்பதே.

திருவாசகமும், செந்தமிழ்ச் சான்றோர்களும்

தமிழக வானில் முப்பெருஞ் சைவத் தண்ணொளிச் சுடர்களாய்த் திகழ்ந்தே,
அமிழ்துறழ் கவிகள் அளித்தருள் குமர குருபரர், சிவப்பிர காசர்,
எமியரேம் வியக்கும் இனியமா தவத்துச் சிவஞான சுவாமிகள் எலாரும்,
குமிழிடும் பக்தி குருவருள் திருவா சகத்தினிற் பெரிதும்கொண் டிருந்தார் (1)

வித்தகம் மிகும்நம் தமிழகத் துதித்து மிகப்பெரும் சிறப்புகள் வாய்ந்து,
தத்துவத் துறையின் தலைவர்கள் என்னத் தகும்மெய்கண் டார், அருள் நந்தி,
மெய்த்திகழ் நூல்கள் மிகப்பல அளித்த உமாபதி சிவம்முதல் மேலோர்,
எத்துணைப் பலரோ, எழிற்றிரு வாச கத்தினை ஏத்தினர் உயர்ந்தார்! (2)

திருவா சகத்தின் பெருமையினைச், சிறந்த ஜி. யு. போப்அவர்கள்,
ஒருவா துழைத்து மொழிபெயர்த்த உயர்வைச் சொல்லிப் புகழ்ந்துரைப்பர்!
மருவா அவர்தாம் ஒருவரோ? தாயு மானார், வள்ளலார்,
பெருவாழ்வு அருண கிரிமுதலாம் பெரியோர் எலாரும் போற்றினரே! (3)

மறைமலை யடிகள், நாவலர் நாட்டார், வண்புகழ்ப் பண்டித மணியார்,
துறைகலை போய சுப்பிர மணியத் தோன்றலார், ஞானியார் அடிகள்,
முறைதிகழ் சான்றோர் உமாமகே சுரனார், மூதறி ஞர்திரு. வி. க.,
பிறர்பிறர் எலாரும், பிறங்கருள் திருவா சகம்பேணிப் போற்றினர் வாழ்ந்தார்! (4)

—ந. ரா. முருகவேள்

தமிழால் வென்ற வீரர்!

'*கலைவாணன்*' திரு. அப்புலிங்கம் அவர்கள், *திருவானைக்கா*

[செந்தமிழ்ப் பெரும்புலவரும், சைவசித் தாந்தப் பெருஞ் சான்றோரும், ''காவை முருகன் பிள்ளைத் தமிழ்'' ''ஞானதீபம்'' என்பன போன்ற அரும்பெரும் கவிதை நூல்கள் பலவற்றை முன்பே யாத்தளித்திருப்ப வரும் ஆகிய பேரறிஞர் பெருந்தகை, திரு.க. அப்புலிங்கம் அவர்கள், ''திருநாவுக்கரசர், நம் தமிழகத்தைக் காக்கப் புரட்சி செய்த தனிப் பெருந்தலைவர்; தமக்குக் கொடுமை புரிந்த மகேந்திரவர்மபல்லவனையே திருத்தி அருளால் அடிமை கொண்டவர்; ஞான விருத்தர்; தமி ழால் வென்ற வீரர்; தமிழகத்தின் பழம்பெரும் சத்தியாக்கிரகி; சமத்துவக் கொடி தூக்கியவர்; வித்தகம் விதைத்த விந்தை வேளாளர்; மிடிமையை நசுக்கிய மேன்மையர்; மக்கட் சேவையே சிவத்தொண்டு என மதித்தவர்; திண்டிறல் காட்டும் தியாகத் திருவுளத்தினர்'' என்றெல்லாம் விளக்கிப் பாடியுள்ள, பின்வரும் அழகிய பாடல்கள், அறிஞர்க்கு ஆராப் பெரு விருந்தாகும்.

—ஆசிரியர்]

தண்டமி ழகத்தைக் காக்கத்
தனிப்பெரும் புரட்சி செய்த
தலைவனே! போற்றி! போற்றி!
தொண்டர்தம் சிறப்பைத் தன்கைத்
தூக்கிய உழவா ரத்தால்
தோற்றும்நா வரச! போற்றி!

மண்டலம் ஆண்ட வீர
மகேந்திர மன்னும் தோற்று
மண்டியிட் டிருகை கூப்பப்
பண்டுபோர்க் கலம்ஒன் றின்றிப்
படுகளம் புகுந்து, சொல்லால்
பகைப்படை கடந்தோய்! போற்றி! (1)

கடலெனும் உலக வாழ்வைக்
கடந்துமெய் இன்பம் காணக்
கல்லும் ஓர் புணையாம்; நெஞ்சத்
திடமுடன் சிவத்தைப் பேணில்
திகைப்பதேன்? உலக மக்காள்!
தெளிமின் என் றுணர்த்த, வாழ்வின்

இடர்பல கடந்து காட்டி,
இன்னலை இன்பாய்த் தாங்கி,
எதிர்ப்பினை அருளால் சாடும்
விடலையாய் எழுந்த, ஞான
விருத்தனே! தமிழால் வென்ற
வீரனே! போற்றி! போற்றி! (2)

அத்திரம் படைவே றின்றி,
அறிவையே துணையாய்க் கொண்டு
அருஞ்சமர் புரிந்த பண்டைச்
சத்தியாக் கிரகியே! மண்ணில்
சமத்துவக் கொடியைத் தூக்கிச்,
சாதிவேற் றுமையைச் சாடி,

ஒத்திணைந் தொன்றி யன்பால்,
ஓர்புது மனிதச் சாதி
உலகிடை மலரப், பண்டே
வித்தகம் விதைக்கப் போந்த
விந்தைவே ளாள! செஞ்சொல்
வேந்தனே! போற்றி! போற்றி! (3)

அப்பரே! எனக்கை கூப்பி,
அன்றுஅகி லாண்ட கோடி
அனைத்தையும் ஈன்ற நற்றாய்,
ஒப்பொடுஊட் டிட்ட தீம்பால்
ஒழுகிடச் சைவம் பூக்கும்
ஒருதிரு வாயால் காழித்

திப்பியச் சேயோன் கூவித்,
தெண்டனிட் டான்என் றாலும்,
தெய்விகத் தொண்டின் சீர்த்தி
இப்பெரு நிலத்தோர் காண
எடுத்து, அவன் சிவிகை தோள்மீ(து)
ஏற்றதில், எளிமை கண்டோம்! (4)

அருவுடன் உருவாய், நெஞ்சத்து
ஆய்வினைக் கடந்து நிற்கும்
அருட்பெருஞ் சோதி யான!
ஒருவனாய், உளப்பொன் மன்றத்து
உள்தனித் திருக்கூத் தாடும்
ஒப்பிலாச் சிவத்தின் ஞானத்

திருவடி மலரைப் பற்றித்
தினம் அதைத் தலைமேல் சூடித்
தெளிந்தநின் தேவா ரத்தேன்
பருகிய நிலத்தாய், நெஞ்சம்
பரவசப் பட்டிங் கின்றும்
பதம்பெயர்த் தாடு கின்றாள்! (5)

அழல்எனப் பஞ்சம் மூண்டே
ஆருயிர் இனத்தைச் சாடும்
அவலம் அத்தனையும் நீங்க,
மிழலையில் நீசோ றிட்டு
மிடிமையை நசுக்கிக் கொன்ற
மேன்மையை விளக்க என்றோ,

மழலிடை துறந்துன் சோர்வை
மாற்றப்பைஞ் ஞீலிப் பாலை
மத்தியில், நங்கள் பெம்மான்
கழலிணை நோவக் கைகள்
கன்றிடக், கட்டுச் சோற்றைக்
கருணையோடு ஊட்ட வந்தான்! (6)

'பார்,திருத் திடவொண் ணாத
பாலை' என் றுரைக்கும் மாயைப்
பழங்கதை அதைக்கே ளாமல்,
சீர்திருத் திடமெய்ஞ் ஞானச்
சிந்தனை உந்த, மக்கட்
சேவையே சிவத்தொண்டு என்று,இங்கு

ஓர்கரத் துழவா ரத்தோடு,
உலவிய வாக்கின் வேந்தே!
உண்மையில் தமிழன் பெற்ற
பூர்விகச் சொத்துன் போதப்
பொக்கிசம் எனப் பூரிப்பில்
புகழ்கின்றோம்! இன்றும் யாமே! (7)

ஒருபெருங் கடவுள், கயிலை
உச்சிவிட் டிறங்கித் தன்னோடு
உமையவள் தொடரத், தோயும்
திருவடி பதியும் பொன்னித்
தீம்புனல் சேரும், சைவத்
தெய்விகம் கமழ்அக் காட்சி

தருவதற் கென்று ஐயாற்றில்
தமிழனாய் மாறிப் போந்து
தங்கிடச் செய்த, விந்தைப்
பெருமையால் இமயம் வெள்கிப்
பின்னிடப் பூரித்து எங்கள்
பெருநிலம் உயர்ந்த தம்மா! (8)

கண்டியும் நீறும் வாழ்க!
கருணையால் மலரும் ஞானக்
கண்ணின் அருவி வாழ்க!
தொண்டுயர்வு உணர்த்தப் பூங்கை
தொடும்உழ வாரம் வாழ்க!
தொடர்ந்திடும் அடியார் வாழ்க!

திண்டிறல் காட்டும் தியாகத்
திருவுளம் வாழ்க! சைவத்
திருமுறை வாழ்க! நங்கள்
தண்டமிழ்ச் சைவம் வாழ்க!
தனைச்சிவம் விழுங்கிக் கொள்ளத்
தந்தநா வரசே! வாழ்க! (9)

"பிரார்த்தனை வீண்போகவில்லை"

உலகப் பெரும்புகழ் பெற்றவராய், பிரித்தானிய நாட்டின் பிரதமராகத் திகழ்ந்திருந்த **சர். வின்ஸ்டன் சர்ச்சில்** அவர்கள், தமது வரலாற்று நூலில், போர்க்களத்தில் ஒரு பேராபத்தில் தாம் பகைவர்களிடையே சிக்கிக்கொண்ட நெருக்கடி நிலையில், தமது 'பிரார்த்தனை வீண்போகவில்லை' என்பதுபற்றி எழுதியிருக்கும் உருக்கமான பகுதி, இங்கு நாம் படித்துச் சிந்தித்து இனிது உணர்ந்து கொள்ளத்தக்கதாகும்.

''மனிதர்கள் சிலர், தாம் வசதியோடு—வல்லமையோடு—பாதுகாப்பாக இருக்கும்போது—பகட்டாக வெளிப்படுத்திக் காட்டிக் கொள்ளுகின்ற, தத்துவ-சமயச்சிந்தனைகள், எதிலும் யான் அப்போது ஆறுதலும் அமைதியும் காண முடியவில்லை. அவைகள், வளம்மிக்க மகிழ்ச்சிக் காலத்தில் மட்டும், நம்மிடம் கூடிக் குலவிப் பழகுகின்ற வெறும் போலி நண்பர்கள் ஆகவே எனக்குத் தோன்றின. நாம் உணர்ந்து கொண்டு உடன்பட இசையும் அளவினும் மிகமிக அதிகமாக, என்றும் நிலையாகக் காரண காரிய விளைவுகளின்படி தொடர்ந்து வந்து, நம் வாழ்க்கையின் இடையிடையே தலைப்பட்டுநின்று, நலம்புரிந்து வருகின்ற, எல்லாம் வல்ல அந்தப் பேராற்றல் மிக்க பரம்பொருளின் உதவியின்றி, என்னுடைய சொந்தச் சிறிய அறிவோ, குறுகிய வலிமையோ, என்னை என் எதிரிகளிடம் இருந்து சிறிதும் காப்பாற்ற வல்லன அல்ல என்றும்; அவற்றினால் எனக்கு ஒருபோதும் வெற்றி கிடைத்தல் இயலாது என்றும்; யான் மிகுந்த பேரச்சத்துடன் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டேன். அப்பேராற்றலின் உதவியை வேண்டி, யான் நீண்டநேரம் பிரார்த்தனை செய்தேன். எனக்கு வழிகாட்டி உதவி புரிந்தருளும்படி, உளமாரத் தியானித்துப் பெரிதும் வழிபட்டேன். என்னுடைய பிரார்த்தனை வீண்போகவில்லை என்றே எனக்குத் தோன்றுகின்றது. அஃது உடனடியாகவும், மிகவும் வியக்கத்தக்க முறையிலும், எனக்குப் பயனளித்தது. எப்படியோ யான் என் கொடிய பகைவர்களின் சூழலிலிருந்து, மிகவும் வியக்கத்தக்க முறையில், தப்பி ஓடி உயிர்பிழைத்துக் கொண்டேன்''.

—தமிழாக்கம் : ந. ரா. முருகவேள்

" I found no comfort in any of the philosophical ideas which some men parade in their hours of ease and strength and safety. They seemed only fair-weather friends. I realised with lawful force that no exercise of my feeble wit and strength could save me from my enemies, and that without the assistance of that High Power which interferes in the eternal sequence of cause and effect, more often than we are always prone to admit, I could never succeed. I prayed long and earnestly for help and guidance. My prayer, as it seems to me, was swiftly and wonderfully answered, and I somehow managed to escape miraculously from among my revengeful enemies."

— Sir Winston Churchill

சிவ வழிபாடு

டாக்டர் திருமதி இராதா தியாகராசன், M.A., Ph.D.,

மதுரை

நாம் நம்மனம் மொழி மெய்களைச் சிவ வழிபாட்டில் ஒன்றச் செய்வதால் வினைகள் நீங்கி, ஞானம் விளங்கும் என்பதை மூன் கட்டுரையிற் கண்டோம். இக்கட்டுரையில் சிவ வழிபாட்டில் ஒன்றும் திறனைப் பற்றிச் சிறிது பார்ப்போம்.

மனம் முதலிய அகக் கருவிகளையும், மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவிகளாகிய அறி கருவிகளையும், கை கால் முதலிய தொழிற் கருவிகளையும், இறைபணி செய்யச் செலுத்து வதே வழிபாடாகும். வழிபாட்டினால் உள்ளம் தூய்மை பெற்று, இறைவன் திருவருள் உள்ளத் திற் பதிய வாய்ப்பு ஏற்படும். பல்வேறு வகைப் பட்ட நினைவுகளால் கடலலைபோல்அலைந்து கலக்குண்டிருக்கும் மனத்தை ஒருவழிப்படுத்த முயலவேண்டும். மனம் ஒன்றைவிட்டு ஒன் றைப் பற்றும் இயல்புடையது. எஞ்ஞான்றும் வெளியேயுள்ள பொருள்களையும் நிகழ்ச்சி களையும் நோக்கிக் கொண்டிருக்குமே யன்றி, அது தன்னிலையில் நிலைத்து நிற்கும் இயல் பில்லாதது. 'பாழான என் மனம் குவிய ஒரு தந்திரம் பண்ணுவது உனக்கு அருமையோ ?' என்று இறைவனை நோக்கி வினவுகின்றார் தாயுமானவர். மனம் எப்பொழுதும் இயங்கிக் கொண்டிருப்பதால் அதைச் 'சதாகதி' என்றும் கூறுவர். அத்தகு மனத்தை ஒரு நெறியில் நிற்க வைப்பது என்பது எளிதான செயலன்று. பெரியோர்கள் மனத்தைக் குரங்கோடும் குதிரையோடும் ஒப்பிடுவர். குரங்கு வீணான செயல்களை அலங்கோலமாகச் செய்து கொண்டே இருக்கும். குதிரை ஓடும் இயல் புடையது. தாயுமானவர் 'மனம் பாதரசம் போலச் சஞ்சலப்படுமலால் பரமசுக நிட்டை பெறுமோ ?' என வருந்துகின்றார்.

வேதங்களும் ஆகமங்களும் புராணங்களும் இதிகாசங்களும் பிற கலைநூல்களும் மனத் தைச் செம்மைப்படுத்தி ஒருமைப்படுத்தவே தோன்றின. அங்ஙனம் மனத்தை ஒரு நிலை யில் ஒன்றுவிக்க வேண்டின், அது ஒரு உருவத் தில் இயைந்து நிற்க வேண்டும். அகக் கருவி களும் புறக்கருவிகளும் இறைபணியில்செலுத்தி நாளும் பயிற்சி பெற்றால்தான், மனம் ஒரு நிலையில் ஒன்ற முடியும். இப்பயிற்சி உறைப் புப் பெறுதல் வேண்டும். பொறிகள் மனம் ஓர் நிலையில் நிற்காவண்ணம் தம் போக்கில் இழுக்கும். 'மாறி நின்று எனை மயக்கிடும் வஞ்சப் புலனைந்து' என்று மணிவாசகர் அருளு வர். மனம் ஐம்பொறியைத் தன் வழி ஈர்த்துச் செயலாற்றும். இங்ஙனம் புலன்வழி மனம் சேறலும், மனத்தின் வழிப் புலன்கள் சேறலும், அவ்விரண்டின் வழி உயிர் சேறலும், அனுபவத் தில் நாம் காண்கின்றோம். மனத்தையும் பொறிகளையும் இறைவன்பாற் சேர்க்க வேண் டும் என்பதைத் திருவள்ளுவர்,

''கோளில் பொறியிற் குணமிலவே
எண்குணத்தான்
தாளை வணங்காத் தலை''

என்னும் குறளில் அருளுவர். சைவ சமய குரவர்கள் நால்வரும், தங்கள் வாழ்வியலில் வழிபாட்டைத் தாங்கள் கொண்டதோ டன்றி, பிறரையும் கொள்ளுமாறு அறிவுறுத்தி அருளியுள்ளனர்.

இறைவன் திருவருளைப் பெற வழிபாடே சிறந்த சாதனமாகும். உடலையும் மனத்தை யும் அறிவையும் இறைவழிபாட்டில் ஈடுபடுத்த வேண்டும். பூவின் மணம்போல் ஓங்கி எங்கும் ஒழிவற நிறைந்திருக்கும் சிவம், உயிர்கள் படி முறையான் தம்மையுணர்ந்து உய்யும்பொருட் டுப் பருவடிவாகவும் (தூலரூபம்), நுண் வடி வாகவும் (சூக்கும ரூபம்), மிக நுண்வடிவமாக வும் (அதிசூக்கும ரூபம்) அருள் காரணமாக எழுந்தருளுவன் என ஞான நூல்கள்கூறும். இவ் வடிவங்களை முறையே சகள வடிவம் என்றும், சகளநிட்கள வடிவம் என்றும், நிட்கள வடிவம் என்றும் வடமொழியிற் கூறுவர். சகளமாகிய பருவுருவத்தை மட்டும் பரம்பொருள் எனக் கருதி உடற்றொழில் அளவால் வழிபாடு இயற்றுவதைச் சரியை என்பர். இவ்வழியை அடிமைவழி (தாசமார்க்கம்) என்றும் கூறுவர். இதன் பயனாக வழிபாடு இயற்றுவோர் இறை வனுலகில் (சாலோகம்) சென்றிருப்பர். ஆலயங் களுக்குச்சென்று அலகிடுதலும் மெழுகுதலும், பூக்கொய்து தார், மாலை, கண்ணி முதலிய வற்றைத் தொகுத்து இறைவன் திருமேனியிற் சாத்தி அவனைப் புகழ்ந்து பாடலும், அங்குத் திருவிளக்கு ஏற்றி வைத்தலும், பூந்தோட் டங்கள் அமைத்தலும், இச்சரியையின் பாற் படும். மேலும் அடியார் திருவேடம் கண்டால் அவரிடம் சென்று வணங்கி, 'அடியேன் செய் யும் பணியுளதேல் பணியுங்கள்' என்று தாமே கேட்டு இயற்றுதலும் இவ்வழிபாட்டில் அடங் கும். இப்பணிகள் ஒவ்வொன்றையும் இறை

யுணர்வுடன் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செய்யுங்காலை மனம் தூய்மை பெறும். அத் தூய்மையான இடத்தில் திருவருள் வந்து தங்க இடமுண்டாகும். இப்பணிகளையெல்லாம் தேவாரம் திருவாசகம் முதலிய திருமுறைப் பாடல்களிற் பரக்கக் காணலாம்.

இச்சரியை வழிபாட்டை நாளும் அன்புடன் செய்து வருதலால் மனம் சிறிது சிறிதாகப் பக்குவம் எய்தும். அதனால் இறையுணர்வு மேம்பட்டு வர, நுண்ணுருவமே பரம்பொருள் என்றும், பருவுருவம் அப்பரம் பொருளை வழிபடுதற்குரிய திருமேனி என்றும், ஓர் அனுபவ உணர்வு ஏற்படும். இவ்வனுபவ அறிவினால் ஐம்பொறிகளாற் செய்யப்படும் புறத்தொழிலாலும், மனம் முதலியவற்றாற் செய்யப்படும் அகத்தொழிலாலும், வழிபடுவதே கிரியை வழிபாடாகும். இதனைச் சற்புத்திர மார்க்கம் என்பர். இதன் பயன், சிவலோகத்தில் இறைவன் அருகில் இருத்தலேயாம். இதனைச் சாமீப முத்தி என்பர்.

கிரியை வழிபாட்டை அன்புடன் தளராது செய்து வந்தால் மனம் மேலும் பக்குவமடையும். அடையவே, வழிபடுவோர் உள்ளம் மேலும் நுட்பமான உணர்வு பெறும். மிக நுட்பமான உருவமே (நிட்கள சொரூபம்) பரம்பொருள். பருவுருவமும் நுண்ணுருவமும் அப்பரம்பொருளை வழிபடுவதற்கு இடமாகிய திருமேனிகள் என்று உணர்ந்து, மனத்தை ஒருங்கியையச் செய்து, இறைவனை அன்புடன் வழிபடுவது யோகமாகும். இவ்யோகத்தில் அட்டாங்க யோகமும், குண்டலினி யோகமும் அடங்கும். இதனைத் தோழமை வழி (சக மார்க்கம்) என்று கூறுவர். இதனால் விளையும் பயன், சிவன் உருவத்தைப் பெறலாகும். இதனைச் சாரூப முத்தி என்பர்.

சரியை கிரியை யோகமாகிய மூன்று வழிபாட்டாலும் மனமும் புறக்கருவிகளும் தூய்மை பெறுகின்றன. உள்ளத்தில் சொல்லுதற்கரிய ஓர் பக்குவ முதிர்ச்சி ஏற்படுகிறது. இம் முதிர்ச்சியால் இறைவனது உண்மை உருவம் யாண்டும் ஒழிவற நிறைந்துள்ள அறிவுருவமே என்ற உண்மையுணர்வு உயிரின்கண் விளங்கும். ஏனைய சரியை கிரியை யோகம் முதலியவை, ஆன்மாவின் பக்குவத்திற்கு ஏற்பப் படிமுறையால் இறைவனை உணர்தற் பொருட்டும் வழி, பாடு இயற்றும் பொருட்டும் அமைந்தவை. ஞானம், உயிரறிவில் இறையருள் கலந்து பரம்பொருளே நிலைத்த பொருள் என்ற உணர்வையும், ஏனையவை அழியும் பொருட்கள் என்ற தெளிவையும் ஊட்டும். கேட்டல், சிந்தித்தல் முதலியவற்றால் உயிரின் சிற்றறிவு நீங்கிச் சிவஞானமாகிய பேரறிவு உயிரின் மாட்டுக் கலக்கும். இதனைச் சன்மார்க்கம் என்பர். இதனால் ஏற்படும் பயன், இறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வு என்னும் சாயுச்சியப் பயனைப் பெறுவதாகும். இந்தப் பயனைப் பெறுவதே மனிதப் பிறவியின் முடிந்த குறிக்கோளாகும்.

சரியை கிரியை யோகம் முதலிய வழிபாட்டால், இறைஞானம் ஆன்மாவில் தோன்றும் என்பதைப் பார்த்தோம். இறைவன் எங்கும் ஒழிவற நிறைந்த ஞான வடிவாய் விளங்கினும் உயிரறிவு பருவட்டாய் (தூலமாய்) அறியும் அறிவு ஆதலால், அது எளிதில் விளக்கம் எய்தும் ஆற்றல் இல்லாததாகும். அதனால் இறைவன் தன்னியல்பான கருணையினால் அவ்வுயிரின் பக்குவத்திற்கு ஏற்பப் பருவுருவமாகவும், நுண்ணுருவமாகவும், மிக நுண்உருவமாகவும் இருந்து உயிர் அறிவு மேம்பட்டு விளங்குமாறு அருளுவான். இறைவன் திருவருளும் முற்பக்கத்து வளர்பிறை போல உயிரின்கண் அறிவு விளக்கம் பையப் பையக் கொடுத்தருளும். உயிரைப் பொத்திக் கொண்டிருக்கும் அறியாமையாகிய மலஇருளும், முற்பக்கத்து இருள்போலச் சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து இறுதியில் முழுதும் நீங்கும். இவ்வாறு ஆன்மாவின்கண் திருவருள் சிறிது சிறிதாகப் பதிந்து முடிவில் முழுதுமாகப் பதியும். அப்பொழுது உலகியற் பொருள்களைத் துய்ப்பதில் உண்டாகும் மகிழ்ச்சி குறைந்து, அவற்றின் மீது ஒருவித உவர்ப்பு உண்டாகும். பரம்பொருளாகிய இறைவன் மீது அன்பும் ஆர்வமும் ஏற்படும். இறைவன் உயிர்களின் பக்குவத்திற்கு ஏற்ப அறியாமையை ஓட்டி, அவற்றைத் தன் திருவடிக்கண் சேர்த்துக் கொள்வன். காந்தக்கல் இரும்பைத் தன்கண் ஈர்த்துக் கொண்டு தன் வசமாய்ப் பற்றச் செய்கிறது. அதுபோல இறைவனும் உயிர்களைப் பற்றியிருக்கும் ஆணவமலத்தை உந்தித் தள்ளித் தன் திருவடிக்கண் சேர்த்துத் தன்வசமாய்ப் பற்றிக் கொண்டு நிற்கும்படி செய்வன். இச்செயலால் அவன் சலிப்பு அறியாத் தன்மையன் ஆவன். இக்கருத்தினை மெய்கண்டதேவநாயனார்,

'மன்னும் இருளை மதிதுரந்த வாறன்பின்
மன்னும் அரனே மலம்துரந்து—தன்னின்
வலித்திரும்பைக் காந்தம் வசம்செய்வான் செய்தல்
சலிப்பில் விகாரியலன் தான்'

என்று அருளுவர். – தொடரும்.

சீலம் நோன்பு செறிவு அறிவு

சீலம் இன்றி, நோன்பு இன்றிச், செறிவே யின்றி, அறிவு இன்றித்,
தோலின் பாவைக் கூத்தாட்டாய்ச், சுழன்று விழுந்து கிடைப்பேனை,
மாலும் காட்டி, வழிகாட்டி, வாரா உலக நெறிஏறக்
கோலம் காட்டி ஆண்டானைக், கொடியேன் என்றோ? கூடுவதே!

—மாணிக்கவாசகர்

திருமயிலை அருள்மிகு கோலவிழியம்மன் திருக்கோயில் திருக்குட நீராட்டுவிழா நிகழ்ச்சியில், அறநிலைய ஆணையர் திரு. யு. சுப்ரமணியன் ஐ.ஏ.எஸ். அவர்களும் மற்றும் பெருமக்கள் பலர் கலந்து கொள்ளுதல். (3.7.81)

R. RAJU,
Dy Commissioner H.Qrs.
(Retired)
HR&CE Administration Dept

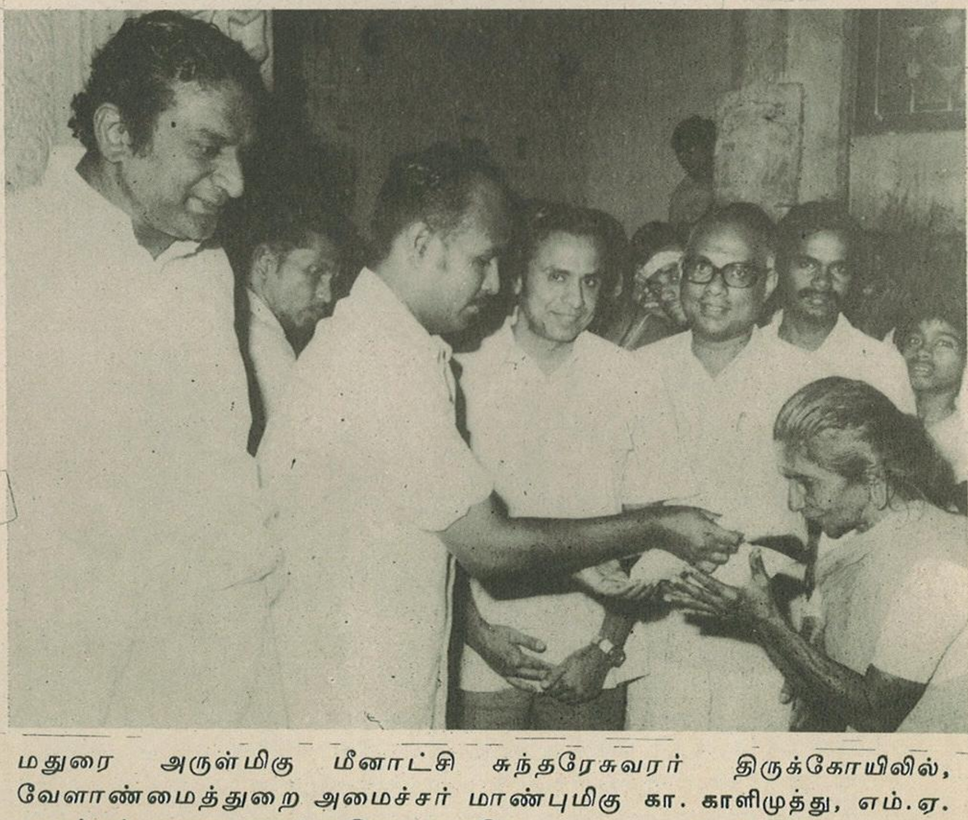

மதுரை அருள்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயிலில், வேளாண்மைத்துறை அமைச்சர் மாண்புமிகு கா. காளிமுத்து, எம்.ஏ. அவர்கள், ஏழைகளுக்கு இலவச மதிய உணவு வழங்கும் திட்டத்தைத் தொடங்கி வைத்தல். மதுரை மேயர் திரு. எஸ். கே. பாலகிருஷ்ணன், திரு. எஸ். பாண்டியன், திரு. வி. என். சிதம்பரம், திரு. சௌகான், துணை ஆணையர் திரு. ஆர். தண்டபாணி, நிர்வாக அதிகாரி திரு. ஆர். அரங்கசாமி ஆகியோர் உடன் உள்ளனர்.

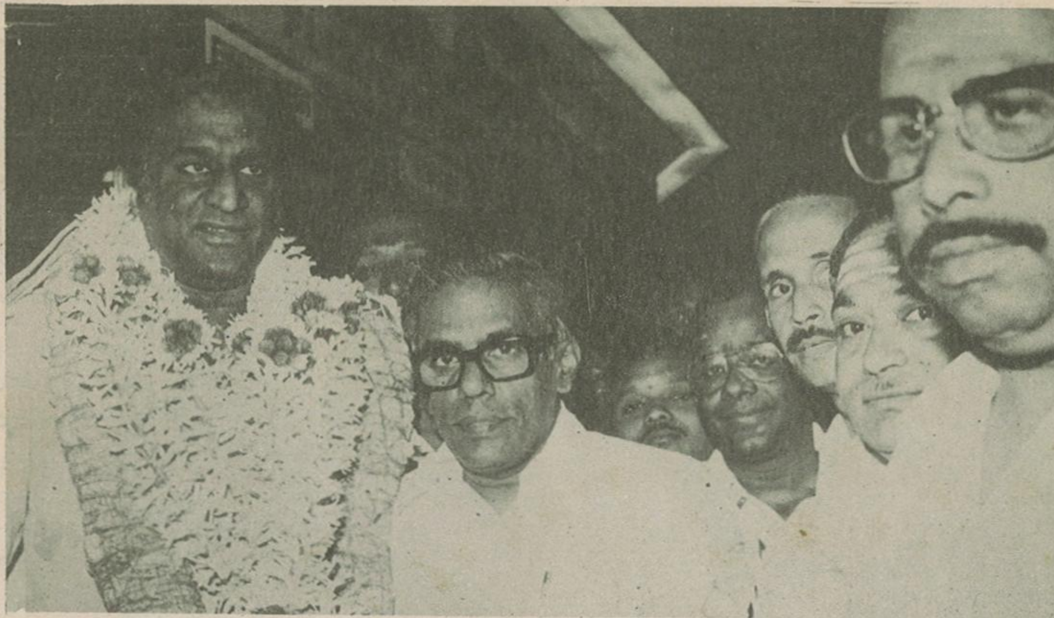

மதுரை அருள்மிகு மீனாட்சிசுந்தரேசுவரர் திருக்கோயிலின் அறங்காவலர் குழுத்தலைவர் திரு. வி. என். சிதம்பரம் அவர்கள், அமெரிக்காவுக்குப் பயணம் சென்றபோது, அறநிலைய அமைச்சர் மாண்புமிகு இராம. வீரப்பன் அவர்கள், பொன்னாடை போர்த்தி, மாலை சூட்டி வழியனுப்பி வைத்தல் (26.7.1981).

மதுரை அருள்மிகு மீனாட்சிசுந்தரேசுவரர் திருக்கோவிலுக்குத் தமிழக ஆளுநர் மேதகு சாதிக்அலி அவர்களின் துணைவியார் திருமதி சாந்தி சாதிக்அலி அவர்கள் வருகைதந்தபோது, அறங்காவலர் குழுத் தலைவர் திரு. வி. என். சிதம்பரம் அவர்களும், மதுரைத் துணை ஆணையர் திரு. ஆர். தண்டபாணி, பி.எஸ்சி., பி.எல். அவர்களும், வரவேற்றுச் சிறப்புச் செய்தல்.

வெளியிடுபவர் : ஆணையர், தமிழ்நாடு அரசு இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித் துறை, சென்னை-600 034.
ஆசிரியர் : ந. ரா. முருகவேள், எம்.ஏ.,எம்.ஓ.எல்.
அச்சிடுவோர் : தமிழரசு அச்சகம், அரசினர் தோட்டம், சென்னை-600 002.